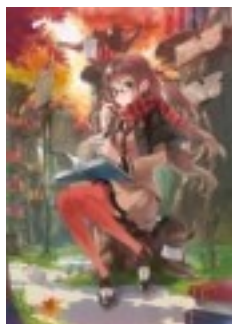

[YANDERE][Miku] Em... Rất Ngon!

Contents

[YANDERE][Miku] Em... Rất Ngon!	1
1. 1	2
2. 2	4
3. 3	5
4. 4	7
5. 5	9
6. 6	11
7. 7	12
8. 8	14
9. 9	16
10. 10	18
11. 11	19
12. 12	21
13. 13	23
14. 14	24
15. 15	27
16. 16	29
17. 17	31
18. 18	33
19. 19	35
20. 20	37
21. Hmm...	39
22. 21	40
23. 22	41
24. 23	44
25. 24	46
26. 25	48
27. 26	50
28. Này, Mấy Cậu...	51
29. 27	52
30. 28	53
31. 29	55
32. 30	57
33. 31 [end]	59

[YANDERE][Miku] Em... Rất Ngon!

Giới thiệu

Pin vô tình bị bắt vào trong một gia tộc ma cà rồng. . . ở đây Rin có cả đàn harem. . . Fan Miku, M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yandere-miku-em-rat-ngon>

1. 1

Vào cái ngày định mệnh ấy, cái ngày mà từ khi mặt trăng chuyển thành màu của máu, khi mọi người đang yên lành giấc ngủ. Trên bầu trời, đã xuất hiện 1 lỗ hổng màu đen, có những thứ mang hình dạng con người, rất nhiều, rất nhiều rơi xuống Trái Đất.

Chúng thật là nhanh mà, chúng tấn công vào từng ngôi nhà, giết sạch những ông bố can đảm bảo vệ vợ con. Chưa tới vài phút, cả thành phố to lớn ấy đã bị tàn phá, phút chốc chìm trong biển lửa. Khắp nơi đều có tiếng khóc than, la hét.

- C..chạy mau đi...Rin! - 1 người đàn ông đang cố bảo vệ con mình.
- Baba! Đừng mà! Khôngggggggggg!
- MAU CHẠY ĐI!!!! HÃY LÀ 1 CÔ BÉ NGOAN!
- BABAAAAAAA!

Cô gái ấy, bước từng bước đi thật nặng trĩu trên con đường dài, trời mưa rồi. 1 đứa con...lại có thể bỏ cha mình lại và thoát thân chỉ vì muốn được sống...nhưng...bọn chúng...thật đáng sợ...bọn chúng có răng nanh, thật nhọn, bọn chúng khao khát máu người mặc dù bọn chúng rất giống con người. B..bọn chúng đã dùng t..tay mà đâm xuyên qua đầu ông ta...máu văng tung tóe...

- B...baba....hic...tại sao...hic... - cô gái tóc vàng đỏ, đang giàn giụa nước mắt tuyệt vọng mà quỳ xuống. Không còn ai sống cả ư?
 - Eh? Nii-chan, có 1 cô bé trắng trẻo ngon lành này - từ con hẻm nhỏ, 1 chàng trai có mái tóc vàng màu nắng giống cô bé đó lộ đầu ra.
 - Rinto, em đừng có lảng nhãng. - bên cạnh cũng là 1 chàng trai giống màu tóc, nhưng dài hơn và được buộc lên gọn gàng - Ồ, một cô bé đáng yêu à? Trông ngon phết.
- Nó giật mình nhìn về phía con hẻm, đôi mắt màu xanh còn đọng lại vài giọt nước mắt nhìn chằm chằm về 2 người đó. Nó bỗng vui mừng nhanh nhẩu chạy lại đứng trước 2 người đó.
- 2...2 anh vẫn ổn chứ?!
 - Sao cô bé lại hỏi thế? Khi em chạy lại gần tôi mới thấy em cũng là 1 người trưởng thành nhỉ? - Rinto - là cậu mỉm cười.
 - 2 anh...không bị bọn chúng...cắn chứ? - nó lo lắng đưa đôi mắt tội nghiệp nhìn 2 người bọn họ.

- Sao cũng được. Rinto, mau “ăn” đi. Nii-sama đã dặn là không được bỏ sót 1 miếng mồi nào. - người tóc buộc lên nhìn lạnh lùng hơn, trừng mắt nhìn cô bé đó.

- Mồ, nii-chan đừng có ăn ké đó.

Nói chuyện cũng đã vui vẻ, xong, cậu tiến lại gần nó và mỉm cười hiền hậu. Cậu dí sát nó vào tường, nhìn nó chằm chằm, vuốt ve chiếc cổ trắng ngon lành kia, cậu nới lỏng dây áo ngủ của cô bé. Khẽ liếm lên cổ, rồi cậu lại hôn.

- Cô bé thật là thơm ngon mà~ Mau nhắm mắt lại đi~ Sẽ không đau đâu~

Rồi có cái gì đó, sự đau đớn đang dồn dập ào đến cùng 1 lúc. Nó không thể chống cự, tại sao? Đau đớn quá, rồi bỗng mắt nó mờ dần, nó sắp chết rồi sao? Nhưng bàn tay đó vẫn đang siết chặt lấy nó...

- Nii-chan...em muốn mang cô bé này theo. - cậu bế cô bé đang ngất trên tay mỉm cười nhìn anh của mình.

- Hửm? Rinto? Em bị sao vậy? Sao không giết nó đi?

- Không đâu mà~ Ngon lắm đấy, vị giống hệt nii-sama đấy. Giết thì rất là tiếc!

- Giống Nii-sama?! Có chắc không?!

- Anh không tin thì thôi. Sáng nay nii-sama mới cho em nếm thử máu anh ấy mà. Làm sao mà quên mùi vị này được, ôi thật ngon và ngọt ngào~

- Mau quay về diện kiến nii-sama. Em cứ mang theo con bé đó.

Thành phố xui xẻo ấy đã bị bọn vampire tàn ác chiếm giữ, không còn lấy 1 bóng người nữa. Bọn chúng rất khỏe và nhanh, bọn chúng đập phá hết nhà cửa và xây nơi ẩn trú của bọn chúng. Tại đằng xa xa trên ngọn núi phía sau thành phố, có 1 tòa lâu đài trông rất cao lớn, nhưng nó mang vẻ màu u ám, lạnh lẽo. Đó là nơi mà 3 anh em vampire, thuộc dòng tộc cao quý đang nghỉ ngơi...

- Nii-sama, anh mau nếm thử máu của cô bé đáng yêu này đi. Anh sẽ bắt ngờ cho coi! - cậu bế nó vui cười chạy lại chiếc ghế giữa sảnh, có 1 người con trai tóc màu đen đang đọc sách. Vẻ mặt thật điềm tĩnh và lạnh lùng.

- Chắc Rinto, khi nào cái tật ham mang con người về của em mới biến mất? Mau giết nó đi.

- Nhưng mà Loky nii-sama, cô bé này có mùi vị giống anh, không giữ lại thì tiếc

~

- Mang nó vào ngục đi. Anh sẽ xem xét sau. - vẻ mặt anh vẫn điềm tĩnh, không thềm liếc 1 cái.

- Em muốn mang vào phòng của mình.

- Sao cũng được. Đừng gây chuyện.

- Vâng nii-sama! - cậu nghe thấy thế nhanh nhẩu bế nó chạy đi.

Để nó lên giường, cậu nhìn chằm chằm, người gì đâu mà trắng trẻo, ngon lành, vị máu chẳng khác gì anh Loky.

- Haizz, nếu đem vào ngục thì cô bé này chết cóng mất. Phải đi thay đồ cho em ấy, lấy áo mình vậy.

Cậu đang lục tung tu đồ, ném tùm lum bộ quần áo ra sàn nhà thì nó bỗng tỉnh dậy. Mắt vẫn còn mờ mờ, nó khẽ liếc nhìn qua, có một người con trai cũng trạc tuổi đang lục tung tu đồ. Bỗng cổ đó đau rất, giật mình nó bèn nhớ lại chuyện lúc này, đó là tên vampire đã hút máu của nó.

- V...vampire....! - nó run sợ, đầu cứ nghĩ mãi về cảnh tượng kinh hoàng khi cha nó chết.

- Ô, cô bé tỉnh rồi à~ Sao em có đôi mắt màu giống Nữ Hoàng Fiat thế? Thật đẹp à nha~

- Đ....đừng có giết tôi mà! - nó ôm đầu.

- Không có giết mà. Em mau thay đồ ướt ra kéo lạnh đây. Mặt đồ đồ của tôi này. - cậu mỉm cười cầm chiếc áo sơ mi trong tủ ra.
- Đ...đừng có lại gần...! Hắt xì...?! - nó bỗng hắt xì vì lạnh.
- Không sao đâu.
- T...tôi...lạnh lắm...
- À tôi thấy rồi. Em không thể cởi dây nơ đằng sau áo chứ gì? Để tôi giúp em? - khuôn mặt cậu trở nên thật nguy hiểm.

2. 2

Cậu cười, liếm khóe môi nhìn nó với đôi mắt nguy hiểm, dâm tà. Lại gần nó, cậu vừa đi vừa nghiêng người như khinh bỉ. Khi chạm nhẹ vào nó thì nó gạt tay cậu ra, nét mặt mạnh mẽ hiện ra trước mắt làm cậu ngạc nhiên và thích thú.

Thường thì cậu luôn nghĩ con người lúc nào cũng yếu đuối, cậu căm ghét, căm hận con người đến tận cùng. Cậu cố tình mang nó về vì dòng máu ngon ngọt của nó, nếu lúc đó cậu hút máu mà nó không ngon thì cậu đã giết nó mất rồi. Cậu ôm bụng cười to, xong nhìn nó với bộ mặt thích thú.

- Không biết cái bộ mặt đó của em sẽ như thế nào khi cổ van xin như mấy kẻ kia nhỉ? Tôi rất mong chờ đó, ô tên em là gì nhỉ?...Kagamine Rin~
- A...anh thì biết cái quái gì về tôi?!
- Sao em lên giọng vậy? - cậu lại gần cúi xuống sát mặt nó - Chẳng phải chỉ mới lúc này...ông cha già của em...cứ năn nỉ tha cho Rin sao?
- A...anh giết...ba ba...? - nó nhìn cậu không chớp mắt, người run run.
- Haizz, em nghĩ sao thì nghĩ vậy. Nhưng thành phố dơ bẩn này, máu ai cũng dơ tẹt, chỉ có em là ngon thôi, cưng ạ
- Nó cắn chặt môi đến nỗi chảy cả máu ra, vùng tay tát cậu 1 phát mạnh. Má cậu ửng đỏ lên rồi từ từ vết đó biến mất đi, cậu chạm nhẹ má của mình. Lần đầu tiên có ai đó dám tát cậu như vậy, bỗng cậu chợt thấy nó thật thú vị, cậu cười, lại nụ cười ghê rợn đó rồi đưa mắt nhìn nó. Cậu xông tới bóp lấy cằm nó và đè mạnh nó xuống đất, nó vẫn cắn răng chịu đựng, 2 tay nó giữ chặt lấy tay cậu.
- Dám tát tôi? Em gan nhỉ? Giờ tôi nên làm gì đây?
- Bỏ ra! Đồ khốn! - nó cào vào tay cậu, vùng vẫy.
- Im đi! Thức ăn không biết nói. - cậu tát lại nó, vén dây áo nó ra rồi cắn 1 phát vào xương quai xanh của nó.

Với sức mạnh của cậu thì nó đâu lại, 1 tay của cậu đã khống chế được nó rồi, thật sự rất đau, đây là cách mà bọn chúng hút máu, vậy còn cách mà bọn chúng giết chóc, nó không dám nghĩ tới. Baba nó đã dặn, dù có chuyện gì cũng không được từ bỏ, phải mạnh mẽ.

Bỗng nó nằm im, không chống cự nữa, cậu thấy thế thì cười nhếch, rốt cuộc con người cũng chỉ có thế, yếu đuối và hèn nhát. Cậu muốn xem bộ mặt mít ướt kia, cậu ngừng hút, vết cắn đã sưng bầm tím cả lên, nó khá chóng mặt nhưng khi thấy cậu bỏ nó ra thì nó liền đứng dậy đá vào bụng cậu và bỏ chạy ra khỏi phòng. Cậu cũng nằm luôn xuống sàn không đuổi theo, dù gì nó cũng chẳng thoát được. Nhưng mùi vị máu này cậu không thể cưỡng lại, ngon ngọt như Nii-sama, vậy mà nó lại không ngất đi. Lúc này hút máu nó, nó ngất liền cơ mà, cậu liếm vết máu còn trên ngón tay, cười đều.

Nó vừa chạy vừa chạm vào vết cắn, đau rát, máu lại rỉ ra, lâu đài này thật tối tăm, lạnh lẽo. Hành lang nó có cảm giác thật dài, dài vô tận, nhìn ra cửa sổ, gió lạnh lạnh thổi vào cuốn bay bức màn màu đen. Bầu trời tối tăm, xung quanh đều 1 màu đen, bóng của cái màn thật đáng sợ, nó ngồi ôm đầu gối tại 1 góc, cúi gầm mặt.

- Baba, baba bảo Rin mạnh mẽ. Nhưng bóng tối thật đáng sợ, Rin sợ lắm. Baba...

Trời bỗng đổ mưa to, sấm chớp từ đâu đánh xuống trước cửa sổ ầm ầm. Nó giật mình run rẩy không ngừng, bịt chặt 2 tai mình lại, nó nhắm mắt. Lúc trước, khi chẳng còn mama, baba đã bên cạnh nó mỗi đêm, vì có baba nên nó không sợ sấm sét hay bóng tối. Giờ nó chỉ còn 1 mình, nó sợ lắm.

- Làm gì ở đây? - bóng người cao cao đi từ phía trước tối, người đó đứng trong bóng tối.

Nó vẫn không trả lời và cứ thế run rẩy, càng lúc tiếng chân bước lại càng lớn. Nó bất chợt nhìn lên, là người anh trai cao lớn, điềm tĩnh. Anh - Loky nhìn lại nó với con mắt khinh bỉ, lạnh như băng. Anh kéo tay nó đứng dậy, rồi anh nâng cằm nó xem xét.

- Con người bẩn thỉu, người mà có dòng máu giống ta sao?

- Bỏ ra!

- Có quyền gì mà lên tiếng? - anh ném nó xuống sàn - Để ta ném thử máu người.

- Không! Bỏ ra!

- Đã bảo im. - anh bóp cổ nó và đẩy nó vào tường, rồi anh cắn vào vết cắn của cậu lúc này, cổ nó đau nhói lên, rồi anh bỏ nó ra, phun máu nó xuống sàn, lại nhìn nó bằng đôi mắt khinh bỉ đó - Thật ghê tởm.

Nó liếc nhìn anh, bỗng sấm sét lại đánh xuống khiến nó giật mình ôm đầu, run rẩy. Anh nhìn nó không cảm xúc, ngược lại còn cảm thấy chán nản.

- Hèn nhát. Con người thật yếu đuối.

- Mau im đi! - nó lại liếc nhìn anh, mặt rất tức giận.

- Hử? Nói gì? - anh tuột cà vạt ra, cột 2 tay nó lại treo lên thành cửa sổ, anh còn vén màn ra, sấm sét đánh xuống liên tục ầm ầm bên tai nó, nó run rẩy khụy xuống, nó muốn bịt tai mình lại - Ở đây cả đêm đi. - rồi anh xé rách chiếc váy mỏng nó đang mặc, để nó trần truồng với bộ đồ lót - Không có mền đâu.

Anh lặng lẽ bỏ đi, khuất sau bóng tối, cổ nó máu vẫn chảy ra, len lỏi vào làn da trắng. Nó mệt mỏi, anh trói chặt quá, nhức nhích rất đau, cổ nó thì đau, sấm chớp cứ vang lên không ngừng, nó run rẩy. Hoảng sợ, sấm chớp và bóng tối là 2 thứ đáng sợ nhất, nó phải mạnh mẽ vượt qua sao. Nó thường đi ngủ mà không tắt đèn, nếu có mưa to thì baba đã đóng cửa sổ lại và nằm bên cạnh ôm nó, ầm ập và yên bình. Nhưng mà chỉ sau chưa tới hết đêm, tất cả mọi thứ đã biến mất, sự ầm ập, ánh đèn. Đèn đã biến mất rồi...nó muốn ngủ mà đau đớn quá, nhắm mắt thì cứ nghe tiếng sấm chớp, gió lạnh lắm.

- Baba...Rin...không đủ mạnh mẽ đâu...baba ơi...lạnh quá baba...đáng sợ lắm...

Hắn, Len, không biết từ lúc nào đã để ý nó như vậy. Bộ mặt yếu đuối kia chỉ lộ ra khi nó có 1 mình, hắn đã quan sát, khi nó ở với cậu, hay với anh. Nó rất mạnh mẽ, nhìn nó đau đớn như vậy, hắn không dám nhìn. Anh đã làm như vậy thì không thể chống lại được, đành để nó như vậy thôi.

3. 3

Huhu, xin lỗi mấy chế, hum qua nhà cúp điện nên ko đăng chap đc. H au đăng nè, tha lỗi cho au T.T

Nè Rin, là baba đây...

Baba! Baba còn sống sao?!

Rin...baba không phải là baba của con đâu...

Baba nói gì vậy?! Baba chờ Rin!

Nó giật mình choàng tỉnh, ngồi dậy liền rồi nhúc nhúc đầu liền nằm xuống. Nó mới chợt nhìn quanh thì thấy mình đang ở trong ngực, ánh sáng len lỏi bên ngoài rọi vào khiến mái tóc nó sáng long lanh. Nó kéo cửa sổ sắt, cánh cửa mở ra, bên ngoài là biển và núi.

Trước đây nó không hề biết bên ngoài thành phố lại có cảnh đẹp như vậy, nó nhắm mắt lại tận hưởng rồi bèn thở phào nhẹ nhõm, nó leo lên ngồi thành cửa. Từ đây mà rơi xuống thì chắc toi mạng, mà thôi, chết thì chết, nó đứng đưa chân, e sợ độ cao nhé. Nhìn đàn chim hải âu tự do tự tại, nó cảm thấy thế giới này thật nhỏ bé. Nó bỗng giật mình khi thấy vài vampire đang vây bắt mọi người. Là người dân còn sống sót sau ngày hôm qua, đàn ông bọn chúng đều giết chết, phụ nữ và trẻ con thì bọn chúng bắt sống. Nó nhắm mắt, cắn răng chịu đựng vì chẳng thể làm được gì...

- Rin-chan

~~Chào buổi sáng

Em sẽ ngã xuống đó nếu ngồi long nhong như vậy đó cô bé

~ - Rinto từ đằng sau ôm lấy Rin.

- Vampire các người thật độc ác. - nó liếc cậu bằng đôi mắt khinh bỉ, khinh thường.

- Sao lại nói thế? Em không thấy lũ con người còn độc ác hơn sao? - cậu mang nó vào trong và đặt nó lên giường. Ngồi cạnh bên hỏi.

- Các người đã cướp đi hạnh phúc của chúng tôi.

- Bọn con người gây chiến trước. Bọn chúng phải lãnh hậu quả. Lúc trước khi vampire còn rất ít thì...- cậu đang nói thì Len bên ngoài bỗng mở cửa.

- Rinto, em nói hơi nhiều. Onii-sama tìm em. Mau tới ngay. Còn cô nhóc này, đi với tôi.

Sau ánh nhìn sắc lạnh của hắn thì cậu cũng im lặng, rón rén đi ra ngoài. Hắn kéo tay nó đi ra khỏi ngục, nó buộc phải đi theo vì hắn mạnh quá, tay nó đau lắm.

- Nè, bỏ tôi ra. Anh đưa tôi đi đâu?!

- Nhóc con. Im ngay đi. - bực mình, hắn vác nó lên vai như món đồ và đi tiếp.

- Tôi không phải là nhóc con. Tôi 16 tuổi rồi! Mau thả tôi xuống!

- Eh? 16 tuổi mà chiều cao khiêm tốn thế?

- Anh im đi!

- Hừ! - hắn hất nó xuống đất, giữ cổ nó - Để tôi nói cho cô 1 tin nhé?

- Bỏ ra! - nó cắn răng, bấu lấy tay hắn.

- Để xem cô còn mạnh mẽ nổi không. Cha cô chưa chết, hôm đó chính tôi đã giết đồng bọn của mình cứu cha cô. Hiện tại ông ta đang ở trong tay onii-sama, nếu cô còn ngoan cố thì cha cô sẽ chết đó.

- Anh nghĩ tôi sẽ tin anh?!

- Không tin?

Hắn đứng dậy, búng tay 1 cái, bức tường sơn màu nhạt ảo ảo hiện lên dần dần hình cha nó. Ông đang bị nhốt, toàn thân đều bình thường, không xích hay tra tấn gì cả. Có đồ ăn thức uống đầy đủ nữa, ông đang lo lắng, bồn chồn không yên. Nó nhìn thấy thế, bật khóc, cha nó còn sống. Cảm xúc nó đan xen nhau mà vỡ òa, nó kéo lấy áo hắn, cúi đầu thút thít.

- C....cám ơn.....anh....hic....cám ơn.....ư....cám ơn rất nhiều....

- Tên cô? - hắn quỳ xuống, vén tóc nó lên và lau nước mắt cho nó.

- R.....Rin...

- Đây đủ?

- Tôi chỉ biết...minh tên Rin thôi....baba không chịu nói cho tôi biết họ của mình....

- Được rồi.

Hắn để người hầu tắm rửa, sửa soạn cho nó. Đứng ở ngoài đợi, hắn cầm sợi dây chuyền đã rỉ, bị đứt. Trong đó có hình 1 cô bé mái tóc vàng màu nắng, đội mũ có đính giữa cánh đồng hoa hướng dương rất đẹp. Hắn tỏ vẻ buồn, nhìn sợi dây chuyền mà xót lòng.

- Cổ ấy cũng tên Rin...liệu cô ấy có còn sống?

Mất 1 lúc sau nó mới xong, vì nó quần quai, quấy trong phòng thay đồ nên bọn hầu gái có hơi khó khăn. Cửa mở ra, nó bị trối lại vì quá quây. Hắn nhìn nó ngạc nhiên, da trắng ngần, cặp chân thon dài, nét mặt hồng hào đáng yêu đang phồng má dỗi. Ăn mặc cực kỳ sặc sỡ, chiếc váy mỏng manh dài chưa qua hết đùi, có thể nhìn thấy hết phần da thịt bên trong.

- Thả tôi ra nhanh! - nó nhăn mặt nhìn hắn.

- Tôi phải nghe theo lệnh của onii-sama, mang cô ta tới phòng anh ấy đi.

- Không! Bỏ ra đi! Tôi ghét anh ta! Tôi không muốn! - nó vùng vẫy thoát khỏi tên vampire đang dẫn nó đi.

- Nè Rin. - hắn quay sang nâng cằm nó lên và đặt lên đó 1 nụ hôn - Tặng cô.

Rồi hắn cười trừ, quay người bỏ đi mất để nó sốc toàn tập.

- Tên khốn! Nụ hôn đầu của tôi!

Trong 1 căn phòng to lớn, xung quanh trang trí thanh lịch, âm thanh 1 màu tối của bóng đêm. Hoàn toàn yên tĩnh, nó bị đưa vào và bị vứt trên giường, xong tên vampire đóng cửa lại, không quên cúi đầu chào rồi bước đi. Nó nhìn quanh, không khí u ám làm nó thấy sợ, thà ở trong ngục lúc này còn hơn. Nó lấy đà ngồi dậy, nhìn thấy con dao sắc trên bàn, len lén lại gần và xoay người lại hồng cật đứt dây trối nhưng lúc đó có 1 lực đẩy mạnh nó vào giường.

- Người đứng là ngoan cố. - Loky từ đâu xuất hiện sát nó, tay nắm lấy cằm nó. - Chẳng lẽ sau đêm hôm qua người chưa sợ sao con người?

- Bỏ ra! - nó nhăn mặt nhìn thẳng vào mắt anh.

- Người muốn ta giết cha người?

- K...không.... - nó nằm im nhìn anh, không phản kháng nữa.

- Thế có phải ngoan không? Ta đang khát, nằm im sẽ không đau đâu.

- Chính anh đã bảo máu tôi kinh tởm cơ mà.

- Máu lũ kia còn kinh tởm hơn.

Nói rồi anh cúi xuống, kéo dây áo nó qua để lộ chiếc cổ nõn nà, trắng tinh đang tạo hương thơm quyến rũ. Mắt anh đỏ dần lên, cắn mạnh vào 1 phát, máu chảy ra từ cổ nó. Thật đau đớn, nó cắn răng chịu đựng, anh cứ thế ôm chặt nó mà hút máu liên tục. Buông bỏ, anh di chuyển sang chỗ khác tiếp tục hút máu. Thật nhiều máu chảy xuống người nó, ga giường. Anh càng ngày càng tham lam, cắn hút tùy thích. Mắt nó mờ dần rồi ngất lịm.

4. 4

Cơn đau nhói cứ liên tục lan khắp cơ thể nó. Muốn ngủ cũng không thể, nó cau mày rồi lại ngồi dậy. Khắp giường vẫn còn máu, anh ngồi bên bàn đối diện đang đọc sách rất tự nhiên. Nó nhìn anh bức tức, cắn răng, đã hút máu người ta sắp chết còn thản nhiên đọc sách. Nó xoa nhẹ mấy vết cắn trên cổ, khắp cổ ở đâu cũng có mấy vết cắn xấu xí.

- Muốn ngủ thì nằm đó ngủ đi. - anh gấp cuốn sách lại đặt nhẹ xuống.

- Tôi không buồn ngủ, tôi đói.

- Có đau không?

- Không hẳn.

Anh lại gần, vừa chạm tay vào người thì nó hất ra. Quay sang chỗ khác, điều này làm anh cảm thấy khá thú vị, những nữ nhân khác bị hắn hút máu như vậy khi tỉnh dậy đều cầu xin tha mạng, khóc lóc. Anh khẽ nhếch miệng cười, nâng cằm nó lên, bắt nó phải nhìn anh.

- Hừ, con người. Chỉ là thức ăn mà dám lên mặt?

- Đó, bây giờ anh làm tôi đau nè.

Đột nhiên cửa sổ mở ra, là hắn Kagamine Len từ ngoài bước vào. Nhìn thấy anh đang chạm tay vào nữ nhân, hắn bất giác nhăn mặt. Trước giờ anh ăn xong chỉ vứt đi chứ làm gì phải xem lại? Vào vấn đề chính, hắn cúi 1 cái rồi lặng lẽ nói.

- Onii-sama, Miku cô ta lại đến rồi.

- Lại nữa sao...haizz. Sao cô ta không ở vùng cai quản của mình đi? Len ở đây canh con nhóc này đi. Ta đi sẽ về ngay thôi.

- Vâng Onii-sama.

Anh biến mất thành luồng gió bay ra khỏi cửa tự đóng. Nó nhìn hắn, kéo tâm chần lên che người lại giống như tự vệ trước tên biến thái.

- Trong mắt cô tôi là cái tên biến thái? - hắn cau mày, thờ dãi nhìn nó.

- Anh định xâm sở tôi phải không?! Chính anh đã cướp nụ hôn đầu của tôi anh còn muốn gì nữa?!

- Rin, hồi còn nhỏ cô có bạn không? - hắn bỗng ngồi xuống bên cạnh nó.

- Có thì sao? Tôi có cảm giác cậu ấy rất giống anh.

- Cậu ta tên gì?

- Um.....Kagamine gì gì đó...tôi không nhớ nữa.

- Cậu ta trông như thế nào?

- Cậu ta dễ thương lắm hihi, tóc cậu ta mềm mại, màu nắng ấm áp như mặt trời. Mắt cậu ta màu xanh, nó trong suốt và....tại sao tôi phải kể ra cho anh nghe cơ chứ --

- Tôi có mang đồ ăn cho cô.

- Cậu ta là người mà tôi gặp ngay con sông gần nhà. Lúc đó tôi đã cứu cậu ta khỏi chết đuối, cậu ta cho tôi viên đá nhỏ màu hồng hồng rồi chạy mất tiêu. Đây nè.

Nó kéo kéo sợi dây chuyền có đính chặt viên đá màu hồng hồng lấp lánh đó. Hắn bất chợt giật mình, nhìn thấy nó cười nói tươi khi cầm viên đá, hắn đã biết, người cứu hắn lúc đó chính là Rin. Để chắc chắn, hắn hỏi thêm.

- Sau đó thì sao?

- Vài ngày sau, cậu ta tới để cảm ơn tôi. Còn mang theo một bông hoa nhỏ nữa. Đó là người bạn đầu tiên của tôi, cậu ta rất vui tính.

- Và?

- Tôi nói 2 ngày sau sẽ là sinh nhật tôi, và cậu ta mỉm cười vì....

Cửa mở ra, anh mặt lạnh bước vào. Hắn đang ngồi thì đứng dậy cung kính.

- Len, em đi làm việc với Miku giúp ta. Cô ta thật sự rất phiền phức!

- Vâng.

Hắn tâm trạng vui vẻ, nhất định đó chính là người bạn thời thơ ấu. Cô bé tốt bụng có chiếc nơ trắng, hay cùng chơi bên sông và...có cùng ngày sinh nhật.

Anh đưa đĩa đồ ăn cho nó, nhìn miếng trứng được làm tỉ mỉ dễ thương, bốc khói nghi ngút cùng với miếng bánh mì kẹp bơ. Bụng nó chột kêu lên vài tiếng, nó đỏ mặt hậm hực nhìn anh.

- Ăn đi, tôi không có bỏ cái gì vào đâu.

- Hứ!

Nó giật lấy đĩa đồ ăn rồi ngồi xơi luôn trên giường 1 cách ngon miệng chẳng thèm để ý đến anh đang bực mình nhìn nó. Thấy nó ăn ngon, anh cũng cười cười rồi đưa cốc sữa cho nó.

Nó ăn cùng không thấy lạ, mùi vị còn rất ngon thì không nghi ngờ nữa, uống hết ly sữa luôn.

- Người ăn ngon như vậy. Ta cũng muốn a. - anh ngồi lên giường cùng nó từ khi nào, nhìn cái cổ kia mà đói.

- Đau lắm. Đừng có hút nữa.

- Không? Thế thì nằm như vậy đi. - anh kéo nó nằm xuống, tay anh đằng sau ôm eo nó và anh đặt trán vào lưng nó làm nó đỏ mặt - Một ngày nay ta rất khó ngủ, người phải giúp ta ngủ.

Nó không muốn đâu nhưng cũng cảm thấy buồn ngủ lắm, anh thấy nó ngáp dài và nằm im thì mỉm cười. Nói không bỏ gì hết mà hắn lại bỏ thuốc mê vào ly sữa. Thế là nó dễ mặc cho anh ôm ngủ vì cũng ngủ mất rồi.

Hắn thì đang bận nói chuyện với Miku, tiểu thư của dòng tộc vampire cao quý khác. Vị tiểu thư này là vampire nhưng lại không thích máu cho lắm, cô ta lại rất thích dáng vẻ và khuôn mặt của hắn nên cứ tới quấy rối.

- Len, đi chơi với Miku đi mà

~

- Mau đi về. Không nói nhiều. - hắn chỉ tay ra ngoài. - Tôi mệt rồi. Tôi cần nghỉ ngơi.

Hắn đi nhanh về phòng mình, tay cứ chuyển động như muốn xua đuổi chó đi. Cô đứng ngoài bực tức đi về nhưng sẽ không bỏ cuộc đâu vì cô là xinh nhất.

Hắn nằm xuống giường, lấy mặt dây chuyền ra ngắm nghía khuôn mặt đáng yêu của Rin mà cười. Nụ cười hạnh phúc này đều nhờ do có nó đã ở đây, ngay bên cạnh hắn nhưng nó lại không hề biết hắn là Len. Hắn hôn lên mặt dây chuyền, mặt hắn trở nên lạnh lẽo hơn.

- Onii-sama, nếu anh làm gì cô ấy, em sẽ giết chết anh. Kể cả anh có là anh trai em đi chăng nữa...

5. 5

Nó ngáp ngủ, quay sang bên kia, đột nhiên thấy nóng nóng. Mở mắt ra thì bỗng thấy nó và anh đang chạm môi nhau, nó trợn tròn mắt, anh bỗng ôm lấy nó, 2 đôi môi vẫn chạm nhau. Anh thì ngủ say chẳng biết gì, nó vẫn cứ hoang mang. Còn bị ghì gẩy nữa, đập anh thì anh vẫn không dậy. Lát sau anh mới thả nó ra rồi quay đi chỗ khác ngủ tiếp, nó tỉnh ngủ luôn, chạy thẳng vào nhà wc rửa mặt. Anh khẽ mở mắt, liếm khoe môi.

- Lần đầu tiên có đứa con gái dám không thèm hôn mình. Được lắm.

Nó thay đồ luôn, không có quần áo của con gái nên nó mặc chiếc áo sơ mi của anh. Bước ra khỏi nhà wc, thấy anh vẫn ngủ say nên nó đi ra khỏi phòng luôn. Thấy nó đi rồi anh mới ngồi dậy đi vào nhà wc.

Nó đi ra ngoài, ngó nghiêng chẳng thấy ai, bèn chạy về hướng phòng mình. Đang chạy thì đụng phải Rinto, cậu cũng mới ngủ dậy vừa đi từ phòng ra. Thấy nó cái cậu ôm lấy ngay.

- Rin-chan! 2 ngày nay không gặp!
- Nè làm gì vậy bỏ ra coi!
- Ủa? Em chưa thay đồ à? Không mặc đồ lót sao? Áo của ai đây?
- ...tôi đang đi về phòng mình mà! Bỏ ra coi!
- Khát lắm. Cho uống miếng nhé?
- Tại sao?!
- Tôi có thể lén cho em gặp baba của em đấy. - cậu cười mỉm.
- Thật sao?!
- Thật. Chỉ cần cho chút máu thôi Rin-chan

~

- Đây. Uống đi. - nó vạch áo ra, vén tóc qua mời cậu.

Cậu nhìn thấy cổ nó, bản năng trong người lại nổi lên. Cậu ôm chặt eo nó rồi cắn thật mạnh, hút hết từng ngụm máu ngon ngọt, thật nhiều, nó đau đến nỗi cấu vào áo cậu. Cắn răng chịu đựng, cậu không ngừng hút, nó thẫn thờ, đứng không vững mà ngã nhào vào lòng cậu. Máu nhỏ giọt từ cổ nó xuống ngực trần, màu đỏ xen lẫn màu da trắng thật đẹp.

- Vết thâm này...là onii-sama đã hút máu em. Anh ấy luôn tham lam, thật tội. - anh chạm nhẹ vào vết cắn đã thâm đen phía dưới xương quai xanh, nó bỗng đau nhói lên, khẽ cau mày rồi thoát khỏi bàn tay cậu.
- M...mau đưa tôi đi gặp baba! - nó đứng thẳng lên, đưa đôi mắt giận dữ nhìn cậu.

Nhìn cặp đùi kia, trắng nõn nà không tì vết. Cả cái cổ kia nữa, mọi thứ đều hoàn hảo. Đôi môi mỏng đang run run, cặp má hồng hồng. Khuôn mặt xinh xắn đáng yêu, cộng thêm cái thân hình nhỏ nhắn đó nữa, cậu nuốt nước bọt, liếm vết máu trên môi mình rồi mắt cậu chuyển sang màu đỏ. Cậu tiến tới, dùng sức mạnh của mình kéo lấy nó rồi ôm. Nó sững sốt, chỉ hút máu chứ chuyện này không tính.

- Nè...đau...bỏ ra...ừm... - nó muốn chống trả nhưng mệt mỏi lắm, sức đâu còn. Cậu hôn lấy nó, đẩy lưỡi mình vào khuấy đảo, rồi lại thả ra và hôn tiếp. Hành động của cậu rất ôn nhu và nhẹ nhàng, cậu không muốn làm nó đau. Bỗng có thứ gì đó làm cậu giật mình, là Loky, anh đang ở gần, nếu mà thấy cậu đang hôn nó thì anh sẽ không tha thứ. Cậu nhanh tay vác nó vào phòng, ném nó lên giường rồi bịt miệng nó - Im lặng, onii-sama mà biết là tôi với em đi luôn đó.

Cậu có thể cảm nhận được anh vừa đi ngang phòng cậu, thở phào nhẹ nhõm, chưa hết, đột nhiên anh dừng lại trước cửa phòng. Cậu và nó cực kỳ im lặng, chảy mồ hôi. Anh dừng lại vì ngửi thấy mùi hương kỳ lạ trong phòng cậu, vì anh luôn bệnh vực cậu còn Len thì anh luôn sai khiến nên cũng không nghi ngờ gì. Lát sau, khi anh đi khỏi cậu mới thả nó ra ngồi gãi đầu.

- Mình ngu thiệt. Tự dưng hôn cô ta làm chi chứ. Mà nè Rin-chan, anh ấy đi rồi cô mau ra ngoài đi.

CHÁT!

Nó đứng dậy tát cậu 1 phát mạnh, cậu chạm nhẹ vào má mình, ngạc nhiên khi thấy nó thút thít. Thân hình hoàn mỹ kia đã bị cậu nhìn thấy hết từ trên xuống dưới, từ cặp đào cho đến...

- Anh xem tôi là đồ chơi sao?! Lừa tôi và hút cả đồng máu của tôi! Vampire các người thật độc ác! - nó khóc sướt mướt, nước mắt chảy dài xuống.
- Con người các người mới độc ác! Biết gì mà nói?! Chỉ là đồ ăn mà dám cãi lại chủ nhân cơ à?! - nó bỗng bị 1 lực vô hình tát vào mặt vài cái, 2 bên má sưng đỏ lên. - Yếu đuối còn cố tỏ ra mình mạnh mẽ, ngu ngốc!
- Đúng! Con người chúng tôi yếu đuối thì sao?! Lòng tự trọng của chúng tôi còn quan trọng hơn cả mạng sống! Anh thì biết cái gì?! Chẳng lẽ cha mẹ anh không dạy anh cách tôn trọng người khác sao hả?!

- KHÔNG ĐƯỢC XÚC PHẠM CHA MẸ TÔI! CHÍNH CÁC NGƯỜI ĐÃ GIẾT HỌ! - cậu lao tới bóp cổ nó giờ lên, sắc mặt rất tức giận.

Cửa phòng bể ra, hấn xông vào đá bay cậu sang 1 bên, nó ngã xuống, ho khụ khụ. Thấy hấn, cậu đứng dậy chỉ vào nó.

- Anh làm gì vậy hả?! Cô ta đã xúc phạm đến cha mẹ chúng ta! Cô ta phải bị trừng phạt! Nếu không em sẽ nói với onii-sama!

- Chuyện này để anh. - hấn lườm cậu, kéo nó đứng dậy rồi tát nó 1 phát. - Cô ta nhất thời hồ đồ, em mau thay quần áo đi. Tiểu thư Miku sẽ đến đây ăn bữa sáng, anh sẽ quăng cô ta vào ngục.

Hấn mang nó xuống ngục rồi ném nó vào trong sau đó khóa cửa lại. Nó ngồi dậy dựa lưng vào tường, bèn cười mỉa nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Vampire nào cũng như nhau...mình đang mong chờ cái gì từ tên Len đó chứ...chẳng qua hấn chỉ giống cậu ấy thôi mà...ngu ngốc...

Hấn đứng ngoài nghe được, nắm chặt sợi dây chuyền trong tay mà cắn răng. Đau lòng lắm...

- Rin...cố chịu đựng...chờ thời cơ ta sẽ đưa em đi xa cái chốn này...

6. 6

Hấn thở dài, lặng lẽ biến mất khỏi cửa ngục. Loky chợt nhận thấy thiếu hơi của nó, đột nhiên xuất hiện trước cửa ngục. Nó nằm bệt xuống đất, áo sơ mi của anh nó ném chỗ khác, không mảnh vải nằm đó mà ngủ. Có giường nó không thèm lên giường, nằm dưới đất đá, dơ bẩn và lạnh lẽo như vậy.

Anh khẽ mở cửa, biết rằng nó đã khóa nhưng với sức mạnh của anh, nó đã rơi xuống và vỡ nát. Nó ngủ rất ngon, nằm đó không tí phòng vệ, vì giấc ngủ luôn khiến nó nhẹ nhàng người.

- Con người...yếu đuối...ngu ngốc...tại sao con nhỏ này...lại có thể vừa ngu ngốc vừa yếu đuối. Đã vậy còn cố tỏ ra mạnh mẽ, cô ta sống giả tạo à? Ta không hiểu nổi.

- Tôi muốn gặp cậu.... - nó dụi dụi mắt, xoay người.

- Gặp ai?

- Len.....

-.....

Anh kéo nó ngồi dậy, tát thẳng vào mặt nó. Nó choàng tỉnh, thấy anh với ánh mắt sắc lạnh đang nhìn chăm chăm vào nó.

- Kêu tôi bằng cách này. Hay đấy. - nó cười đều, nhìn thẳng vào mắt anh.

- Mau mặt cái bộ đồ này vào đi. 5 phút nữa ra đón tiếp tiểu thư Miku, nếu dám vô lễ, tôi lập tức giết cha cô.

- Hừ! “Cô” với “tôi”?

- Nhanh lên. - anh ném bộ đồ cho nó rồi bỏ ra ngoài.

Len, Rinto và Miku đang ở trong căn phòng sang trọng, lộng lẫy. Bọn họ đang ăn bữa sáng, ngồi nói chuyện với nhau, người hầu đứng tấp nập. Sẵn sàng phục vụ thức ăn lẫn các việc các nếu cần.

Cánh cửa mở ra, 3 người đều liếc nhìn. Anh dáng người điềm tĩnh, cao ráo, có thể thấy được mấy người hầu kia đang đổ mắt. Anh bước vào ghế và ngồi xuống, khẽ ăn đồ ăn và không nói gì. Len ngồi đó cũng điềm đạm ăn, cho đến khi anh chợt nhếch mép cũng là lúc có chuyện vui. Nó bước vào, mặc bộ đồ bẩn thỉu, rách rưới cầm chai rượu đi đến rót vào ly cho anh. Bên dưới anh đá chân nó, chắc là ra hiệu.

Nó đi đến rót rượu cho hắn, rồi Rinto. Khi đang rót rượu cho Miku, cô ta nhìn bộ dáng đó, mặt khó chịu lên tiếng.

- Ai vậy Loky-sama?

- Người hầu. - anh trả lời, vẫn tiếp tục ăn mà không cần liếc mắt nhìn.

Miku bỗng nhìn Len, hắn đang nhìn chằm chằm Rin. Từ đầu đến chân, nét mặt rất tức giận, cách hắn ăn cũng cứng nhắc, cứ nhìn Rin. Cô bực lắm, vờ lơ đễnh phải tay nó, thế là chai rượu đổ hết vào người cô. Miku đứng dậy, la hét, tiếc thương cho bộ váy của mình. Nó thấy mặt anh bắt đầu lạnh, bèn hốt hoảng lấy khăn lau cho cô. Nhưng vừa chạm vào thì Miku đẩy ngã nó xuống sàn.

- Dơ bẩn! Đừng chạm vào người ta! Bây giờ ta muốn đi tắm!

- Tôi xin lỗi tiểu thư. (tôi biết đó là sai nhưng cái sai ở đây là cố tình đụng tay người khác)

Cô chạy ra khỏi phòng cùng đám người hầu. Nó quỳ xuống lau đổ rượu đổ, xong cầm cái chai đi ngang ném thẳng vào thùng rác. Nó định đi ra thì anh bèn cười nói.

- Máu của cô thật khiến người khác “nghiện”.

- Vâng. - nó cúi chào rồi bước ra ngoài.

- Ô la la. Mấy ngày qua anh đã làm gì Rin-chan vậy onii-sama

- Rinto bật dậy, hớn hờ.

Hắn lườm anh, vâng anh có thể thấy. Nhưng ly rượu mà Rin đã rót cho mọi người, là số máu của nó. Anh chắc hẳn đã đe dọa nó, hắn nắm chặt tay, bảo sao Rin của hắn lại hốc hác, xanh xao mặt mày như vậy.

- Nè onii-sama, anh có muốn “điều trị” không? Chứng “nghiện” máu? - hắn khẽ cười, vì là máu của nó nên hắn sẽ giữ cẩn thận từng giọt.

7. 7

- Xong thì mau dẫn tiểu thư Miku đi dạo tâm tình đi. - anh đứng dậy uống hết ly máu tươi đó, khẽ liếm môi, hắn cắn răng và nắm chặt tay. Lườm anh 1 cách đáng sợ cho đến khi anh khuất bóng sau cánh cửa.

Nó đi loạng choạng, tay chống tường mà đi như người mất hồn, chính xác là mất quá nhiều máu. Anh đã lời baba nó ra đe dọa, nếu dám làm gì khiến tiểu thư khó chịu baba nó sẽ bị tra tấn. Nó tựa đầu vào tường, ngồi phịch xuống vì mệt mỏi, chưa kịp nhắm mắt thì anh hiện ra.

- Tôi đã nói cô không được làm cô ta khó chịu cơ mà. Rất phiền phức.

- Tôi xin lỗi.

- Cô đã không nghe lời tôi, bây giờ cô tính sao? - anh nâng cằm nó và cười.

- Tôi sẽ chịu thay baba tôi. Cứ tra tấn tôi.

- Tối bây giờ mà cô còn mạnh mẽ? Giả tạo vậy?

Nó không nói gì nữa, im lặng nhìn anh. Nụ cười của anh có nét giống hắn, thế rồi nó bỗng ngất đi. Anh bế nó lên, xé rách bộ quần áo dơ bẩn đó đi và mang nó vào phòng mình.

Miku sau khi tắm rửa, cô ta mặc bộ váy ngắn màu đen huyền. Có đính vài chiếc nơ trông tôn lên vẻ quý phái và quyến rũ. Len đứng đợi sẵn trước cổng, hắn mặc trang phục màu đen giống cô, ở giữa có vài sợi dây xích móc ngang áo lộ ra thân hình rắn chắc bên trong, đang trầm tư nhìn vào khoảng không. Miku và mấy cô hầu đi theo đồ lễ cả mặt.

- Len, Miku muốn dạo 1 vòng ngoài lâu đài. - cô níu lấy tay hắn.

- Đi. - hắn lườm cô, hất tay ra rồi tự mình đi mất.

- Mình phải tìm mọi cách để khiến con nhỏ tóc vàng kia đau khổ. Cho đến khi anh ấy không chú ý cô ta nữa, lúc đó trong mắt anh ấy sẽ chỉ còn mỗi mình mà thôi. - cô cười nhếch mép, vội vàng chạy theo hắn.

Nó giật mình mở mắt, đang bị treo lên không bằng 2,3 sợi dây xích nặng nề. Đã vậy còn không mặc gì, nó liếc anh đang ngồi đọc sách ở ghế đối diện trông thật khó ưa. Thấy nó đã tỉnh, anh gấp cuốn sách lại rồi lại gần nó và tiếp tục cười cái nụ cười đó.

- Sao? Cô không ngại à? Đang khóa thân trước 1 tên con trai đấy.

- Anh muốn gì?

- Nếu cô chịu đựng hình phạt, tôi sẽ cho cô gặp baba cô.

- T...thật không..?!

- Tôi không nói dối.

- Vậy...đánh đập gì thì làm đi. T..tôi rất muốn gặp baba....

Anh lấy trên bàn ra 1 cái roi, quất vào lưng nó phát đầu tiên. Vết thương thành cả 1 đường dài rỉ máu, anh quất thêm 1 phát nữa, nó đau phát khóc nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Đã 3 tháng rồi, baba bây giờ đang như thế nào? Ông ấy có khỏe không? Ở trong ngục tối như vậy ông ấy có lạnh và cô đơn không? Giờ đây nó chỉ muốn gặp baba. Mỗi ông ấy mà thôi.

- Cô khóc, cô cô sẽ thua. Nếu cô la hét, cô cũng sẽ thua. Nào, hãy chứng tỏ sự mạnh mẽ của cô cho tôi xem đi. - anh cười lớn, vẽ mặt điên dại quất liên tiếp vào người nó.

Tới 1 vườn hoa anh đào ở ngoài lâu đài, nơi đó có cả vampire thường dân cũng đang ngắm hoa rất nhiều. Hắn nhìn ngó xung quanh, trong khi vampire vui vẻ ăn uống và xả rác thì mấy con người, đa số là đàn bà bị bắt sống phải phục vụ chúng. Cứ như làm không công vậy, có nhiều người phụ nữ còn trẻ bị bọn chúng đè ra cưỡng bức, bị sỉ nhục trước cả đám. Miku thì trông rất vui vẻ, hắn càng ngày tâm trạng càng tệ hại, cực kỳ cực kỳ tệ bèn kiếm 1 gốc cây ngồi nghỉ. Hắn...nhớ Rin.

- Ta phải tìm cách cứu cha của nàng, sau đó sẽ đưa nàng và cha nàng đi xa. - hắn nhắm mắt rồi bỗng ngủ thiếp đi, Miku đang ngắm hoa anh đào thấy thế bèn cười cười, chạy lại nhìn hắn. Khuôn mặt thật đẹp trai a.

- Tiểu thư và Len-sama thật là xứng đôi nhỉ? - mọi người xung quanh thấy thế bèn bàn tán xôn xao - Đúng là 1 cặp trời sinh mà. Vẻ đẹp thuần khiết của tiểu thư Miku thật khiến người ta ganh tị a.

- Nè Len của em~ Anh có nghe mọi người bàn tán không? Chúng ta thật hợp nhau đó~ Con nhỏ kia không có cửa đâu~ - cô ngồi xuống bên cạnh hắn, tựa đầu vào ngực hắn trông như (con chảnh dog thích thể hiện, mấy chế diện vào đi trông nó giống cái gì cmt cho au nha) thiên thần khiến mọi người cười nói xôn xao.

Anh cứ đánh liên tục không ngừng nghỉ, khắp người nó toàn máu với máu và chẳng chịt những vết sẹo xấu xí. Anh vẫn cứ đánh, đánh và đánh. Thấy nhàm chán, anh đánh thật mạnh vào đùi nó, nó cắn răng, đau đớn quá, đau đến nỗi không thể thở, không thể nhúc nhích dù chỉ 1 ít. Bỗng nó cúi đầu xuống, khóe mắt nó cay cay và nó bắt đầu thút thít rất nhỏ. Anh thấy thế ném cái roi đi, vừa chạm vào thì nó run bần bật, cả 36 phát roi, phát cuối cùng nó đã khóc. Anh thả nó ra, nó không còn tí sức nằm bệt xuống sàn, mùi máu tanh tưởi sộc lên sóng mũi nó, thật ghê tởm.

- Tôi đã nói, cô khóc là cô thua.

- T..... - nó đau quá, không thể nói được.

- Con người vẫn là con người. Đã yếu đuối còn cố tỏ ra mạnh mẽ.

- A...anh.....t...thì b....iết...cái gì.... - nó biết anh đang xúc phạm đến nó, thậm chí là tất cả mọi người.

- Eh? Cô vẫn còn tỉnh táo à?

- ANH THÌ BIẾT CÁI GÌ HẢ?! - nó ngược đầu dậy, dù cho có đau đớn, dù cho nước mắt vẫn cứ tuôn ra - ANH KHÔNG ĐƯỢC ĐỘNG ĐẾN LÒNG TỰ TRỌNG CỦA CON NGƯỜI CHÚNG TÔI! ĐỒ QUÁI VẬT! ĐỒ KINH TỬM!

- Hừ! Quái vật? Kinh tửm? Đó chính là con người.

- Chính lũ vampire các người đã cướp đi hạnh phúc của chúng tôi!

- Giờ này còn cố mạnh mẽ? - anh tát vào mặt nó, nó ngã xuống rồi nằm im bất - Chẳng phải...con người đã giết chết vampire bằng cây kiếm bạc đó sao? Cô có biết, cha mẹ tôi đều bị chúng nó giết không?

Rinto tới tìm Loky có việc thì cậu đã chứng kiến cảnh đó, lạnh cả sống lưng ấy chứ. Rin bị hành hạ tới mức sắp chết cả, máu văng khắp nơi, sát khí của anh thật khiến người khác ghê sợ.

Rinto sẽ làm gì?

A. Báo cho Len.

B. Xông vào và hốt hoảng.

C. Tìm cách cứu Rin.

D. Vào nói chuyện với Loky

E. Mặt Rinto có quan tâm không?

8. 8

Anh thấy nó nằm im thì không quan tâm, ngược lại anh còn cảm thấy nhàm chán. Anh liếc về phía cửa, gãi đầu và thở dài.

- Rinto? Có việc gì?

Cậu giật mình, cũng hơi sợ sợ sát khí phát ra từ anh nhưng nhìn Rin như vậy thì quá dã man rồi. Cậu mở cửa, nhìn nó rồi nhìn thẳng vào mắt của anh, anh vẫn lạnh nhạt nhìn cậu không chút biểu cảm.

- Onii-sama, làm vậy không phải là quá đáng lắm sao? - cậu cắn răng, có vẻ hơi tức giận.

- Em đang đi lo cho con người à?

- K..không có...nhưng cô ta sẽ chết mất.

- Em tự lo lấy đi. - anh ngáp dài - Thế tìm anh có chuyện gì?

- Cha của Miku, mời chúng ta dự bữa tiệc gặp mặt vào 2 ngày nữa. Ông ta muốn xem mặt Len, người mà con gái ông ta thương yêu.

- Thế, ngoài ông ta ra có hấn không?

- Có.

- Được rồi. Anh đi nghỉ ngơi. Lo cho cô ta đi.

- Vâng.

Dưới sàn là cả vũng máu, nhìn nó thật là thê thảm. Cậu bế nó lên rồi đi ra ngoài, anh thật độc ác, vốn là không như thế, tất cả là tại loài người.

Lúc đó sau khi tiễn Miku về, hấn mệt mỏi đi vào phòng. Trong lúc thay đồ, hấn lục tung đồ đạc trong phòng, sợi dây chuyền đâu rồi? Rõ ràng hấn đã cất thật kỹ, nhưng sao tìm mãi vẫn không thấy được.

Miku trên đường về cô ta cầm sợi dây chuyền, nhìn thấy có hình của Rin càng ngày càng tức giận. Trong lúc hẩn ngủ thì người của cô đã len vào phòng hẩn và lấy mất sợi dây.

- Anh để ý Rin sao Len? Con nhỏ loài người đó sao? Em hợp với anh hơn mà. Trong buổi yến tiệc 2 ngày tới em sẽ chinh phục anh. - suy nghĩ và cười thầm trong lòng, cô ném sợi dây chuyền xuống con sông khi đi qua cầu.

Nó mở dần mắt, toàn thân đau rát, cậu ngồi bên cạnh nhìn thấy thương nó lắm. Đôi mắt như vô hồn nhìn cậu không tí cảm xúc, nó ngồi dậy, nhìn toàn thân mình bằng bó lung tung.

- Em nên nằm xuống nghỉ ngơi.

- Đáng lẽ ra sau lần cãi nhau vừa rồi cậu nên bỏ mặc tôi thì hơn. Dù sao người có lỗi là tôi, tôi không có ý xúc phạm cha mẹ cậu.

- Rin, onii-sama cũng không cố ý hành hạ em như vậy đâu.

- Anh ta nói...con người giết chết cha mẹ anh ta?

- Đúng, khi onii-sama chỉ mới 9 tuổi. Tôi 7 tuổi và onii-chan 8 tuổi. Sau 1 lần vampire bị vòng xoáy xuyên không qua nơi ở của con người. Chúng tôi là 1 trong những gia đình bị lạc sang thế giới loài người. Tình cờ khi đang tìm cách quay trở về thì vô tình có 1 đám loài người mặc áo trắng tấn công chúng tôi. Onii-sama vì quá sợ hãi sau khi cha mẹ bị bắt lại, anh ấy không thể chống trả bọn người đó, bọn chúng chém giết từng vampire chúng tôi không thương tiếc. Nữ hoàng Fiat, chính là người chúng tôi luôn luôn tin tưởng đã vì bảo vệ chúng tôi mà bị bọn chúng ra tay cưỡng hiếp, bọn chúng treo xác nữ hoàng Fiat trước mắt chúng tôi. Lúc đó chúng tôi có chống lại bọn chúng, nhưng khi đang chiếm lợi thế thì quân tiếp viện của chúng đã tới, sau khi quân của chúng tôi không còn được bao nhiêu thì bị vây bắt. Bọn chúng còn nói với onii-sama: "Cha và mẹ, mày chọn ai? Tao đếm đến 5, không chọn thì cả hai sẽ cùng chết...". Vì quá hoảng sợ, cha không ngừng bảo chọn mẹ, mẹ không ngừng bảo chọn cha, sau đó, onii-sama không thể chọn 1 trong 2 người. Họ bị giết dã man trước mắt onii-sama, anh ấy đã không ngừng van xin..bọn chúng quá nhẫn tâm. Nhân lúc bọn chúng không để ý, onii-sama đã giúp chúng tôi trốn thoát được cùng nhau. Từ đó anh ấy....

- Tôi hiểu rồi. Ra là vậy. T..tôi cảm thấy có lỗi... - nó ngồi cúi đầu mà cười, nụ cười ngu ngốc, đáng lẽ ra nó không nên quá khích mà chửi anh như vậy.

- Rin, đừng lo onii-sama không giận em đâu mà. - cậu cười, xoa đầu nó.

- Cám ơn Rinto và tôi cũng xin lỗi vì đã động đến cha mẹ cậu. Tôi thật sự không cố ý đâu. - nó phì cười, từ nhỏ hễ dù không có lỗi hay có lỗi nó đều là người xin lỗi, điều này làm nó thấy vui.

Cậu đỏ mặt, nụ cười thật đẹp, đây mà là Rin sao? Mọi lần gặp cậu lại nhăn mặt, giận dữ không thềm nói chuyện cơ mà. Hôm nay lại cười mặc dù đang bị thương nặng đến vậy. Cậu ngồi sát nó, tựa đầu vào vai nó. 1 tay nắm lấy tay nó và hơi đỏ mặt.

- Rin...2 ngày nữa có yến tiệc...em..có muốn làm bạn nhảy của tôi không?

- Yến tiệc? Con người cũng có thể tham gia à?

- Không. Với tư cách là bạn nhảy, em có quyền tham gia.

- Len có đi không?

- Có, nhưng onii-chan chắc chắn phải nhảy với tiểu thư Miku, vì chủ yến tiệc là cha cô ta.

- Nè, nếu 2 ngày thì chân tôi không hồi phục được nhanh đâu. Mau đưa tôi đi dạo đi. - lần đầu tiên được mời đi tiệc, ngu gì nó không đi, nó thậm chí rất vui ấy chứ - Nhưng sau yến tiệc, cậu..có thể đưa tôi đi gặp baba không? Xin cậu...

- Được. Tôi hứa.

Cậu đỡ nó đứng dậy, nó hơi đau nhưng vẫn còn đi được, hơi khó khăn xịu thôi. Nó sẽ cố gắng, chỉ cần gặp được baba thôi đã là vui lắm rồi...

9. 9

Cậu dẫn nó đi lang thang dạo mát trong khu phố, khắp nơi đều là vampire thường dân, họ y hệt con người, cười nói vui vẻ và kinh doanh với nhau. Đây chính là khu phố nơi nó đã từng có những hạnh phúc cùng gia đình, giờ đây vampire đã đập phá nhà cửa trước kia để dựng lên khu phố của chúng. Nó nhìn sơ qua cũng có thể thấy được rằng, cậu đi tới đâu thì vampire đều cúi chào tới đó, bởi lẽ chắc vì hoàng tộc và thường dân cách nhau quá xa.

Cô ta là ai mà đi cùng Rinto-sama vậy?

Con người mà dám đi cùng hoàng tộc sao? Thật chán sống mà.

Tại nó đều lạnh quanh mấy cái câu bàn tán thật khó chịu, nó cũng chẳng thêm quan tâm nữa, làm như người ta muốn lắm.

Cậu và nó đi ngang 1 cây cầu, nó ngồi nghỉ ngay ghế gần đó còn cậu thì kiếm gì đó cho nó uống.

Vừa mua được nước thì khi chuẩn bị đi qua cầu, có thứ gì đó lấp lánh trong lớp cỏ. Lại gần cậu mới thấy đó là 1 sợi dây chuyền.

- Dây chuyền của ai? Wow, có hình Rin-chan cơ đấy.

Lát sau, khi 2 người về lại lâu đài. Vừa đi tới cửa thì đã thấy Loky đứng đó, anh mang 1 vẻ mặt thật tức giận cứ nhìn vào nó, tay cậu thì đang đỡ cho nó đi 1 cách khó khăn.

- Rinto, em đang làm gì?

- O...Onii-sama...em...chỉ đưa Rin-chan đi dạo chút thôi...! - cậu giật mình, buông nó ra.

- Đừng làm chuyện thừa thãi, còn cô mau đi làm việc đi. Không thì đừng mơ mà ăn tối. - anh lườm quýt và đi vào trong.

- Rinto, cảm ơn cậu vì đã đưa tôi đi dạo, giờ tôi bận rồi, gặp sau. - nó mỉm cười, cúi chào cậu rồi đi vào. Cậu chỉ lặng lẽ nhìn rồi thở dài.

- Làm sao đây...thích cô ta mất...

Nó thay đồ maid vào và bắt đầu làm việc, thà làm việc còn hơn phục vụ tên Loky không bằng cảm thú kia. Nghe nói tối nay Miku còn đến để ăn tối nữa, và vì đầu bếp hiện giờ đang bận nên nó phải thay ông ta nấu thức ăn. Chắc chắn tất cả đều tại tên Loky sắp đặt, hẳn ta đang cố gắng khiến nó phải làm thay việc người khác, thật là 1 tên khốn nạn mà.

Nó đang rửa chén bát thì nghe bên ngoài tiếng thì thầm của mấy nhỏ người hầu khác, lại nữa, thật khó chịu.

Nghe gì chưa? Con nhỏ Rin gì đó lúc trước được sủng ái lắm, giờ bị Loky-sama bắt làm người hầu rồi.

Đáng đời a. Hahaha.

Nhưng nó làm chung ca, thật bực mình mà.

Kệ nó, nó phải làm việc nhiều hơn chúng ta.

Nó ngáp dài sau khi đã rửa chén bát xong, dù gì lúc nào nó chẳng phải làm việc này ở nhà phụ baba chứ. Quen rồi, nó rửa lại tay rồi đi ra, vẩy nước vào mấy con nhỏ đó và trưng ra bộ mặt thật kinh bỉ.

- Ô, xin lỗi nhé. Tại tôi không thấy bóng dáng mấy người. À mà nhớ một có nói xấu ai thì coi người đó có ở gần không nhé. Với lại nói trước mặt tôi này, mấy người nói sau lưng ngứa lưng tôi lắm ok?

Nó đi khỏi chỗ đó mặc mấy nhỡ kia chửi rửa, la lối om sòm. Tiếp theo chỉ còn thức ăn thôi nữa là xong, nó khá mệt và cũng đói bụng rồi. Lâu quá không được vào căn bếp, nó vui vẻ 1 mình nấu nướng, vài lúc phì cười 1 mình khi nhớ lại bộ dạng tức điên của mấy con nhỏ đó.

Lát sau nấu xong, nó vui vẻ lấy cái bánh mì nhỏ xé ra và ăn ngon lành. Leo lên cửa sổ ngồi ngắm cảnh, những làn gió trong lành thổi bay mái tóc ngắn màu nắng. Mấy chú chim đậu trên vành cửa sổ, nó thấy thế cho vài vụn bánh mì. Bỗng nó vui lên và hát ca, trong tâm trạng vui vẻ này, mai sẽ là ngày chuẩn bị và một là yến tiệc, nó sẽ được đi, thật là vui.

Mãi không tìm được sợi dây đó, hắn đã đi khắp lâu đài này giờ, tình cờ đi ngang nhà bếp và nghe tiếng hát của nó. Nhìn nó mãi không thôi, Rin đang rất vui vẻ và không ngừng ca hát, hắn đắm chìm trong khoảnh khắc đó, khoảnh khắc này chỉ là của riêng hắn mà thôi...

- Nè chim nhỏ, khi chị hát làm chị nhớ đến người bạn thuở nhỏ. Từ khi cứu cậu ấy khỏi chết đuối, chị đã có bạn thân nhất là cậu ấy. Vậy mà cậu ấy đã bỏ chị mà đi, c...chị...đã từng thích cậu ấy..hơn bất cứ ai... - nó cười nói với mấy chú chim nhỏ đang chăm chú ăn vụn bánh mì, đồng thời nước mắt cũng theo đó tuôn ra - Cậu ấy là Len, Len Kagamine. Không hiểu sao ở nơi này lại có tên vampire giống cậu ấy đến thế, chị không thể hiểu...

- Rin? - hắn bước vào, nó thấy thế vội lau nước mắt đi, mấy chú chim cũng bị giật mình mà bay đi mất.

- A..anh muốn ăn gì sao?

- Không. Tôi tình cờ đi ngang thôi.

- À..ừm... - nó giấu cái bánh mì còn 1 nửa đằng sau lưng.

- Ăn thế không đói sao?

- T...tôi chỉ được ăn 1 cái bánh mì thôi...

- Sao chỉ mình cô ăn? Mấy người khác lại có khẩu phần đầy đủ như vậy?

- L...Loky hắn bắt tôi làm vậy...tôi chỉ được ăn khi làm xong việc...

- Lát nữa ăn tối, cô sẽ phải lấy máu mình làm rượu cho bọn họ uống?

- A..anh đã biết thì hỏi làm gì?! Anh đi ra đi!

- Hừ, cô xanh xao như vậy. Vị máu chỉ thêm ghê tởm thôi, cô mà lấy máu làm rượu thì sao tôi có thể ngon miệng được?

Nó im lặng, hắn cũng bỏ ra ngoài. Nó vứt cái bánh mì xuống đất, giẫm nát nó rồi gục đầu xuống bàn.

- Hắn ta không giống cậu ấy...không giống chút nào cả...mình chỉ mơ mộng thôi...

Hắn đi vào phòng, đá vỡ đồ đạc và tức điên lên. 1 người hầu chạy vào xem chuyện gì đã bị hắn giết chết 1 cách dã man. Hắn không ngừng phá đồ, mọi sự tức giận trút hết lên đồng đồ dùng đó.

- Thật là khốn nạn! Phải đợi đến bao giờ tôi mới có thể giải thoát cho em?! Không ngờ chỉ mới 2 ngày cơ thể em đã xanh xao, gầy đi. Loky...tại hắn phải không?! Tôi đã làm tổn thương em, tôi nói thế vì không muốn em bỏ bữa, không muốn em tổn máu của mình cho những kẻ đó! Khốn khiếp! Má nó! Tôi sẽ giết hết những kẻ ngăn đường trong buổi yến tiệc đó, hahaha, đó sẽ là ngày vui nhất và cũng là ngày...đắm máu nhất hahaha! Em sẽ nói thích tôi một lần nữa...Rin Kagamine...

10. 10

Nó vừa làm xong công việc và lại ăn bánh mì tiếp. Vừa nghỉ ngơi được 1 chút thì Rinto lại tới phá đám, kéo nó vào phòng của cậu ta.

Nó không hiểu gì, trước mặt nó là 1 đồng quần áo, giày dép và nhiều phụ kiện khác như cài tóc, băng đô, nơ, v...v....

Cậu bỗng ôm nó từ đằng sau, ngửi xung quanh chiếc cổ thơm ngon, mắt cậu biến dần thành 1 màu đỏ rực của máu. Kéo tay áo nó ra cậu liền cắn 1 phát, máu theo vết cắn chảy dài xuống làn da trắng ngần. Cậu uống liên tục, thèm khát máu nó mấy ngày qua. Nó chóng mặt, khụy xuống, cậu thấy thế buông ra, mặt lo lắng hỏi.

- Rin! Xin lỗi...không sao chứ?!

- K..không...sao - nó đưa tay lên trán, nhăn mặt.

- Đạo này em xanh xao quá. Mau đường sức đi đừng cố làm việc. - cậu nắm tay nó - S..sao tay em lại chảy máu nhiều vậy?!

- N..nếu không có gì thì tôi bận rồi. Tôi cần chuẩn bị bữa tối ra bàn trước khi Miku tới.

- Rin, tôi đem em đến đây là chọn trang phục cho em. Yến tiệc em phải thật lộng lẫy.

- Bộ nào giản dị là được. Tôi không cần lộng lẫy. Vậy chào. - nó đứng dậy, mỉm cười rồi đi ra ngoài.

Cậu ngây người ngồi đó, mặt đỏ lừ, thậm chí tim còn muốn nhảy ra ngoài.

- Coi vậy mà...dễ thương quá...nếu em ấy cười tươi, chắc sẽ rất rạng rỡ.

Nghĩ tới yến tiệc, nó càng hăng hái, mong ngóng tới ngày đó mà vui vẻ làm việc.

Bàn ăn thịnh soạn, đủ loại đồ ăn có mơ cũng chẳng thể ném được bày lên. Mấy cô người hầu khác cũng ngạc nhiên, nhiều đồ ăn như thế mà 1 mình nó vẫn có thể làm được. Miku đến, cô diện bộ đầm đen ngắn tới đùi, đính vài chiếc nơ nhỏ và vài con bướm đen lấp lánh.

Loky, Rinto và hần đã ngồi vào bàn. Cửa mở, Miku bước vào, vừa nhìn thấy Len áo sơ mi mặc không ngay ngắn, cà vạt tuột ra lộ cơ bụng rắn chắc là cô ta lao tới ôm lấy hần. Hần ngáp dài, đẩy cô xê ra.

- Len! Miku làm gì anh sao?! - cô phồng má, nhéo tai hần.

- Tôi đang buồn ngủ, làm gì làm mau cho tôi đi ngủ. - hần tiếp tục ngáp, cô bực mình vào chỗ ngồi.

- Ngon quá! - cậu ăn ngấu nghiến.

- Một mình Rin mà nấu như vậy sao? - anh chống cằm, cười cười nhìn mấy món ăn trên bàn.

Hần lườm anh, cậu thì đang ăn đứng hình. Cô vừa cầm nĩa lên bèn bỏ xuống khi nghe câu nói của cậu, không khí im lặng, ngọt ngào đến khó thở. Nó cũng vừa mở cửa đi vào lớp chai rượu, anh thấy thế ngoắc nó tới. Nó rót rượu cho anh, anh uống 1 hơi hết ly rượu.

- Ly "rượu" ngon. Nhưng hôm nay hơi ít.

Nó nuốt nước bọt, lặng lẽ rót số máu còn lại trong chai cho Miku và Rinto. Đi tới hần, còn 1 ít, nó rót hết cho hần. Đồ ăn trên bàn hầu như không ai động tới ngoài cậu. Nhìn anh uống ly máu tươi như uống rượu đó, hần hất mạnh đồ ăn trên bàn đổ vỡ xuống đất. Chai rượu nó đang rót cũng bị hất cùng cái ly vỡ mất, hần đứng dậy.

- Kinh tởm. - hần đi ra ngoài, cô thấy thế cũng bỏ đi theo.

- Rin, dọn đi. - anh đứng dậy, thở dài rồi bỏ đi ra. - Rinto, nếu bao che cho cô ta em biết rồi chứ?

Căn phòng chỉ còn 2 người. Nó mang 1 cái túi da nhỏ tới, ngồi xuống bỏ những mảnh thủy tinh từ ly rượu, chai rượu và mấy cái đĩa vào túi. Cậu đi tới chỗ nó, kéo nó đứng dậy ngồi vào ghế, cậu quỳ xuống kéo 2 bàn tay nó.

- Đừng có tự thêm sọc vào người như vậy. Đồ ăn bỏ phí lắm. Em cứ ăn đi, tôi cũng sẽ ăn. Thật lòng mà nói...ngon lắm.

- - nó cúi gầm mặt, run người - Tôi đã...cố gắng vắt máu của mình cho bọn họ...khốn nạn...máu của tôi đâu phải lúc nào cũng sẵn sàng đủ để phục vụ bọn họ chứ...

- Rin? Máu là sao? - cậu trợn tròn mắt.

- Anh chưa uống rượu à?

- Lẽ nào?! Tay em?! Em dùng máu để làm rượu như vậy sao?!

-

- Em xanh xao lắm! Mau ăn đi! Còn cả đồng cho em ăn tha hồ này! Ăn đi! Ăn đi tôi sẽ cho em được ở với baba mình sau buổi yến tiệc!

Nó nhìn cậu rồi đưa mắt nhìn đĩa thịt nướng ngon lành trên bàn. Mùi thơm sộc tới mũi khiến nó cầm nĩa và dao lên thưởng thức 1 cách ngon lành. Thấy vậy cậu cũng yên tâm bèn kêu người khác dọn dẹp. Cửa vừa mở thì 1 cô gái nhỏ nhắn vấp té, cô gái luống cuống xin lỗi và nhanh chóng dọn dẹp đồng đồ ăn bẩn.

Xong xuôi, cô gái đó bỗng đem đến trước mặt nó 1 miếng vải nhỏ.

- Chị, tay chị bị thương sao? Dùng khăn tay của em nhé?

- Cảm ơn. - nó cười, cầm lấy khăn tay nhỏ nhắn của cô gái. Cô gái đó đỏ mặt mong rồi phăng ra ngoài luôn.

Nó về phòng ngủ, hôm nay phòng có thêm 1 chiếc giường nữa. Đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì cửa bật mở ra, 1 người chạy vào.

- Em là...? - nó ngạc nhiên, trước mặt là cô gái lúc này.

- Ủa?! L...là chị?!

- Sao em lại ở đây?

- Hi, may thật. Giới thiệu với chị, em là Salada Minako. Em vừa bị bắt tới đây và từ nay sẽ là bạn cùng phòng với chị. - nhỏ cười tươi, bắt tay nó.

- Vậy sao? Vậy từ nay không cô đơn rồi. Chị là Kagamine Rin.

- Mà anh tóc vàng hồi nãy ở chung với chị...tên gì vậy? - nhỏ đỏ mặt, ngồi cạnh nó.

- Rinto, chắc vậy.

- E...em được phân công làm dọn dẹp phòng của anh ấy. Vì người lúc trước đã bị chuyển ca rồi.

- Xui thế? Tên đó không có gì hay ho đâu, đừng tiếp xúc nhiều.

- Sao chị lại nói vậy?! A...anh ấy rất tốt bụng! E...em...em thích anh ấy!

11. 11

Nó đờ người, Minako thích Rinto sao?! Nó không hiểu, ngoài cái vẻ đẹp mã, dịu dàng ra thì hẳn có cái quái gì tốt mà thích cơ chứ? Nhưng nhìn mặt nhỏ đỏ ửng, nghẹn ngào thì nó bắt đầu đỏ mặt hồi.

- Em thích hẳn...thật sao?! - nó vịn vai nhỏ, tỏ vẻ nghiêm trọng.

- Chị Rin có nghe tới yến tiệc sắp tới không? Em sẽ cố gắng xin phép Rinto cho mình đi cùng, dù chỉ một lần em muốn làm bạn nhảy của anh ấy. - nhỏ lúng túng trông rất dễ thương, nhìn sâu trong đôi mắt ấy, nó không dám nói ra cho nhỏ biết.

Đêm đó, nhỏ ngủ rất ngon, nó cười rồi đắp chăn mình cho nhỏ ấm hơn. Lén mở cửa phòng nhìn ra ngoài, hành lang lạnh lẽo tối sẫm không một bóng ai. Nó khép nhẹ cửa, rón rén từng bước đi đến phòng Rinto, tới

ngã rẽ hành lang, gió thổi chiếc màn mỏng bay lên bên khung cửa sổ, ánh trăng chiếu vào. Loky hiện ra, anh đang đi tới, nó thấy thể bịt miệng mình rồi ngồi xổm trốn ở chậu cây gần đó.

Anh đi lại gần thêm, mùi hương của nó thoang thoảng bên mũi anh, thật là một mùi hương quyến rũ mà, thấy chiếc váy lộ ra đằng sau chậu cây đằng xa, anh bèn nhếch mép.

- Con mèo nhỏ, đêm lên đi đâu? Muốn vụng trộm à? - anh nhận được sự im lặng - Đừng tưởng tôi không biết, mau ra đây.

Nó đứng dậy, run rẩy bước ra, cúi đầu nhắm mắt cầu mong cho anh đừng hỏi gì nhiều. Phút chốc anh đã đứng trước mặt nó, nó giật mình cắn răng, mãi lắm thuốc của Rinto cho đã làm dịu bớt mấy vết sẹo khôn nạn kia, sắp tới yến tiệc, nó không muốn mang thân hình đầy sẹo đi dự đâu.

- Cô đói lắm sao? Cái bánh mì không đủ à?

- T...tôi xin lỗi...nhưng tôi đói lắm... - nói dối dở thật.

- Tôi cũng đói. - anh bóp cổ nó đẩy vào tường, tay xé rách 1 bên tay áo ra, ngửi cổ nó và chuẩn bị cắn, nhưng nó không chống cự - Sao thế? Thường ngày cô thích chửi tôi mà? Không chửi nữa?

- Anh cứ hút đến khi nào no thì thôi. C...chuyện lúc trước...tôi thật lòng xin lỗi...

- Rinto đã kể cô nghe sao? Quá khứ của tôi? Chẳng nhóc đó tôi đoán được hành động của nó mà, rồi sao? Xin lỗi là ý gì? - anh nâng cằm nó, khẽ cười trừ.

- Tôi...xin lỗi...tôi không cố tình xúc phạm cha mẹ anh...

Anh không nói gì nữa, ôm lấy nó rồi cắn nhẹ một phát, máu tươi một lần nữa chảy ra từng giọt. Xong anh cắn chỗ khác, hút vài ngụm và lại cắn phía bên dưới.

Nó hơi chóng mặt, vịn tay vào tường. Anh lại gần nâng chiếc cằm nhỏ, đặt môi mình lên, nó trợn mắt, mùi máu tanh tuổi nồng nặc sặc lên mũi và đầu lưỡi. Nó đẩy anh ra, quỳ xuống ho khù khụ.

- Máu của cô đấy. Ngon không? Đúng là có vị giống tôi~

Anh lặng lẽ biến mất, nó nắm chặt tay, kìm nén tức giận. Cầm thú thì vẫn mãi là cầm thú, có xin lỗi, có cố gắng làm lành thì kết quả vẫn như vậy thôi. Nó loạng choạng đứng dậy, một tay kéo áo mình che đi hồng đào nhỏ đang lộ ra, một tay vịn tường đi khắp khiêng từng bước. Chút nữa là tới phòng Rinto ở cuối hành lang, nó giật mình một lần nữa khi cánh cửa phòng trước mặt mở ra, Len không mặc áo bước ra, trên tay hấn cầm chiếc áo sơ mi của mình đã thấm chút máu. Hấn thấy nó đứng hốt hoảng ở đó, chợt đóng sầm cửa phòng lại.

- Cô đã thấy gì?!

- K...không thấy gì cả! T..tôi..chỉ đi ngang thôi!

- Lo về phòng ngủ đi! Đêm đừng làm phiền người khác! - hấn đi lướt qua chợt đụng phải vai nó, nó bỗng ngã xuống, lúc này anh hút nhiều quá, giờ chẳng còn sức mà đi. Nó chống tay vịn tường để đứng dậy, kéo áo lên rồi lặng lẽ đi. - Rin! Chờ đã!

Nó nghe thấy hấn kêu, bèn gắng sức bỏ chạy mất. Khi đã cắt đuôi được hấn, nó ngồi thở hổn hển trước cửa phòng Rinto, nó úp mặt xuống, run rẩy. Cảnh tượng nó vừa nhìn thấy trong phòng, một cô gái lạ mặt đã chết, quần áo cô ta rách nát nằm dưới sàn, đùi có những vết cắn, rất nhiều, rất nhiều chẳng chịt ở đó. Với lại môi hấn dính máu, chiếc áo trên tay cũng vậy, nó lại nghĩ đến lúc bữa ăn tối, kinh tởm...kinh tởm...kinh tởm...hấn chê máu nó kinh tởm, mà lại đi hút cặn máu của cô gái kia. Nó luôn hoang tưởng hấn là Len người bạn thuở nhỏ, người nó đã từng thích?

- Rin? Em làm gì ở đây? Mau vào trong kéo lạnh! - cậu chạy ra mở cửa, vì cái mùi hương thơm ngào ngạt phát ra từ người nó ngửi cái là nhận ra ngay.

- Không cần đâu. Rinto, v...về chuyện yến tiệc có thể thay thế người khác làm bạn nhảy của cậu không? - nó nghiêm túc nói.

- Tối mai đã là yến tiệc rồi! Sao em lại nói vậy?!

- Có một cô gái thích cậu. Cậu có thể mời cô ấy thay vì tôi!
- Cô ta thích tôi thì sao?! Người tôi muốn là em! Kagamine Rin! Cô ta là ai tôi không cần biết! - cậu kéo nó vào trong rồi đóng sầm cửa lại. Đẩy nó nằm lên giường, cậu cưỡng hôn nó, lưỡi cậu khẽ tách hàm răng nhỏ rồi luồn vào quần lấy chiếc lưỡi đang lẫn trốn kia. Nó còn chút sức lực đánh bắt lực nằm đó, không thể chống trả, cậu bỗng thả ra, miệng cậu chảy máu. - Em dám cắn tôi? Em muốn tôi trừng phạt em sao? - cậu giờ tay tát nó, xé rách bộ quần áo nó đang mặc.
- Không! Tên khốn! - nó đập cậu, nhanh chóng chạy ra ngoài. Nhưng tốc độ con người và vampire là hoàn toàn khác nhau. Cậu đã bắt nó lại, cắn vào chiếc cổ trắng, máu tuôn ra không ngừng, nó ngất đi trong vòng tay cậu.
- Rin, em nhất định phải đi yến tiệc, em có thể sẽ nhớ ra khuôn mặt của hắn! Tên khốn đó đã làm em mất đi một phần trí nhớ của em 1 năm trước! Chắc chắn em phải nhớ ra hắn!
- Chị Rin sắp có harem, ai vui không?

12. 12

Giật mình tỉnh dậy, nó liếc ngang liếc dọc thì thấy mình đang nằm trên giường và đó là phòng Rinto.

Nó chạy ra trước chiếc gương lớn, trên người mặt bộ váy dạ hội cực kì lộng lẫy màu đỏ. Mặt có trang điểm kỹ lưỡng, trông nó như một người khác, không phải là cô gái hầu dơ bẩn ngày nào nữa. Là một nàng công chúa xinh đẹp.

- Thật đẹp. - cậu xuất hiện từ đâu ra, nằm trên giường, đầu ngược ngược lại với mặt đất, không cần thận là ngã ngay.
 - C...cậu đã làm gì tôi?! - nó theo bản năng lùi ra xa tên biến thái đằng kia.
 - Làm gì? Tôi chưa làm gì em cả. Chỉ tắm rửa và thay đồ cho em thôi. - cậu cười nhếch, bóp tay vào không trung như đang bóp thứ gì đó.
 - T..tôi không đi yến tiệc đâu! Càng không muốn đi với cậu!
 - Nếu không phải tôi mà là Len, em có muốn đi? - chưa đầy một giây cậu đã đứng đằng sau lưng nó, thủ thỉ vào tai nó.
 - Len...?! - nó giật bản mình, cái tên của hắn lại khiến tim nó quặn đau, cô gái hắn hút cạn máu hôm trước, thật sự...có muốn nghĩ cũng không dám nghĩ tới...kinh khủng....
 - Sao em lại sợ? - cậu đẩy nó xuống đất, nở một nụ cười ghê rợn - Tôi...là Len.
- Khi vừa vuốt tóc, người con trai trước mặt Rin không ai khác là Len, rõ ràng là Len!
- Hắn vuốt tóc, nhìn như thế nào thì đẹp vẫn đẹp, đẹp đến chói mắt. Đây là vẻ đẹp của hắn, con người tàn nhẫn.
- Nó nuốt nước bọt, lỡ đưa tay chạm vào tóc Len rồi rút lại, nó vừa làm gì?! Thật là xấu hổ a.
- Rin, đêm nay nàng hãy làm bạn nhảy của ta nhé? - hắn kéo tay nó, khẽ chạm môi vào ngón tay áp út. - Về Rinto, nàng đừng lo, nó chỉ ngủ một chút trong tủ quần áo phòng ta. Thằng nhóc đó dễ dụ lắm.
 - A...anh! Bỏ ra coi! - nó gắng sức đẩy người hắn, nhưng có vẻ càng đẩy lại càng áp sát vào nhau hơn.
 - Sao vậy? Nàng ghét ta hơn hắn? Nghe đây, lần trước ăn tối...thấy nàng xanh xao và tàn tạ đến vậy, ta có nói vài từ khiến nàng tổn thương. Ta không muốn thế...tất cả là vì nàng, ta không muốn nàng giao máu cho bọn chúng như vậy. Còn con nhỏ hôm qua nàng thấy, con nhỏ đó dọa sẽ giết nàng nếu ta không làm

bạn nhảy của cô ta, vì thế ta đã giết con nhỏ đó để nó im mồm. Vậy nên...đừng giận ta... - hấn ôm Rin vào lòng, hấn thật sự rất hối hận khi đã nói như vậy.

Thấy nó run người, không nói câu gì, hấn chợt thấy nó đang khóc sụt sùi. Một phần áo hấn đã bị ướt, nâng chiếc cằm nhỏ của Rin, hấn nhẹ nhàng liếm hết những giọt nước mắt đó. Nhìn sâu vào đôi mắt nó, mang một màu xanh của biển và càng nhìn càng khiến người khác mê mẩn. Rin nhắm mắt, choàng tay ôm lấy cổ Len, đặt đôi môi có màu son đỏ hờn lấy Len.

- Em...xin lỗi... - nó mỉm cười, nhìn hấn như một đứa trẻ.

Một cung điện linh đình đầy màu sắc, ánh sáng khắp nơi và người cười nói vui vẻ. Một ông già có bộ râu dài, đi theo sau ông ấy là một cô gái đẹp như tiên.

Biết bao nhiêu mọi ánh mắt đổ dồn về phía người con gái, là Miku. Cô mặc một bộ váy đen trải dài, hai bên sườn tóc đỏ dính vài con bướm màu đen lấp lánh. Quả thật rất đẹp.

Nhưng mọi người xung quanh lại trầm trồ khi nhìn thấy một quý tộc vừa xuất hiện giữa sàn. Trên tay ôm một cô gái mặc váy đỏ, hai người như sinh ra dành cho nhau.

Len cười, đặt Rin xuống.

- A...anh kì cục! Đang hôn nhau mà đột nhiên anh bay đi là sao?! Làm em hết hồn! - nó tức giận, đập vào ngực hấn mấy cái liên hồi.

- Suyt Rin. Ta ngại lắm. - hấn giơ ngón tay trước miệng nó, nó bỗng đỏ mặt nhìn xung quanh, không lẽ biết bao nhiêu người nhìn và cười.

Đứng từ đằng xa, Miku nắm chặt tay mà không kìm được tức giận, rõ ràng con nhỏ đó chẳng có được một vẻ đẹp nào. Còn cô tựa thiên thần, tại sao mọi con mắt nhìn cô đều nhìn nó?! Đã vậy anh Len còn cười nói với con nhỏ xấu hơn cô!

Miku bỗng vụt nhanh tới, cô tát thẳng vào mặt khiến nó mất đà mà ngã xuống. Nắm lấy tóc nó kéo lên, cô lại tát nó thêm một cái nữa. Khuôn mặt tức giận quát.

- Con người mà dám mê mẩn vampire á?! Đã vậy còn dám yêu quý tộc! Nói cho người biết! Nếu yêu phải một quý tộc người sẽ bị xử tử! Còn không mau nhận tội!

Miku vừa nói xong thì cô bỗng bị hất mạnh xuống đất, hấn bế nó lên. Màu mắt đỏ thẫm, giận dữ nhìn cô khiến cô xanh mặt chẳng dám hó hé một lời, xoa nhẹ vết tát cho nó. Hấn hôn lên gò má đang sưng đỏ kia, ôm chặt không cho nó nhìn ai.

- Miku, muốn chết à? - hấn kéo một bên tóc của cô, cười ranh mãnh.

Từ đâu một lực đẩy mạnh nó ngã ra khỏi tay hấn, khiến nó bị đập toàn thân vào chiếc bàn, nó ngất đi. Hấn lườm mắt về phía cánh cửa, Loky cùng với một nam nhân tóc xanh mặc trang phục trắng.

- Len! Ai cho em gây rối?! - Loky tức giận, anh ra lệnh - Mang con nhỏ kia vứt chỗ nào đó đi!

- CÚT RA CHO TAO! - hấn mắt đỏ như máu, quát lớn và lao tới hai tên đang lại gần nó. Hấn đá một phát double kill khiến hai tên đó bay khỏi cửa sổ, bế lấy nó.

- Len! Bỏ con nhỏ đó xuống! - Loky nghiêng răng, xuất hiện đằng sau lưng hấn.

Đột nhiên hấn dậm mạnh chân xuống thì xung quanh vùng hấn đứng mọi thứ đều bay đi mất, kể cả anh.

Hấn biến mất để lại ánh nhìn kinh ngạc của biết bao nhiêu người.

Người nam nhân tóc xanh khẽ cười, quay lưng bỏ đi. Không quên lẩm bẩm một câu.

- Đó là Rin...cuối cùng cũng tìm được em...còn Len...đứa con trai duy nhất của Nữ Hoàng Fiat...hừm...thú vị đây...

Rin đã có Len, Loky, Rinto, và chắc ai cũng biết người còn lại.

Ôi cái harem của chị O.O

13. 13

Rinto đang ôm gấu bông, vừa nhai miếng bánh snack vừa xem ti vi trong phòng. Cậu giận dữ Len, người gì đâu vô duyên bỏ thuốc ngủ vào bánh đậu dậu người ta thế là đem Rin đi luôn à, nghĩ tới cậu lại bực mình, ném luôn remote vào ti vi (ăn cắp ti vi của con người). Dù gì trời cũng khuya lắm rồi mà lâu đài vắng tanh, chán ngắt.

Ngửi thấy mùi hương quyến rũ của nó, cậu biến mất, hiện ra ngay cầu thang thì thấy hấn đang ôm nó ngồi ngay sofa.

- Onii-chan! Rin sao vậy?! - cậu ngồi đung đưa chân trên lan can cầu thang, nghiêng đầu, không dám lại gần mắc công ông onii-chan nổi điên nữa.

- Anh đưa nàng tới yến tiệc. Nhưng Loky và con nhỏ Miku đó đã phá hỏng tất cả. - hấn xoa nhẹ vết tát cho nó, thật ôn nhu và dịu dàng.

- Nếu anh cho em đi thì đâu xảy ra chuyện...- cậu thở dài, hấn lườm một cái thì im luôn.

Nó bỗng hơi cau mày, chạm nhẹ vào đầu và mở mắt. Hấn hôn khẽ vào trán nó, ôm chặt lấy.

- Đau lắm không...? - đôi mắt hấn mệt mỏi, thẫn thờ nhìn gò má nó đỏ ửng và sưng tấy lên, trong lòng buồn rầu.

- K...không ạ...

- Nàng cho phép ta chưa trị cho nàng chứ?

- Uhm.... - nó ập úng, rõ ràng là đang rất đau.

Rinto bỗng trợn tròn mắt, chân cậu không còn đung đưa nữa. Cậu run người nhìn hấn đang hôn, liếm gò má nó và nó còn đang đỏ mặt. Hấn vén tóc nó ra, hôn nhẹ vào cổ nó, đôi mắt lạnh lùng dần chuyển sang màu đỏ như máu tươi nhìn cậu. Hấn còn nhếch mép, lộ ra cặp răng nanh sắc nhọn, cậu cứ thế lặng lẽ rời đi mất.

- Rin, chắc nàng không còn đau ở đây nữa phải không? - hấn xoa nhẹ má nó, khẽ cười, không còn sưng đỏ nữa mà hồng hào trở lại rồi.

- V...vâng... - nó đỏ mặt ngại ngùng, hấn ôn nhu dịu dàng đến thế, còn cười rất đẹp khiến tim nó cứ nhip lên mãi thôi. - Miku đánh em đau lắm, nhưng bây giờ em còn đau ề ề cả người không đứng dậy nổi đâu... - nó đâu phải loại con gái nhu nhược, thích thì méc hết.

- Ta sẽ giết cô ta? Nàng muốn vậy hửm? - hấn sờ vào chân nó, từ từ di chuyển lên cặp đùi trắng.

- K..không đâu mà. E..em chỉ...ah!

Hấn cắn một vết thật sâu vào đùi nó, nó giật bắn mình, đau đớn thật, hấn chưa từng hút máu nó lần nào, nhưng lần này thật đau đớn, và hấn hút quá nhiều, nó có thể cảm nhận được máu của mình đang phải bị hút hết đi.

Hấn nhìn vài giọt máu chảy dài ra từ vết cắn, máu nó hấn nếm thử qua là biết, vị giống máu Loky, nhưng lại ngọt hơn và rất thơm nữa.

- Ta phải nói điều này, máu nàng thật có vị giống Loky. Ta ghét lắm, ta yêu nàng, nhưng máu của nàng thật...

- Anh yêu em vì muốn vị máu của em? - nó giật mình, sắc mặt đang không được tốt lắm vì lượng máu lớn mất bị lấy đi.

- Không. Ta yêu nàng vì nàng giống nàng ấy, nàng giống cả tên, giống cả gương mặt. Cả mái tóc vàng, nàng thật sự rất giống. - hấn cười, nhưng nét mặt rất buồn - Có lẽ nàng ấy đã mất, nhưng...khi nhận thấy nàng

rất giống nàng ấy, ta lại càng muốn bảo vệ, muốn giữ cho riêng mình...xin lỗi...việc hút máu nàng khiến ta cứ nghĩ tới nàng ấy...

- - nó tay nắm chặt bộ váy đỏ, run lấy bầy, rõ ràng...đây là Kagamine Len, nó đã cứu hân khỏi chết đuối ở một dòng suối chảy siết gần nhà, vì vẻ đẹp và cảm giác ấm áp an toàn. Nó đã thích hân từ cái nhìn đầu tiên, nhưng... - V....vàng.... - giọng nó thật run, đến mức thốt ra từ cũng không thể. Nó, đang tự ảo tưởng một mình...

- Nàng ấy đã khiến tim ta lệch nhịp, vẻ đẹp, nụ cười thật tỏa nắng, hơn bất kì ai khác, nàng ấy quan trọng với ta. Nhưng nàng ấy đã không còn... - hân nhìn qua nó, đang hết mức run rẩy, người con gái ngồi trước mặt hân đây...thật giống Rin, nhưng Rin đã mất, hân ngày nào cũng lên tới chơi cùng Rin nhưng một ngày, mẹ Rin đã bảo rằng Rin không còn sống nữa. -nàng nghĩ ngợi đi...

Xoa đầu nó, hân biến mất trong bóng tối, ánh trăng bấy giờ rọi vào khắp không gian rộng lớn. Nó chạm vào vết cắn, vẫn rất đau, bên trong còn đau hơn cả...vì nó giống một người tên Rin, một người có mái tóc vàng, một người dễ thương. Nó giống hết, nhưng khác một chỗ...người con gái ấy mới là người mà Len yêu. Nó chỉ giống thôi...

Nó loạng choạng bước lên cầu thang, hân bỏ đi như thế, khoảng khắc hạnh phúc của nó quá ngắn, thật sự rất ngắn ngủi. Tại sao ẽ ả cả người vẫn còn có thể đi, chỉ đau bên trong một chút, không thể thở?

Đột nhiên, cuối hành lang dãy Loky thường cấm nó bước qua có ánh đèn. Nó đơ người, anh hiện giờ chẳng có ở đây, cậu và hân cũng thế nên bước loạng choạng về phía ánh đèn mờ đó.

Có một lối cầu thang dẫn xuống khu vực bốc mùi hôi thối, tối tăm mặc dù có đèn. Nó cúi đôi guốc cao ra, vết hân đỏ in đậm trên đôi chân nó, vì hân nó đã mang đôi guốc này, cố chịu đựng để hân hài lòng. Nghĩ đến câu nói của hân, nó bất cẩn làm rơi chiếc guốc xuống phía cầu thang kêu lên những tiếng lộp cộp khó nghe.

Nó vẫn chờ đợi người, nhìn chẳng còn hồn trong xác nữa. Lặng lẽ bước xuống, trên tay cầm chiếc guốc còn lại, nó muốn trả hân chiếc váy và đôi guốc, nó mặc sẽ không xinh bằng cô ấy, dù cô ấy không còn nữa, nhưng nếu hân không yêu, một tí cảm xúc cũng không có. Sẽ chẳng còn lý do gì để đối mặt với hân cả...

Rinto vừa nhặt được đôi guốc đỏ, nhớ đến Rin cũng mặc bộ váy đỏ. Cậu giật mình quay đầu lại phía cầu thang, nó đứng đó, dưới hầm này là một nhà ngục, xiềng xích, tối tăm và lạnh lẽo giành cho những tù nhân là đàn ông. Nơi Rinto đang đứng, baba nó đã nằm im lìm trên chiếc giường, và chiếc chìa khóa vẫn cắm vào ổ của cánh cửa nhà giam.

Nó trợn mắt, run lấy bầy, xác của baba chỉ là một cái xác chết thối, đang phân hủy. Rõ ràng, ông đã chết cách đây một tuần rồi, ông đã già yếu, thể mà lại đi giam một ông cha lớn tuổi trong cái buồng giam lạnh lẽo, kinh tởm này.

- R...Rin? E...em xuống đây làm gì?! Chẳng phải Loky cấm em vào đây sao?! Em sẽ bị quát roi nữa nếu không nghe lời đó! - cậu tiến lại gần nó, cố gắng không để nó nhìn thấy thứ không nên nhìn.

- Baba tôi...tim và thân thể ông ấy....rất yếu...nên...

- - cậu run người, sắc mặt nó đang xanh xao, đôi mắt chẳng còn chút sắc, cứ như một người âm. Cậu đã giấu nó, baba nó luôn muốn được gặp nó dù chỉ một lần, nhưng anh nhất quyết không cho, kể từ đó cả tuần ông không ăn thức ăn, cứ ngồi thừ một mình. Ông đã lâm bệnh mà mất rồi...

Nó ngất đi, cậu ôm chặt nó, nhìn xác người cha mà cũng sợ hãi chính anh ruột của mình. Quá tàn nhẫn.

14. 14

Cậu bé Rin rời khỏi nơi u ám ấy. Vừa vào phòng cậu thì lúc đó cậu giật mình, Loky về rồi. Cậu có thể cảm nhận được sống lưng mình đang lạnh run lên. Cậu cho nó vào tủ đồ rồi đóng lại, cậu có bỏ cậu lên người nó

để anh không ngủ thấy mùi nó được. Theo cậu, chắc chắn ở yến tiệc Len và Rin đã gây chuyện gì đó rồi.

- Rinto. Len về nhà chưa? - đang nghĩ ngợi thì một câu nói của anh làm cậu đứng tim.

- E....e..em không biết....! - cậu cố tỏ ra vẻ như bình thường.

- Em mà bao che cho ai. Đừng trách anh.

Loky vừa rời đi thì cậu mới thở phào, khóa cửa lại dù biết nó không có tác dụng nhưng sẽ không người hầu nào vào. Cậu đặt nó lên giường, nhìn nó trông thiếu sức sống. Cậu đỏ mặt, nó thật xinh đẹp, thật quyến rũ, ngực không quá to cũng chẳng nhỏ, mái tóc vàng ngắn óng ánh, kể cả bờ môi cũng căng mịn hồng hào một màu. Nhìn cặp đùi trắng nõn khó mà được che bởi chiếc váy ngắn cũn cỡn như vậy, cậu nhăn mặt khi thấy vết cắn còn rỉ máu khi nãy của hân. Nó đã đỏ mặt, xấu hổ khi hân chạm vào, khi hân hôn. Cậu cắn răng, đôi mắt dần chuyển sang màu đỏ. Nhưng bây giờ nó trông rất tệ, cậu không muốn hút máu nó.

- Tôi ngu thật. Ngu ngốc vì đã yêu em mất rồi. Rin... - cậu mỉm cười, cúi xuống hôn nhẹ vào trán nó - Nếu em yêu onii-chan thì em cứ việc, nhưng chuyện tôi yêu em không thể lay chuyển được. Nếu onii-chan không yêu em, thì tôi sẽ làm việc đó...

Nó bỗng trở mình, lông mày không nhăn vào nữa mà giãn ra thoải mái. Nó ngủ say rồi, mặt còn rất chi là dễ thương, một con mèo nhỏ đang say giấc nồng.

Cậu nhìn thấy, nuốt nước bọt. Cậu khát quá, cậu muốn...

Cậu ôm nó ngồi dậy, nó vẫn ngủ say mà tựa đầu vào vai cậu. Cậu ôn nhu, liếm nhẹ cổ nó, hân không thích máu ở cổ mà là ở đùi nên cổ nó vẫn chưa có dấu vết.

- Tôi khát quá... - cậu vuốt ve tóc nó - Em cứ ngủ đi, tôi uống chút thôi. Không làm em đau. - cậu cắn nhẹ nhàng vào chiếc cổ nhỏ, hút từng giọt máu tươi và không để một giọt nào chảy đi cả. Nó nhúc nhích, cơn đau đang lan dần khắp cơ thể. Cậu buông ra rồi đặt nó nằm xuống, không có tí vết màu nào còn dính ở cổ nữa. Nó lại thả lỏng người và chìm vào giấc ngủ.

- Ừ...Len.... - nó nhăn mặt, đổ mồ hôi - Đ...đừng mà...

Cậu vuốt mặt nó, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mịn, hôn thật lâu.

Nó ngủ lại bình thường, cậu nhìn nó mà đau.

Nghĩ lại thì, từ lúc nó bước xuống tầng hầm đó. Trước khi nó thấy xác cha mình thì vẻ mặt của nó đã vô hồn rồi. Cậu đứng dậy, hân đã nói gì làm tổn thương nó, cậu phải gặp hân.

Cậu gõ cửa phòng hân, chỉ có tiếng trả lời vọng lại.

- Ai?

- Onii-chan, em Rinto đây. Em muốn gặp anh.

- Vào.

- Em có thứ muốn đưa cho anh. - cậu nắm chặt thứ đó trong tay, mở cửa phòng thì thấy hân đang hút máu một cô hầu và cô ta đã chết.

- Thứ gì? - hân liếm vết máu trên miệng, ném cô hầu xuống đất.

- Sợi dây này, là của anh? - cậu giơ trước mặt hân một sợi dây chuyền - Em đã tìm thấy nó khi dẫn Rin đi dạo. Nó bị rơi ở một con sông.

- Trả đây. - hân trợn mắt.

- Trước khi trả, em muốn hỏi.

- Nói.

- Hình cô gái này, là Rin? - cậu mở mặt dây chuyền.

- Là Rin thì đã sao? Mau đưa đây cho anh.

- Anh đã nói gì với Rin của bây giờ?
- Em biết để làm gì? Hình là Rin đã chết, Rin bây giờ chỉ giống cô ấy.
- Chết? Tại sao anh lại dám chắc như vậy? Chẳng phải từ nhỏ cô ấy đã cứu anh khỏi chết đuối sao?
- Không thể nào là cùng một người được. Mẹ Rin trước đây nói cô ấy đã chết rồi, đó là sự thật.
- Anh đã làm Rin tổn thương. Anh đã nói gì hả?!
- Haizz. Cô ta chỉ giống Rin trước đây, cô ta không phải Rin. Anh chỉ yêu cô ta vì cô ta giống Rin trước đây. Nói chung, cô ta là kẻ thay thế Rin đã mất.
- A....anh....
- Xong thì biến.
- Rin đã yêu anh. Mà anh dám xem đùa tình cảm của cô ấy sao?! - cậu tức giận - Còn Rin của anh! Anh tự giữ lấy! Đừng làm tổn thương Rin hiện tại! - cậu ném sợi dây chuyền vào mặt hắn, bỏ ra ngoài. Hắn cầm lấy sợi dây chuyền, hôn nhẹ vào tấm hình.
- Cậu bước về phòng, nhìn thấy nó đang cầm con dao đứng trước cửa sổ.
- Rin! Em...em làm gì vậy?! - cậu nhanh chóng bay lại gần, hất bay con dao rơi xuống.
- Anh không cần lo cho một kẻ thay thế như tôi...tôi làm gì là việc của tôi.
- Ai cho em nói năng như vậy?! Tôi yêu em! Tôi yêu em Rin! - cậu trợn mắt, phòng cậu sát phòng hắn nên nó chắc đã nghe thấy.
- Chắc anh cũng yêu cô gái giống tôi nên nói vậy phải không? Tôi không cần sự thương hại. Với lại tôi muốn chết. - nó nói mà không nhìn vào mặt cậu, cúi xuống định nhặt con dao lên nhưng bị cậu ngăn cản. - Tôi vừa nói gì anh không nghe à?
- Em muốn chết nhưng tôi không cho thì sao? - cậu đập mạnh chân lên con dao nát ra - Em phải sống để phục vụ tôi.
- Sao cũng được. - nó vén dây váy sang một bên - Anh có thể kết thúc bằng cách hút cạn máu tôi.
- Im đi. Lại đây!
- Bỏ ra!

Anh ngồi đọc sách, nhăn mặt vì hiện tại cha của Miku đang rất giận. Còn Miku thì khóc lóc, đòi cha bắt bằng được Len về cho cô. Ông đã nói với anh, nếu mang Len giao cho ông. Ông sẽ bỏ qua chuyện này và không trình báo với...tên đó. Nghĩ tới đây, cậu tức giận. Len là em trai cậu, nó cũng là một phần con người cậu, là con trai ruột của Nữ hoàng Fiat, là một vampire cao quý mang cả hai dòng máu của cha mẹ. Anh bực tức đập mạnh tay xuống bàn, vứt cả cuốn sách sang bên. Không giao Len, tên đó sẽ giết chết anh. Hắn là một vampire không thể giết, không thể làm hắn bị thương, hắn không có trái tim, luôn điên loạn và bệnh hoạn, hắn khao khát máu tươi và hắn...là đẳng tối cao của vampire, hắn có thể kết liễu cả một đội quân vampire quý tộc hùng mạnh trong phút chốc. Chưa ai có thể biết tên hắn, chỉ gọi hắn là King.

- Gọi Len vào đây. - anh cất giọng, lập tức một tên vampire gần đó đi gọi ngay.

...

- Ừm! Ừm! Uhm....!
- Thà trói em như vậy. Em sẽ không tự vẫn cũng không thể cắn lưỡi. - cậu cười nhếch, vuốt ve khuôn mặt nó. Nó quay mặt đi. Sắc mặt cậu bỗng thay đổi - Bộ váy này...không phải của tôi tặng em. Len? Không được mặc nó. - cậu xé rách bộ váy nó, chiếc váy màu đỏ bị xé ra từng mảnh, cậu liếm khóa môi nhìn con mèo nhỏ đang cố thoát ra. - Tôi sẽ làm thứ tôi muốn, nếu em sống mà vẫn như người mất hồn. Tôi sẽ để em toại nguyện chết, nên trước khi em chết, em nên dâng hiến cơ thể cho tôi.

Anh mỉm cười, nhìn hấn nằm dưới đất. Lúc này, khi hấn vừa mở cửa phòng, anh đã đánh ngất hấn bằng sức mạnh thật sự của mình, sau khi vật lộn với hấn hồi lâu hấn mới bất tỉnh. Anh thở hồng hộc, nếu hấn mà nổi điên như lần trước nữa thì anh sẽ không đánh lại hấn.

- Len, vì anh mà em nên đến bên Miku là vừa.

15. 15

Cậu cười nhếch, chạm nhẹ vào khe ngực của nó rồi kéo áo lót đứt ra.

Nó run rẩy, dây xích cửa vào cả cổ tay đỏ ửng và đau rát.

Cậu chạm vào một bên nhũ hoa nhỏ, đỏ mặt, lần đầu tiên cậu thấy cơ thể nó. Trắng mịn không tí vết.

- Chưa ai chạm vào cơ thể em sao? Chưa ai sao? Kể cả Len cũng chưa sao? - cậu che mặt, cậu là vampire cao quý, mà lại đi yêu một con người. Cậu đang dần trở thành, một con người trong bộ dạng vampire.

- Hic...hic...hic.... - nó vẫn còn run, cắn răng mà khóc.

- Rin....?

Cậu giật mình, cậu vừa làm gì thế này?! Cậu đang làm tổn thương nó, người cậu yêu.

Cậu nắm chặt tay, nhẹ nhàng kéo khăn bịt miệng nó ra. Nó vẫn nhắm mắt mà khóc.

- L...Len...hic...hic...cứu...hic...

Cậu yêu...một người không yêu cậu. Yêu đơn phương.

Cậu không thể tiếp tục hành động gây tổn thương nó.

Cậu cởi bỏ sợi dây xích rồi mang nó lên giường, đưa cho nó cái chăn mỏng. Nó khoác cái chăn lên che thân, đưa mắt nhìn cậu. Cậu chỉ cười.

- Đùa thôi. Tôi không làm gì em đâu.

- Tôi...tôi...cũng không chết nữa...c..cám ơn anh đã tha cho tôi.... - nó lau nước mắt, mỉm cười nhìn cậu. Nụ cười của nó làm cậu đau. Đau lắm.

- Tôi biết em yêu Len. - cậu xoa đầu nó, cười - Nhưng tôi yêu em. Vì thế..đừng khóc nữa. Xin lỗi.

Nó im lặng hồi lâu, hất tay cậu ra. Cậu trợn mắt nhìn nó, nó cười nhếch, gãi đầu mình.

- Ôi trời. Có thể mà anh cũng tin sao? Ha, anh yêu tôi thì mặc xác anh chứ. Mà tôi yêu Len thì đã sao? Anh ta có yêu tôi đâu, tôi là Rin thay thế. Tôi cũng chẳng phải Rin của mấy người đâu, nói yêu là yêu sao? Thật ra mấy người chỉ yêu Rin trước đây chứ gì? Tôi biết rõ mà. Haha.

CHÁT!!!

Nó ngã xuống, cậu với gương mặt buồn đã lỡ tay tát nó một cái.

Nó chỉ cười nhếch, ngồi dậy nhìn cậu với đôi mắt đầy sự khinh bỉ.

- Anh nói yêu tôi mà tát tôi thế này sao? Là đồ cận bã à?

- Rin! Muốn chết thì chết bây giờ đi! - cậu giơ tay định đánh nó, nhưng tay cậu lại run. Cắn răng, cậu bỏ ra ngoài.

Nó nhìn thấy cậu đã đi. Lặng lẽ bước xuống giường, vào nhà wc. Nó rửa vết tát còn đỏ và sưng tấy lên. Đồng thời tắm rửa luôn.

Miku vuốt ve nhẹ nhàng khuôn mặt đang bất tỉnh của hắn. Cô cười khoái chí, Len đã là của cô, hiện giờ đang trong tay cô. Có tiếng cửa mở, một người bước vào trong. Cô thấy thế liền quỳ xuống.

- Em chân thành cảm ơn ngài. King. Đã ban Len cho em. - cô mỉm cười, không dám nhìn mặt người đang đứng trước.

- Ta đang muốn có một cô gái loài người để chơi đùa, cô có thể giới thiệu cho ta.

- Cô gái loài người? Thế ngài thích kiểu như thế nào? - cô run sợ, nếu không trả lời hoặc đáp ứng được yêu cầu của King. King đã ban cho thứ mà cô muốn, cô cũng phải trả ơn ngài.

- Thân hình nhỏ con, da trắng, xinh đẹp. Hơn hết, vị máu phải làm ta hài lòng.

- Tôi nghĩ có một người. - cô mỉm cười nhếch, nhân cơ hội này xua đuổi nó ra khỏi tòa lâu đài đó - Tên là Kagamine Rin, da trắng, thân hình nhỏ con...

- Xinh đẹp? Nàng ta có xinh đẹp không?

- Thưa.... - cô cắn răng, nếu muốn đuổi nó đi, phải công nhận nó sao? -rất xinh. - rõ ràng cô xinh đẹp hơn nó, mà phải công nhận nó. Thật nhục nhã.

- Ở đâu?

- Vẫn trong tòa lâu đài đó. Thưa ngài.

- Ta sẽ đích thân đến đó.

Không khí dần yên tĩnh đi và bớt ngột ngạt, lạnh lẽo. Cô bây giờ mới ra khóa cửa phòng, mở tủ, cô lấy ra một thứ thuốc lạ rồi tiến lại gần hắn.

Cô ngậm một ngụm thuốc rồi hôn hắn đẩy hết thứ thuốc ấy vào trong miệng hắn. Cô lau đi vài giọt chảy ra ngoài. Ngồi trên người hắn, cô đỏ mặt.

- Làm sao em cởi đồ anh được? Em hơi hộp quá... - cô cởi từng cái nút áo hắn ra, tim đập rộn ràng. Bỗng cô nhắm mắt nhìn sợi dây chuyền hắn đang đeo. - Sao con nhỏ này lại ở trên người anh? Thật vướng víu. Rõ ràng em đã vứt nó xuống sông rồi cơ mà. Nhưng có vẻ anh khá quý trọng nó nhỉ?

- Máu...máu...máu...máu! - hắn bỗng mở mắt, đôi mắt đỏ như máu. Cả cơ thể hắn khó chịu.

- Len....thứ thuốc đó khó chịu với anh sao? Anh cứ việc hút máu em thoải mái. - cô ôm lấy hắn, mặt cô đỏ lên khi hắn cắn mạnh vào cổ. Hắn điên cuồng hút, hút rất nhiều. - C..chắc chắn máu em ngon hơn...con nhỏ đó...ah~

Lát sau, hắn ho khụ khụ rồi phun ra cả đống máu.

Cô chạy đến ôm lấy hắn từ phía sau.

- Anh yên tâm...cơn khó chịu sẽ qua mà...

- Má! Thứ máu gì....mà khó uống...kinh tởm! Khụ khụ! - hắn ho cả đống máu xuống sàn, chảy mồ hôi rất nhiều.

- C..cái gì?!

-Mày cho tao uống cái khỉ gì thế?! Mẹ nó! Khụ khụ!

- Anh sẽ mất hết sức lực thôi. Thứ thuốc ấy chỉ có gia tộc em mới có, uống vào sẽ khiến cơ thể anh khó chịu, thêm khát máu. Vậy ra máu của em không thỏa mãn anh sao?

- Lần trước...mày chưa sợ sao con khốn?!

- Anh à....em nghĩ em nên thiêu rụi cái thứ này thì sẽ tốt hơn. - cô cầm sợi dây chuyền trên tay.

- Mày....khụ khụ...! - hắn không gượng dậy nổi, cảm giác khó chịu cứ dồn dập khắp người hắn.

- Len....nếu anh nằm im, em sẽ không làm gì sợi dây cả. Nhé?

Anh cúi chào, tất cả ai có mặt trong tòa lâu đài đều quỳ xuống. King...đã tới. Mới này một vampire vì tò mò nên đã nhìn lên khuôn mặt King, mắt kẻ đó bị cháy bằng ngọn lửa xanh không thể dập tắt.

Khi King vừa đi qua, ngài không cho bất cứ vampire nào ở trong lâu đài. Cậu cũng đã đi đâu mất, còn nó thì đang mặc một chiếc váy màu xanh thanh nhẹ. Cậu còn khóa cửa nên nó không ra ngoài được, đành ở trong. Và ngủ từ lúc nào rồi.

- Kagamine Rin...nàng ta ở đâu? - King đi đến đâu, ngài đều có thể nhìn xuyên thấu mấy chục căn phòng.

Bỗng ngài ngửi thấy mùi hương thơm của hoa hồng phát ra tại một căn phòng. Ngài xuất hiện bên trong căn phòng đó, chợt thấy một cô gái đang say giấc. Lại gần, ngài mỉm cười.

- Kagamine Rin. Quả thật xinh đẹp.

16. 16

Không khí dần dần thoải mái khi King đã rời đi. Anh đứng trước cổng để tiễn King, hiện giờ Rin và Len đều đã bị mang đi. Anh cũng nên kiểm thêm vài miếng mồi ngon để giải khát thôi và quan trọng là kiểm cho Rinto một tiểu thư vampire nào đó cho cậu không quan tâm Rin nữa.

- Len! Anh đâu mất rồi?! Len ơi! - cô chạy xung quanh lâu đài của mình, hốt. Vì không muốn xích hay làm hấn đau nên cô đã để hấn nằm nghỉ ngơi cùng mình. Và khi cô tỉnh dậy thì hấn đã đi đâu mất, có hỏi mấy người hầu trong lâu đài cũng chẳng thấy.

Về phần hấn, đang ngồi trên một cái cây. Chỉ mặc một cái áo sơ mi đã đứt nút khi nhảy từ cửa sổ xuống, cái thứ thuốc chết tiệt cô cho hấn uống khiến hấn không còn tí sức. Đang thở hồng hộc trên cây thì hấn bỗng nghe tiếng hai vampire thường dân nói chuyện.

- Nghe gì chưa?! N...ngài King vừa ghé thăm lâu đài của Loky-sama và ngài ấy đã mang một cô gái loài người hình như tên Kagamine Rin đi rồi. Thật không ngờ một người vĩ đại như thế lại để ý tới một con người đó!

- Tôi cũng nghe đâu Miku-sama được ngài King ban cho Len-sama.

Hấn trợn mắt, cắn răng kìm nén sự tức giận. Đáng lẽ ra hấn nên đánh cho sml Loky, sao hấn lại nương tay với anh cơ chứ. Tưởng anh chỉ giỡn hay làm gì đó, nhưng giỡn kiểu này...đã thế King ư gì đó còn mang Rin đi.

Hấn bỗng gục luôn trên cái cây vì không thể đứng hay ngồi dậy được. Miku cho hấn uống hết sạch cái thứ thuốc đó, bây giờ hấn vừa khó chịu vừa mệt mỏi...

Một mùi thơm lạ thường xộc lên mũi nó, cả cảm giác ấm áp và mềm mại.

Nó dụi mắt, ngồi dậy từ từ.

Nó trợn tròn mắt ngạc nhiên, căn phòng màu trắng và nhiều bông gòn rải khắp nơi, cả những mùi thơm hòa quyện vào nhau. Chiếc giường trắng mềm mại nó đang ngồi, có rất nhiều thú nhồi bông, dưới sàn còn có cả những cánh hoa hồng.

- Đây là đâu thế? R...rõ ràng mình đang ngủ trong phòng của Rinto cơ mà.... - nó bước xuống sàn, sàn nhà rất mềm mại khi có cả đồng bông gòn lót phía dưới. Vì có một chiếc gương trông rất xinh nên nó đã tiến tới xem thử. Nó ngạc nhiên, da nó trông mịn màng và trắng hơn rất nhiều, không một vết xước. Cả chiếc váy trắng mỏng manh thật dài trải ra khắp sàn nhà.

- Thật xinh đẹp. Phải không? - một giọng nói trầm ấm vang vọng bên tai của nó. Nó giật mình quay lại nhưng chẳng có ai.

- A...ai thế...?

- Nàng thật xinh đẹp...giọng nói nàng ngọt ngào...có thật nàng là con người không...? - một hình bóng cao ráo của ai đó đang đứng ở một góc căn phòng, nó cũng không thể nhìn rõ được.

- A...anh là ai vậy?! Sao lại bắt tôi? Và nơi này là nơi nào?!

- Nàng không cúi chào, không sợ khi phải đối mặt với ta sao? Thật thú vị.

- Mau để tôi trở về!

Một lực đẩy mạnh khiến nó văng lên giường, nó ngồi dậy ngay vì không đau. Nhưng một bàn tay to lớn đã che mắt nó lại và nó bị đè xuống một lần nữa. Một tay nó bị giữ chặt, chân thì không thể nhúc nhích khi có ai đó chặn ở giữa.

- Nàng rất xinh đẹp. Nhưng tóc nàng quá ngắn, ta không thích. Hãy để nó dài ra. - bàn tay ấy chạm nhẹ vào tóc nó.

- Thả tôi ra!

- Cứ như thế này vẫn không được. - nó bị kéo ngồi dậy và không bị che mắt nữa.

Một nam nhân tóc trắng có đuôi tóc rất dài ngồi trước mặt nó. Nó ngạc nhiên, anh ta rất trẻ và đẹp. Không những thế thân hình còn săn chắc, da trắng, cao ráo, một nam nhân hoàn hảo. Nhưng điều khiến nó để ý là nam nhân này khi cười...đều lộ răng nhanh sắc nhọn. Vẻ đẹp của nam nhân đó còn khiến nó đỏ mặt.

- Nàng là người đầu tiên có thể thấy mặt ta. Nàng nên vinh dự thì hơn.

- R...rốt cuộc anh là ai?!

- Ta...là King.

- King?

- Ta là một đấng tối cao, không những thế, ta còn là một vị thần của vampire. Không gì là ta không làm được. Ta bất bại.

- Vậy anh bắt tôi về đây làm gì cơ chứ?! Tôi là con người mà.

- Nàng là con người. Ta bắt nàng về...làm vợ ta. - ngài lại cười và ôn nhu nhìn nó.

- Eh?! Ehhhhh?!!!! - nó tròn tròn mắt, vợ của tên đẹp mã này sao?!

- Sao vậy? Làn da trắng mịn này là ta ban cho nàng, chỉ có nàng mới được ta ban tặng.

- Khỏi đi. Tôi không biết ngài đây là đấng tối cao hay gì nhưng bây giờ tôi cần trở về.

- Đây là trên trời, làm sao nàng nhảy xuống được? - ngài cười như trẻ con.

- T...thật hả?! Anh là thần thật hả?! Vi diệu thế?! - nó nhìn ngài bằng đôi mắt thích thú, miệng cứ cười cười rất dễ thương.

- Thật. Không tin thì nàng xem. - ngài nắm lấy một lọn tóc của nó, bồng lọn tóc ấy từ từ dài ra xoa xuống vai nó. Cả mái tóc đều tự động dài ra xoa đầy trên chiếc giường trắng. Nó đứng hình, kéo một lọn tóc và cảm thấy đau. Không phải tóc giả rồi. Trước giờ đọc manga về các vị thần, nó tưởng rằng họ chỉ là hư cấu nhưng có thật sao?!

- Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một vị thần đó. - nó nhảy cẫng lên người ngài, bắt giắc cười tươi - Hèn gì nhìn anh hoàn hảo quá.

- Dù là thần, nhưng ta vẫn là vampire.

- Thần thì có điểm yếu không? - nó bắt đầu thấy thú vị nên ngồi xuống lại.

- Trước đó thì không, nhưng giờ...nàng là điểm yếu của ta...

- Tôi có thể ở đây với anh một thời gian được không?

- Đổi ý rồi à? Nàng thật thú vị đó. Nhìn qua là biết máu của nàng ngon, nàng yên tâm ta sẽ không hút máu nàng đâu.

- Thật chứ?! - nó cười tươi, nó thích các vị thần.

- Nàng cười rất xinh. Không hút máu...nhưng ta có thể làm thứ khác... - ngài mỉm cười, nó giật mình khi nhìn nụ cười của ngài, giống Len...

- Tôi có thể gọi anh là gì?

- Yagami Kenji. Gọi Kenji được rồi. Gọi King nghe nhàm lắm.

Dù nó không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng ở với vị thần này sẽ tốt hơn là tòa lâu đài kia. Không phải gặp 3 anh em kia nữa. Nếu nó còn nhìn thấy Len, sẽ còn đau...

Mẹ ạ?! Sao con phải đi với baba?! Thế còn mẹ thì sao?!

Đừng cãi lời mẹ, mau đi cùng baba.

C...con muốn gặp bạn Len lần cuối!

Không được! Đi mau!

.
.
.

17. 17

Ok đây là King. Do Ry ngu người tả đại làm m.n muốn xem ảnh, trên mạng rất ít ảnh đẹp nên Ry vẽ cmnr. Nhìn đỡ nha

Đã vài ngày trôi qua, mỗi ngày King đều đi xuống hạ giới một lần. Còn bao nhiêu thời gian ngài đều ở bên cạnh nó và chơi đùa với nó.

Mỗi ngày nó đều cười tươi, nó nghĩ ngài là một người bạn vui tính và không có gì đáng sợ cả. Nó trốn trong đồng bông gòn, King hay xuất hiện làm nó giật mình miết vì thế nó sẽ trả đũa ngài. Ngài xuống hạ giới vài giờ đồng hồ và sẽ trở lại với nhiều trái cây ngon lành.

Nó cười thầm một mình, mong đợi vẻ mặt của ngài khi bị hù.

- Tình nghịch quá nhỉ? - một cảm giác nhột và ươn ướt ở tai bỗng quay mặt lại, ngài ngồi phía sau khiến nó giật mình mà té ra sau.

- Kenji! Anh chơi bản! - nó phồng má, nằm dưới đồng bông gòn, nó tha hồ chạy nhảy vì có té ngã đi chẳng nữa cũng không đau tí nào.

- Có một nơi ta mới phát hiện ra, thực sự đẹp và ta muốn dẫn nàng đi tới đó.

- Um, dẫn tôi đi xem.

King bế nó lên, ngài biến mất. Nó mở mắt ra thì thấy trước mặt là cả một vườn hoa, xung quanh rất đẹp do màu tối. Bầu trời được che phủ bởi biết bao nhiêu loại hoa, có rất nhiều đom đóm bay xung quanh. Mắt nó lấp lánh, nơi này thật sự rất đẹp.

- Thật sự rất đẹp đó. - nó nhìn King, cười một nụ cười thuần khiết.

Nó ngồi xuống, chạm vào những bông hoa nhỏ xinh xắn. Chợt nhìn thấy lọn tóc của mình dài ra khắp nơi. Cảm thấy hơi khó chịu khi để tóc ngắn quen rồi mà bây giờ mái tóc lại dài ra như thế này.

- Kenji à. Anh có thể giúp cho tóc tôi bình thường lại được không?

Nó thấy không có tiếng trả lời, thở dài rồi quay mặt lại. Môi ngài áp sát môi nó, nó giật mình lùi ra sau, chạm vào môi mình, môi của King thật mềm và có mùi thơm nhẹ nhàng.

Ngài nhìn nó rồi bật cười, nụ cười của ngài khiến nó đỏ mặt.

- A...anh thật là biến thái!

- Ta muốn dùng lưỡi. - ngài bò tới gần nó, nó bất giác đỏ mặt mà lùi ra sau.

- K...khoan đã...ừm....

Ngài chặn hai tay nó sang hai bên, hôn thật nhẹ nhàng và dùng lưỡi của ngài khuấy đảo bên trong. Tay nó bị giữ lại nhưng không đau, nó thậm chí còn không thể chống cự.

Ngài cúi đầu xuống hôn lấy chiếc cổ nhỏ, đôi mắt ngài vẫn đỏ nhưng lại không mang màu đỏ của máu.

Ngài đã hứa là không hút, nhưng ngài rất khát. Ngài chỉ liếm nhẹ lên làn da của nó mà đã rất thèm khát máu, nó bắt đầu run, chẳng biết mình sẽ bị gì.

Đột nhiên cơn đau ào ập dồn tới ở phần cổ, nó đau nhói, hai tay nắm chặt lại cố gắng thoát ra. Ngài uống từng ngụm, từng ngụm, hút thật nhiều, thật nhiều. Ngài liếm sạch những giọt máu chảy ra ngoài, vị thật ngon lành và không vampire nào có thể cưỡng lại.

Ngài bỗng giật mình nhìn nó, từng giọt nước mắt chảy dài. Hai vết răng còn in đậm trên cái cổ trắng ấy, nó cứ thế khóc nức lên vài tiếng. Ngài ôm lấy nó, nét mặt nặng trĩu.

- T...ta xin lỗi...

- Đ...đau lắm...hic...hic...anh đã hứa rồi cơ mà! Anh đã hứa là không hút máu tôi mà! Tôi đã tin anh!

- Nàng sẽ hết đau mà. - ngài cúi xuống, liếm một vết dài qua vết cắn.

Nó cắn răng, đẩy mạnh King ra rồi đứng dậy. Trong mắt nó bây giờ đây, ngài chẳng khác nào một tên vampire thèm khát máu cả.

- Anh mau đưa tôi về hạ giới đi! Tôi không ở đây nữa đâu!

- Nàng là của ta. Nàng không được đi đâu hết.

- Mau đưa tôi trở về! Từ giờ tôi sẽ không gặp anh nữa! Tôi ghét anh!

- Nàng lại muốn gặp bọn kia sao?

Nó giật mình, run rẩy khi vừa nghe xong câu nói của ngài trong đầu lại nghĩ đến Len. Nếu trở về, sẽ phải chịu dày vò như trước, ở đâu nó cũng phải chịu sự dày vò. Nó không muốn thế.

- Đ...đừng nói mà... - nó bịt tai lại, ngài nhìn nó với nét mặt không hài lòng.

- Ta sẽ đưa nàng trở về, trong vòng một tuần. Nếu nàng thay đổi ý định thì ta sẽ mang nàng đi. Kẻ nào làm nàng bị thương, kẻ đó sẽ chết.

Vừa dứt câu, nó bỗng ngất đi mất.

Hắn sau mấy ngày lẩn trốn cuối cùng cũng hồi phục lại sức lực. Hắn biến về phòng mình, đứng trước gương. Nét mặt giận dữ, thứ thuốc ấy đã khiến hắn không thể di chuyển vài ngày trời. Đã thế trên người còn có đầy dấu hôn của Miku.

Ngài mang nó xuống hạ giới. Đứng trên bầu trời, ngài nhìn những vampire thấp hèn ở phía dưới, cả những gã thô lỗ và bọn con người dơ bẩn. Ngài thật không muốn cho nó ở dưới hạ giới.

- Nghe đây. - ngài vừa cất tiếng nói, tất cả vampire đều cúi chào, không một con mắt nào dám liếc nhìn ngài. - Kẻ nào chạm vào cô gái của ta. Kẻ đó sẽ chết.

Mọi thứ dần thay đổi kể từ khi nó quen biết King...

18. 18

Nó nuốt nước bọt, trước mặt là tòa lâu đài của Loky. King đứng đằng sau nhìn nó, ngài xoa đầu nó.

- Nàng yên tâm...không ai dám hại nàng đâu. Vào đi.

- C...cám ơn... - nó cúi chào ngài rồi chạy vào trong.

King cứ thế từ từ biến mất trong không khí, các vampire đều hoạt động lại bình thường sau khi ngài đi. Không khí lạnh lẽo từ ngài cũng không còn...

Những nữ hầu vampire trong nhà tất tần tật đều chạy ra nghênh đón, nó ngạc nhiên. Ai cũng cúi chào nó khi nó đi ngang qua, dù có hơi có cảm giác khác thường nhưng nó không màng tới. Nó...muốn nhìn thấy hẳn...

Sau cánh cửa, một nữ hầu đang lau dọn bên trong căn phòng của Rinto, nó kéo nhẹ cửa. Là Salada Minako, cô gái hầu nhỏ tuổi hơn nó, lúc trước cô ấy đã nhờ nó nói giúp Rinto về chuyện cô ấy thích Rinto, sau yến tiệc, nó không còn thấy Minako nữa. (ai ko nhớ xem cuối chap 10 nha).

- M...Minako! - nó mở cửa phòng, chạy vào trong.

- Chị Rin? - nhỏ quay lại, trợn mắt.

- Là chị đây.

- Chị cút đi!

- C...chuyện gì vậy?!

- Chị còn giả ngây làm gì?! Tất cả là tại chị mà anh Rinto đã xa lánh tôi! Chị nói chị sẽ giúp tôi trở thành bạn nhảy của Rinto thế mà chị lại làm cho Rinto thêm ghét tôi! Tất cả là tại chị hết!

-K...khoan em nghe chị nói...!

- CHỊ CÚT ĐI! - với đôi mắt giận dữ, nhỏ lườm nó, nó chỉ biết run rẩy, lặng lẽ bước ra ngoài.

Nó cau mày, phải chăng Rinto đã nói những lời gì quá đáng với Minako rồi. Hay là do hôm ấy vì mãi mê ở cạnh Len mà nó đã quên bống mất Minako sao?

Mãi suy nghĩ và còn cắm mặt xuống đất, nó đụng phải ai đó. Mất thăng bằng, nó ngã ra sau nhưng người đó kịp nắm lấy tay nó.

- Rin? - là Rinto, cậu đang nhìn nó với đôi mắt đầy sự ngạc nhiên.

- Rinto sao? - nó run rẩy.

-..... - cậu đứng hình một hồi lâu rồi ôm chặt lấy nó - Tôi nhớ em! Rin tôi rất nhớ em!

- Bỏ tôi ra.

- Đừng như vậy! Dù cho em có đối xử với tôi tệ hại như thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn yêu em! Tôi không thể không nhìn em được! Rin...

- Anh có điên không? - nó đẩy cậu ra một chút, cười nhếch mép - Chưa thấy loại người nào mà bám dai như đĩa giồng anh vậy. Tôi đã nói rồi mà, tôi không có yêu anh anh nghe chưa? Vampire như anh có bị ngu ngốc không thế?

- Hừ...! - cậu đẩy nó ngã xuống - Tôi chỉ giả vờ thể thôi, không ngờ bản tính cô khó đời. Tôi nghe nói cô còn đi theo King nữa, mới đây nói yêu Len, thế mà hai mặt bám theo đáng tối cao của chúng tôi sao?! Cái mạng cô lớn quá đấy.

- Thế thì đã sao?

- Cô cứ cho khuất mắt tôi. Tòa lâu đài này không dành cho loại đàn bà như cô.

Cậu bỏ đi được một lúc, nó đứng dậy. Nó lại làm tổn thương cậu và chính nó một lần nữa, nhưng nó vẫn còn yêu Len, dù hằn tàn nhẫn, hằn xem nó là vật thay thế, nó vẫn chịu được. Còn cậu, nó không muốn cậu tổn thương quá lớn khi yêu một đứa như nó, nó chỉ là con người tầm thường mà thôi.

Nó giật mình, Loky vừa đi ra từ phòng anh. Chợt mắt chạm mắt với nhau, anh lườm nó rồi đi ngang qua.

- Loky! - nó bỗng kêu tên anh làm anh đứng lại.

- Chuyện gì? - anh thậm chí còn không quay mặt lại.

- L...Len ở đâu thế?! Tôi muốn gặp Len.

- Cô? Muốn gặp nó à? Cô làm tổn thương Rinto, thằng nhóc hay quậy phá ngày nào bây giờ chỉ biết lạnh nhạt, kể cả tôi nó còn không nhìn lấy hay trả lời câu hỏi của tôi. Giờ lại còn tới Len, nếu muốn phá hoại chúng tôi thì cô nên nói ra cho rồi. Tất cả là tại cô nên anh em chúng tôi bây giờ chỉ như người xa lạ, đáng ra tôi không nên cho cô ở lại đây. Cả đáng tối cao của chúng tôi cũng bị bùa mê của cô làm mê hoặc, chỉ bằng cô nên cứ đi thì hơn.

Miku đang ở trong phòng, cô nằm phía dưới còn hắc thì ở trên, tay đang bóp cổ cô.

- Giờ mày có chịu cởi xích cho tao không? - hắc gầm giọng, thật là xui xẻo khi lúc ngất ở trên cây, con nhỏ hầu trong lâu đài của Miku đã phát hiện và bây giờ hắc bị cả đồng dây xích khóa đầy chân của mình, mấy cái dây xích này đều có ma thuật nên hắc không phá được.

- Anh giết em sao? Em rất vui đó Len à~

- Con điên. Hừ! - hắc giơ cô lên rồi ném đi chỗ khác, mình thì leo ra cửa sổ ngồi.

- Len! Có phải anh thích con ả Rin phải không?!

- Mày đã điên rồi còn khùng à?

- Nếu anh thích nó, thì anh nói cho Miku biết đi! Tại sao anh lại thích nó, nó có điểm gì hơn em?!

- Có điểm gì hơn à? - hắc cười nhếch - Một vẻ đẹp thuần khiết, một cô gái trong sáng, đáng yêu, tóc vàng dễ thương. Và...Rin không có tâm địa độc ác như mày!

- E...em độc ác sao?! Em yêu anh thì có gì sai?! Em không xinh đẹp bằng nó sao?! Sao anh lại nói ra những lời nhảm tâm khiến em tổn thương như vậy hả?!

Hắc bỗng khựng người lại, hắc...nhắm tâm sao? Rin kia chỉ là Rin thay thế, hắc chỉ nói ra sự thật thôi. Hắc đã làm tổn thương nó sao?

Suy nghĩ chung, hắc phải thoát ra khỏi con điên này đã.

Hắc bỗng đưa mắt về phía ai đó đang đi dọc bờ sông ở phía ngoài hàng rào lâu đài, nhìn thật kỹ, hắc mới phát hiện đó là Rin.

Lâu đài kia không còn dành cho nó nữa, giờ nó chỉ muốn nhìn thấy hắc một lần. Một lần thôi cũng được.

Hắc bắt đầu để ý, King đang hiện ra phía sau nó.

Hắc có thể nghe thấy cuộc đối thoại, vì tai của hắc không giống như các vampire khác.

- Rin, nàng không nên ở đây nữa. - ngài nắm tay nó, hắc cảm thấy bức khi nhìn thấy nhưng vẫn phải nghe tiếp để hiểu chuyện đang diễn ra.

- Kenji à...anh không cần phải bám theo tôi như vậy đâu.
- Ta yêu nàng. Khi Miku chỉ dẫn ta đến gặp nàng, ta chỉ cảm thấy nàng xinh đẹp, lúc đó ta chỉ muốn chơi đùa cùng nàng. Nhưng mỗi lần nàng cười...ta không thể ngừng ngăn cảm xúc này lại. Nàng hãy ở bên ta...được không?
- Tôi chỉ coi anh là bạn, tôi biết anh là một người khác xa tôi. Tôi chỉ là một con người, cuộc sống của tôi rất ngắn ngủi. Và...người tôi yêu không phải anh.
- T...ta sẽ khiến nàng trở thành vampire và ở mãi bên ta, ta sẽ cho nàng uống máu của ta. Nàng không yêu, nhưng chỉ cần ở bên ta thôi. Được không...?
- Nếu được...anh có thể giúp tôi nhìn thấy Len không? Len Kagamine, tôi chỉ muốn nhìn thấy anh ấy một lần thôi...

19. 19

Ngài sững sờ trước câu nói của nó, với cả cái vẻ mặt đó nữa, vẻ mặt mong muốn, vẻ mặt ngài chưa từng được nhìn thấy...

- Sao nàng lại muốn gặp hắn ta?
- T...tôi chỉ muốn nhìn thấy anh ấy cho an tâm thôi... - nó cười gượng - Tôi không thấy anh ấy, có hỏi Rinto, Loky thì cũng bị đuổi đi thôi...
- Hắn cau mày, cô vẫn cứ ôm lấy hắn này giờ và không để ý đến khung cảnh bên ngoài. Hắn vẫn chăm chú lắng nghe thực hư mọi chuyện khi hắn không ở tòa lâu đài ấy.
- Vậy mà, nàng vẫn muốn gặp Len đó à? Nếu hắn đuổi nàng đi giống bọn kia, thì...
- Làm ơn đi Kenji! Một lần thôi! Chỉ nhìn anh ấy từ xa cũng được! Tôi muốn nhìn thấy anh ấy! - nó bám lấy vai King, khuôn mặt nài nỉ cầu xin.
- - King hoảng hồn, rốt cuộc thì trong mắt nó, ngài là gì? Ngài thật sự biết hắn đang ở rất gần đây, hắn đang nghe trộm, hắn đang nhìn thấy sự việc, ngài, ngài muốn nó là của ngài, ngài không thể nhường nó cho ai khác. Nó...đặc biệt. - Rin, nàng không hề biết, Len mà nàng muốn gặp hiện giờ đang làm gì đâu...
- Ý anh là sao?!
- Nàng nói Len không ở trong lâu đài, vậy nàng nghĩ hắn ở đâu?
- V...vì vậy tôi mới muốn nhìn thấy anh ấy...
- Không.
- Tại sao lại vậy?!
- Nàng không hiểu à?! Hắn ta đang ở cùng Miku, một tiểu thư vampire, ta biết cô ta, cô ta rất yêu Len nên đã cầu xin ta ban Len cho cô ta! Nàng không hiểu sao?!
- A...anh nói gì...?!
- Ta không đùa. Ta nói sự thật, hiện giờ Len đang ở cùng cô ta.
- Không thể nào đâu...dù anh có là thần hay gì đó đi chăng nữa cũng đừng có nói dối như vậy chứ?!
- Ta nói sự thật, ta đâu nào có lừa nàng chứ...
- N...nhưng...
- Nàng yêu Len sao?

Nó cứng họng, cúi đầu xuống vì không dám nhìn mặt King. Kể cả hắc đang ở gần đó cũng sốt ruột vì câu trả lời của nó. Nó vẫn im lặng, rồi bỗng run rẩy, mặt vẫn cúi gầm.

- Tôi biết...dù cho tôi có yêu anh ấy...trong mắt anh ấy tôi vẫn chỉ là kẻ thay thế...tôi không hề biết người con gái kia là ai mà lại giống tôi đến thế...từ nhỏ, tôi đã tình cờ cứu anh ấy ở một con sông...vì tôi sống cách biệt với cha mẹ trong rừng để tránh ngôi làng, họ nói mẹ tôi là phù thủy...lúc đó chỉ có Len làm bạn tôi. Nhưng khi bị dân làng phát hiện, mẹ tôi đã đuổi cha và tôi lên thành phố để tránh phiền phức...t...tôi còn không được tạm biệt Len! Mẹ tôi bảo anh ấy là vampire nên mới không cho tôi gặp nữa! Bây giờ tôi gặp lại anh ấy, mà anh ấy đã có người khác rồi! Mọi chuyện chỉ có thể nên anh đừng có hỏi nữa!

Nó quỳ xuống, ngai chột liếc mắt về phía cánh cửa sổ trên cao của tòa lâu đài đằng sau con sông, hắc và ngai chạm mắt nhau. Cô vẫn đang ôm hắc, nhưng hắc thì lại đang để ý nó, ngai bèn cười rồi đỡ nó đứng dậy, hắc nhắm mắt, dù có kêu đi chẳng nữa nó cũng chẳng nghe thấy được.

- Rin, ta hiểu rồi. Nàng bình tĩnh lại đi, mau theo ta về... - miệng thì vẫn nói, nhưng mắt King lại hướng về hắc, ngai đang nghiêm túc tranh giành nó.

Đành bắt lực để King mang nó đi, sau khuất bóng hai người, lúc này đây hắc mới nổi giận. Ánh mắt màu đỏ liếc nhìn cô, rồi hắc tát vào mặt cô khiến cô ngã xuống.

Cô ngồi dậy, với khuôn mặt đầm nước mắt bám lấy chân hắc.

- Len! Anh sao vậy?!

- Mày đã xin King ban tao cho mày sao?! Vì thế nên Loky mới đánh ngất tao và tao mới ở đây phải không?!

- Đ...đúng thế...

- Tất cả là lỗi của mày! Vì lỗi của mày nên Rin mới thuộc về tên King đó! Hắc ta cố ý khiến tao phải nhìn cái cảnh tượng vừa nãy! Và...tao đã hiểu lầm Rin! Cô ấy thật sự chính là Rin! Không phải thay thế! Cô ấy là Rin, Rin chỉ có một! Phải chăng cái ngày đó, khi mẹ Rin nói cô ấy đã chết! Bà ta chỉ nói dối để tao không thể gặp Rin! Mẹ kiếp!

- Len! Cô ta theo King rồi! Anh không thể dành lại được đâu! Anh đừng như vậy?!

- Im ngay! - hắc lại tát cô - Tao còn chưa giết mày là may, con khốn! Mày đã phá hủy tao và cô ấy! Mày đã phá hủy tất cả mọi thứ tao có!

Loky đang trong phòng, như thường lệ anh vẫn mãi miết đọc sách, bỗng có tiếng gõ cửa nên anh đưa đôi mắt nghiêm nghị có phần mệt mỏi về phía cánh cửa phòng.

Cánh cửa mở ra dù anh chưa nói gì, một thanh niên cao ráo, thân hình khá ốm bước vào, anh ta có mái tóc xanh biển óng ánh. Miệng nhếch cười, răng năng sắc nhọn hiện ra, anh ta tên Kaito...

- Gõ cửa rồi vào thần nhiên, tao còn chưa cho mày vào... - anh khó chịu, cất giọng lạnh nhạt.

- Cái thằng này, bạn tới thăm hỏi mà lạnh lùng thế.

- Mục đích của mày khi tới đây là gì?

- Eh? - anh ta khẽ cười - Là Kagamine Rin đó nha~ Cô ấy đâu rồi?

- Tao chẳng biết. Tự mà tìm.

- Chán mày ghê.

Anh ta bước ra ngoài, một hắc vampire đang ở gần đó không may đụng phải anh và làm rơi ly trà đang định mang vào phòng cho Loky. Cô ta vội vàng cúi đầu xin lỗi mấy lần với Kaito.

- T...tôi xin lỗi Kaito-sama! Tôi thật lòng xin lỗi!

- A không, tôi mới là người có lỗi. - anh ta cúi thấp đầu gối xuống, khẽ nhặt những mảnh vỡ.

Khi dọn xong các mảnh vỡ vào túi, cô hầu lại lúng túng xin lỗi Kaito nhiều lần nữa. Anh ta không màng tới, cô hầu bỗng thấy có chút máu nhỏ xuống từ ngón tay của Kaito. Cô nuốt nước bọt, trông giọt máu ấy thật ngon lành, cô chỉ dám nghĩ thế thôi.

- Chảy máu rồi. - anh khó chịu, rồi nhìn cô hầu ấy - Nè, cô liếm sạch vết máu giúp tôi đi, vết thương lành hẳn rồi nhưng dính máu tôi cảm thấy khó chịu lắm.

Cô hầu đó lẫn các hầu nữ khác đều tỏ vẻ ngạc nhiên, cô hầu ấy không nói nên lời, đỏ mặt nhìn giọt máu của Kaito, những cô hầu gái đều nuốt nước bọt. Cô ta khẽ liếm giọt máu trên ngón tay anh, rồi nét mặt trông rất vui sướng, thấy anh hơi cau mày nên cô cố liếm sạch chỗ máu còn dính.

Lát sau những hầu nữ khác đều bu lại cô hầu ấy, đúng thật là cô ta rất may mắn. Từ đó đến giờ, chưa ai từng được vinh dự nếm máu hoàng tộc cả.

Về phần Rin....

Mấy độc giả chọn đi để Ry biết đường mà viết.

A. Muốn các anh vampire tranh giành Rin.

B. Ngược (ngược ai cũng được)

C. Muốn Rin và ai đến với nhau?

D. Ý kiến khác (cmt)

Ry có thể đổi couple của truyện nếu vừa lòng mọi người...

20. 20

- Đùng khóc... - ngài đưa tay lau đi những giọt nước mắt của nó, nó ngồi thẫn thờ, vẫn chỉ đưa mắt vào một khoảng không vô hình, lòng đau như cắt.

Nó im lặng, cứ thế những giọt nước mắt cứ lăn dài xuống trên hai gò má, ngài ôm lấy nó, ngài không hiểu, khi một con người buồn, sẽ có nước chảy ra từ mắt họ, ngài không thể khóc, vì thế ngài không thể biết được cảm giác khi khóc là như thế nào.

Ngài chỉ có thể biết vui, biết buồn, biết cười. Ngài không biết khóc.

- Rin, có ta, nàng đừng khóc. Hãy vui lên đi. - ngài gượng cười, ngài chỉ muốn nó vui vẻ, không phải mang một bộ mặt buồn như thế.

Nó dường như người mất hồn, không nói lấy một lời nào, vẫn đưa mắt nhìn vào khoảng trống. Ngài không muốn thế chút nào.

- Nàng cứ nghỉ ngơi...ta sẽ không làm phiền...

Ngài xuống hạ giới, cải trang thành một vampire bình thường đi vào khu chợ. Ngài sẽ thử mua một ít trái cây, một ít đồ ăn ngon chắc nó sẽ vui lên thôi.

Ngài rất hài lòng vì thường dân vampire đều chung sống hòa bình, từ khi gặp nó, ngài đã ra lệnh cho con người cùng chung sống với vampire, mọi thứ đều bình đẳng. Bỗng ngài thấy một đứa nhóc loài người đang đứng khóc giữa lối đi lại, ngài mới lại gần, đưa cho đứa nhóc đó một quả cam trong giỏ.

Đứa nhóc ấy cầm quả cam tươi cười nhìn ngài, rồi nó bỏ chạy đến bên đám bạn. Ngài đứng nhìn hồi lâu, một quả cam, nhóc ấy chia đều cho mấy đứa khác.

- Này mấy nhóc. - ngài lại gần bọn nhóc, khẽ mỉm cười, ngài đưa cho mỗi nhóc một quả cam - Một quả thì ăn không đủ đâu.

- Anh ma cà rồng tốt bụng quá. - bọn nhóc hí hửng nín lấy hai tay ngài, tất cả mấy đứa nhóc này đều là con người. Bọn chúng rất thân thiện và ngây ngô.

Sau một lúc chơi đùa với bọn nhóc, ngài mới biết được bọn nhóc ấy là trẻ mồ côi, nên ngài đã dành riêng một căn nhà và cử vài vampire tới chăm sóc bọn nhóc.

Thần dân vampire lẫn con người đều ngạc nhiên khi thấy ngài hiện hình từ một vampire bình thường trở thành đáng tối cao. Bọn họ đều cúi đầu không nhìn ngài, ngài khẽ mỉm cười.

- Không cần hành lễ vậy đâu. Các người có thể nhìn ta.

Ngài đang rất vui vẻ, từ khi nó xuất hiện, không còn phân biệt đối xử giữa con người và vampire. Không còn giết chóc, lạnh lẽo phát ra từ ngài.

Một cậu nhóc lém lỉnh, tò mò không biết nên đã ngậy thơ hỏi ngài.

- Anh ơi, em nghe mẹ nói anh rất đáng sợ và hung dữ mà. Em thấy anh rất tốt bụng. - bà mẹ gần đó vô tình nghe được nên đã cúi đầu liên tục trước mặt ngài.

- Đã có một người con gái khiến anh thay đổi. - ngài xoa đầu cậu bé, cứ thế mỉm cười.

Những vampire lẫn con người phái nữ khi nhìn thấy ngài cười đều đỏ mặt. Trước giờ chẳng ai nhìn thấy mặt ngài, mọi người đều không ngờ ngài lại thay đổi đến thế.

Trở về thiên giới, King cầm một giỏ đầy trái cây ngon và bánh ngọt.

Trên chiếc giường nhỏ, nó đã ngủ mất, trên khóe mắt vẫn còn đọng lại vài giọt nước lấp lánh. Đối với ngài, nó như một thiên thần mang hình hài con người. Một vẻ đẹp thuần khiết khiến ngài không thể rời mắt. Ngài cúi xuống, hôn nhẹ vào đôi môi nhỏ, ngài chỉ muốn nó ở mãi bên ngài. Khi nó đã bình tĩnh trở lại, ngài sẽ cho nó uống máu của ngài, và nó sẽ trở thành vampire, là vợ của ngài. Sau này và mãi mãi.

Nó chợt ôm lấy cổ King, ôm thật chặt ngài vào lòng. Ngài mỉm cười, bế lấy nó ôm vào vòng tay, hành động của ngài vừa ôn nhu vừa dịu dàng. Chưa từng có ai khiến ngài lại dễ tâm đến thế. Ngài đang yêu.

- Len...em yêu anh... - nó cất giọng nhỏ nhẹ. Ngài bỗng im lặng, đặt lại nó nằm xuống.

- Còn ta thì yêu nàng. - ngài hơi cau mày, vuốt vào mái tóc dài của nó, rồi ngài lại hôn, vì không muốn đánh thức nó nên ngài không dùng lưỡi, chỉ mơn trớn đôi môi nhỏ.

Làn da trắng của nó làm bản năng của một vampire nổi lên, mắt ngài đỏ ửng, liên tục ngửi ngửi cổ nó, liếm láp xung quanh xương quai xanh. Ngài bỗng không kìm được liền cắn một phát vào cổ nó, ngài ghì gáy nó, điên cuồng hút thật nhiều, máu cứ thế chảy vài giọt xuống khe ngực nó.

Đau đớn, nó choàng tỉnh giấc, cắn răng và cố hết sức lực đẩy ngài ra. Ngài vẫn mê mẩn mà hút, dòng máu ngon lành khiến ngài không thể ngừng uống, ngài thêm khát.

- Kenji! Đau quá! Mau bỏ tôi ra! Bỏ tôi ra mau lên! A!

Ngài vẫn hút liên tục, nó thấy khó chịu trong người, sức lực dần mất đi, hai tay vẫn gắng đẩy ngài ra. Ngài hút quá nhiều, cả số lượng máu trong cơ thể nó đều bị lấy gần hết sạch. Nó không nhúc nhích nổi, hai tay thả lỏng ra, bây giờ ngài mới chợt tỉnh, rút cặp răng sắc nhọn đang ghim sâu vào cổ nó, máu rỉ ra từng hàng, từng hàng. Nó sắc mặt đang tái dần đi, vẫn còn dư sức để nhìn ngài. Ngài hốt hoảng, ôm lấy nó.

- Rin! Ta xin lỗi! Ta xin lỗi! Ta không cố ý! T...ta...

- Anh nên hút cạn máu của tôi...

- T...ta...không cố ý đâu!

- Anh là vampire...tôi là con người...không sớm thì muộn tôi cũng bị anh giết...

2 ngày sau...

Đã hai ngày trôi qua, mỗi ngày đều dài đằng đẵng. Nó chẳng màng nói chuyện cùng ngài nữa, suốt ngày chỉ im lặng, ngài nói gì, cư xử như bình thường nó vẫn không chịu nói gì cả. Dần dần, ngài cảm thấy khó chịu, nó vẫn thản thờ, không tươi cười, không vui vẻ, chỉ sống như một cỗ máy.

Lâu đài của Miku hân hoan chào đón King, ngài với vẻ mặt không vui tiến vào. Miku cúi chào ngài một cách vui vẻ.

- Len đâu? - ngài gằng giọng.

Trong phòng Miku, hấn mặt nhăn nhó khi thấy mặt ngài. Đẹp hơn hấn tưởng tượng, với cả đồng dây xích hấn bị giam trong đây hơn 1 tháng, chán nản và bức mình.

Ngài vừa đưa tay, cả chục dây xích bị vỡ nát, hấn vẫn ngồi trên cửa sổ, mặt khó hiểu nhìn ngài.

- Ngài muốn gì đây? - hấn ngập dãi.

- Ta nghĩ Rin cần người. - mặt ngài hơi buồn, chỉ nói khẽ một câu.

- Ngài giao Rin cho tôi à?

- Ở bên ta, nàng ấy chỉ nghĩ về người, kể cả lúc ngủ, không may ta đã lỡ hút máu của nàng ấy khá nhiều. Bây giờ nàng ấy như một cỗ máy, chẳng nói, chẳng cười, chẳng làm gì cả. Như một cái vỏ bọc trống rỗng...

- Vậy?

- Nếu người yêu Rin, ta sẽ đưa Rin cho người chăm sóc. Hãy làm nàng ấy cười lên. Ta chỉ muốn thế...

- Ngài sẽ bị thiệt.

- Ta muốn Rin luôn tươi cười, không phải cứ im lặng, thản thờ như thế. Còn ta, sẽ âm thầm yêu thương nàng ấy...

Len bế nó trên tay, King đã trả tự do cho hấn, Miku không có quyền đòi hỏi nữa vì đã ở bên hấn rồi.

Ngài phải khiến nó ngất đi, ngài không muốn gây thêm sự ganh ghét từ nó dành cho ngài. Ngài nên im lặng.

Ngài tôn trọng quyết định của nó, cảm xúc của nó là dành cho hấn.

- Chăm sóc Rin giúp tôi. - ngài vừa nói dứt câu rồi lặng lẽ biến mất.

21. Hmm...

Ko bk nói sao nữa, nhưng Ry nghĩ Ry sẽ bỏ thể loại yandere ra khỏi bộ này và vẫn ra chap tiếp.

Vì nếu có yandere sẽ rất khó để Ry nghĩ ra ý tưởng, chẳng hạn như Len là yandere thì Rin sẽ mất dần harem và King sẽ chịu thiệt. Ngược lại King là yandere thì Len cũng chịu thiệt.

Nên Ry muốn hỏi ý kiến độc giả xem sao.

A. Bỏ thể loại yandere, ra chap tiếp.

B. Ko bỏ thể loại yandere. Len và Rin đến với nhau, kết thúc sớm.

C. Ý kiến khác.

22. 21

Rinto đang ăn táo trên cây trong vườn, cậu bỗng trợn tròn mắt khi thấy hắc đang bế nó vào trong.

Cậu nhảy trên cây xuống, nhún nhảy đứng trước mặt hắc.

- Sao anh lại về đây?! Đã thế còn mang theo con đàn bà này?

- King trả cô ấy cho anh. - hắc không nhìn cậu, chỉ ném vào mặt cậu một câu rồi bỏ đi.

Ở trong phòng, hắc đặt nó lên giường rồi ngồi bên cạnh, trong lòng vẫn cảm thấy đau đớn, vì lúc trước hắc lại đối xử nhẫn tâm với nó như vậy, tại sao hắc lại ngu ngốc đến nỗi không biết là do lúc trước vì mẹ nó nói dối nên hắc và nó mới xa nhau như vậy?

Nó từ từ mở mắt, vẫn là đôi mắt vô hồn đó. Không tí sức sống nào, hắc với vẻ mặt lo lắng, bất an.

- Rin, em ổn chứ? - hắc vuốt nhẹ khuôn mặt nó, ân cần hỏi han.

- L...Len? - nó trợn mắt, bất giác ngồi dậy, lại nhớ về những lời nói của King, Len đã ở cùng Miku, hai người bọn họ đã làm gì với nhau. Nó không muốn nghĩ tới. - Sao anh lại ở đây?

- Rin, nhìn tôi. - hắc kéo tay nó - Em là Rin, là Rin thật sự phải không?!

- Anh...đang nói cái gì vậy...?

- Đừng dối lòng Rin, em là Kagamine Rin, cô bé đã từng cứu tôi thoát khỏi chết đuối. Em không phải Rin thay thế, Rin chỉ có một.

- T...tôi... - nó run rẩy, nó thật sự...không biết phải làm sao, nó vui quá.

- Tôi bị Miku khống chế nên không thoát được à! Nhờ King tôi đã có thể trở về bên em! Tôi yêu em Rin!

- Hic...hic.... - nó bật khóc, hai bàn tay nhỏ khế bám lấy phục trang của hắc, một con mèo nhỏ đang khóc và lộ rõ vẻ ngoài yếu đuối.

- Đừng khóc, ngoan. - hắc khế quệt đi vài giọt nước mắt, ôm chặt nó.

- Em yêu anh! Em rất nhớ anh Len! - nó ôm lại hắc, khóc nức nở, cuối cùng, cả hai đã có thể được ở gần nhau.

- Anh cũng yêu em. Từ giờ, anh sẽ không để bất kỳ ai ngăn đường chúng ta. - hắc khế cười.

- Vâng. - nó lau nước mắt, cười thật tươi, khiến hắc đỏ mặt.

Gió khê thổi qua làm cửa sổ căn phòng ập vào, gió rất mạnh khiến nó mất thăng bằng bỗng ngã xuống giường lại. Hắc mới đi ra đóng cửa, luồng gió vừa rồi thật lạnh lẽo, lạnh buốt sương. Nó chui vào chăn, hắc phì cười rồi lại gần.

Loky đứng bên ngoài, anh cũng không thể hiểu nổi King đang nghĩ cái gì. Anh không ghét Rin và đang dần chấp nhận cho hắc và nó quan hệ với nhau, anh chỉ lo lắng cho mỗi Rinto, vì tâm trạng của cậu không được tốt. Hơn nữa Kaito sẽ ở lại tòa lâu đài này, mọi chuyện rất chi là phức tạp đối với anh. Anh từ từ biến mất, từ giờ anh sẽ nghỉ ngơi một thời gian trong căn phòng cấm. Sẽ rất lâu để anh ra ngoài.

King, ngài lại đi xung quanh thị trấn, mọi người đều tôn kính nhưng không khí từ ngài thật lạnh lẽo dù ngài vẫn không hề đáng sợ.

Một cô gái vampire đang đứng, trên gương mặt cô tràn ngập đau khổ, hai hàng nước mắt cứ thế lăn dài đang nhìn một cặp đôi con người tươi cười với nhau. Dù vậy gương mặt cô vẫn nở nụ cười nhìn chàng trai, lòng ngài bắt đầu nặng trĩu, tiến lại gần cô gái, ngài cũng nhìn cặp đôi đằng xa kia.

- C...chào King-sama! - cô gái đột ngột đứng trúng ngài vội vã cúi chào nhiều lần. Cô bỗng lau nhanh nước mắt đi, vì trước kia, những vampire nào gặp được ngài hoặc nghe thấy ngài đều không được khóc mà phải tươi cười, vì nếu khóc ngài cho rằng đó là sự sợ hãi, sự đau khổ khi nhìn thấy ngài.

- Cô, tại sao lại khóc trong khi miệng đang cười như vậy? Tại họ sao? - ngài hỏi, mắt thì nhìn về phía cặp kia.

- K...không có gì ạ! T...tôi chỉ là đang...hạnh phúc khi người mình yêu hạnh phúc thôi!

- Tại sao lại vậy?

- Thưa, tôi yêu thầm anh ấy, nhưng vì tôi là vampire, anh ấy không thích tôi! Anh ấy yêu cô ấy! Tôi chẳng biết phải làm sao khi anh ấy lại trưng ra vẻ mặt buồn rầu như thế khi cô ấy dây dưa với kẻ khác. Tôi đã giải thích cho cô ấy hiểu rằng anh ấy là người như thế nào. Nhìn thấy họ hạnh phúc như vậy, tôi nghĩ mình đã giúp được cho anh ấy, tôi vui lắm. - cô đưa mắt nhìn nụ cười của chàng trai, trong lòng cũng nhói đau - Tôi vui...và tôi cũng rất đau đớn...vì nụ cười đó...không dành cho tôi...

Ngài bỗng khựng người lại, Rin đã cười, cười rất tươi khi vừa gặp mặt Len. Chẳng phải trường hợp này thật sự rất giống trường hợp của cô gái này, nhìn thấy nụ cười vừa rồi của Rin khi ở cạnh Len, ngài thấy vui, nhưng tại sao...ngài cũng thấy nặng trĩu trong lòng ngài chưa từng có cảm giác này.

- Cô... - ngài xoa đầu cô gái -quên anh ta đi. - ngài mỉm cười, bỗng dừng khi ngài vừa bỏ tay ra. Cô gái ấy đã không khóc nữa, ngược lại còn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ngài chẳng biết ngài bị sao nữa, xóa bỏ ký ức của một người con gái, còn là xóa bỏ đi ký ức về người cô ta yêu, liệu đó có phải sai trái? Cô gái ấy liệu có vui chăng? Cô đã hy sinh điều gì cho anh ta?

Liệu ngài có thật sự thay đổi chăng?

Ngài đã vui khi thấy nó cười, ngài cứ nghĩ nó sẽ mang mãi một khuôn mặt của một con búp bê, vô hồn. Lòng ngài thật nặng nề, và tìm ngài lại có chút cảm giác đau đớn, ngài đã từng nhìn thấy nó cười, nhưng...nụ cười kia, lại là một nụ cười thật sự khác...

- King-sama! Ngài đang buồn sao?! - cô gái kia thấy vẻ mặt của ngài, bỗng cô run rẩy nhưng vẫn mạnh dạn hỏi.

- Cô có biết anh ta không? - ngài chỉ về chàng trai đó.

- Thưa không. - cô gái mỉm cười.

- Vậy tốt.

- Rin, em chắc chứ? - hấn xoa nắn một bên ngực nhỏ của nó, tay còn lại đang chạm vào cặp đùi.

- E...em sẽ trao thân mình cho anh... - nó mỉm cười, vuốt nhẹ khuôn mặt hấn.

- Vậy thì, đừng ngăn anh lại. - hấn nhếch mép, cởi phục trang ra, thân hình săn chắc, cứng cáp lộ ra.

- Len, em yêu anh...

23. 22

Không khí căn phòng bắt đầu nóng lên khi da thịt hai người chạm vào nhau. Quần áo của nó bị hấn ném vương vãi dưới sàn, chưa từng làm chuyện này bao giờ nên nó còn không biết phải làm sao. Đành nằm im để hấn tự thân vận động, hấn đưa lưỡi ra liếm một bên ngực của nó, nó run rẩy một chút vì nhột. Sau đó cơn đau lại nhói lên ngay nhũ hoa nhỏ, nó che miệng mình, hấn đang đùa nghịch, nhưng cũng đừng có cắn như thế chứ..

- Bỏ tay ra nào. - hấn kéo tai tay nó chặn lên trên. Khẽ hôn lên đôi môi nhỏ. - Em phải rên rĩ chứ Rin...

- E...em...không quen...ừm...

Hắn cho một ngón tay vào miệng nó rồi đưa lưỡi vào. Vành cảm nó, hắn điên cuồng khuấy đảo, quần chặt lấy chiếc lưỡi nhỏ xinh kia không ngừng. Nó đỏ mặt, cố gắng đuổi kịp theo động tác của hắn.

Nó run người khi tay hắn chạm vào ngay chiếc quần lót, nó vẫn còn khá sợ sệt. Nhưng rồi nó ôm hắn, hắn thích thú, vẫn tiếp tục để lại nhiều dấu tình trên cơ thể quyến rũ này.

Nó không ngừng rên rỉ, cứ như là một giấc mơ vậy. Cuối cùng, sau bao chuyện nó đã được ở gần hắn.

- Rin, anh...không thể phá trinh em được... - hắn đột nhiên dừng lại, đôi mắt xanh lạnh lẽo nhìn nơi tư mật của nó, mấy ngón tay vẫn đang di chuyển xung quanh lớp vải mỏng.

- T...tại sao? Có chuyện gì xảy ra sao anh?

- Trước giờ vẫn có một quy tắc mà tất cả con người lẫn vampire đều đã rõ. Chỉ được phép yêu, không được tiến tới quá xa. Sau khi anh phá trinh em, có thể nếu em sinh con, đứa con của chúng ta sẽ mang khuôn mặt quái dị, nó sẽ là bán vampire và nó sẽ bị hắt hủi. (thời này không có bcs nha mấy cậu:v)

- Nhưng em muốn...

- Nếu em trở thành vampire. Thì chúng ta sẽ ở mãi bên nhau. - hắn quay mặt đi chỗ khác - Anh không muốn ép buộc em. Tùy em chọn.

- Chúng ta cứ tiến tới. Dù cho con chúng ta có như thế nào...miễn là chúng ta yêu thương nó thì sẽ ổn thôi.

- Nhưng em là con người, em không thể sống đủ lâu để chăm sóc con.

- A...

- Nếu em uống dù chỉ một ít máu của King. Em sẽ trở thành một vampire quý tộc mà không cần phải trải qua đau đớn. Hơn thế nữa, tuổi thọ của em sẽ kéo dài.

- M...máu của King sao...? - nó chảy mồ hôi.

- Em phải nhờ ngài ấy giải lời nguyện, hãy để vampire và con người có quyền hòa vào nhau. Nếu chỉ yêu không, họ sẽ không bao giờ được hạnh phúc. Đây là cách cuối cùng, vì vampire và con người cấm kỵ đến với nhau tất cả là do King.

- L...làm sao em có thể làm được?

- Tạm thời, hãy quay lại với ngài ấy. Ngài ấy ắt hẳn còn tình cảm với em, nói làm sao cho ngài ấy hiểu, khi đó em không cần phải trở thành vampire mà vẫn có thể tiến đến với anh.

- Không được đâu Len! Như thế là lợi dụng Kenji!

- Em...yêu anh mà phải không? - hắn nhếch mép, đôi mắt ghê rợn nhìn nó làm nó sợ hãi.

- Vậy thì...em sẽ trở thành vampire.

Lát sau, khi hắn chơi đùa hả hê với nó rồi ngủ mất. Nó khẽ cười, gương mặt khi ngủ của hắn thật dễ thương, y chang con nít vậy.

Đắp chăn cho hắn, nó vào nhà wc rửa sạch người rồi thay bộ quần áo khác.

Vừa mở cửa phòng, nó đụng phải một vóc đáng cao.

- A! Xin lỗi! - nó dụi mắt.

- Chào Rin. Tôi là Kaito. Cứ gọi vậy. - một bàn tay khá to lớn xoa đầu nó.

- C...chào...tôi không nhớ là tòa lâu đài này có anh...a..anh là bạn của Loky sao?

- Wow, cô nàng bé nhỏ. Biết Loky mà không biết tôi sao? Thật thất vọng nha~

- Hi sao cũng được nhưng giờ thì tôi biết anh rồi đó.

Chào anh xong nó chạy vụt đi, anh khẽ cười. Đúng thật là nó đã quên anh, sau bao năm tìm kiếm, hiện tại nó đã tự động trở về bên anh. Anh vui, nhưng...anh nhìn vào căn phòng nó vừa bước ra. Là hắc đang nằm ngủ, quần áo các thứ rơi vãi, tìm được thứ mình muốn, và thứ đó lại ở trong tay đứa khác. Thật là khiến anh muốn dành lại mà.

Nó lại ra con sông nơi lúc trước nó nói chuyện với King, nó đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện muốn trở thành vampire. Hiện tại hắc vẫn chưa thể phá trình nó vì vẫn còn lo lắng về vấn đề vampire và con người không thể đến với nhau. Có sinh con, đứa con sẽ không sống yên ổn, bị hắt hủi, bị cô lập. Và tuổi thọ nó sẽ giảm đi khi sinh đứa con ấy ra.

Nó nghĩ ngài sẽ không đến nữa đâu, ngài đã trả nó về với hắc. Và nó vẫn chưa nói lời nào với ngài cả. Đang nhìn mặt nước trong, nó giật mình quay ra sau khi thấy mái tóc bạch kim bay phấp phới.

- Kenji! Anh đâu rồi?! Tôi vừa mới nhìn thấy anh. - nó nhìn xung quanh. Đáp trả là một cơn gió khẽ thổi qua làm lay vài lọn tóc nó.

- Nhớ ta sao? - thấp thoáng có giọng của ngài bên tai nó.

- Anh hiện ra đi. Tôi không thể thấy anh. Tôi biết anh đang ở đây mà. - nó huơ tay vào không trung, như thể muốn tìm được ngài.

- Nàng sẽ không muốn nhìn thấy ta bây giờ đâu...nàng muốn nói gì thì cứ nói.

- Tôi xin hỏi, anh có thể xóa bỏ quy tắc không thể cho con người và vampire đến với nhau không?

- Ta...đã vì một người mà xóa bỏ quy tắc ấy từ lâu rồi...

- Thật sao? - nó cười tươi - Anh đúng là nhất đấy Kenji. Tôi cũng cảm ơn anh vì đã hiểu cho tôi, tôi vui lắm. Len đã quay về với tôi rồi.

- Nàng muốn ở mãi bên Len sao? - một cơn gió khá lạnh thổi mạnh qua, nó vịnh tóc mình. King hiện ra trước mặt nó, vẫn là ngài của lúc trước. Nó lại cười.

- Tôi không đòi hỏi thế đâu. Ở bên anh ấy bây giờ, tôi đã hạnh phúc lắm rồi. - nụ cười hạnh phúc hiện lên trên gương mặt nó, ngài bỗng cười.

Nó bị ngài làm ngã xuống bãi cỏ, ngài cắn môi mình, sau đó có tí máu chảy ra. Rồi ngài hôn nó, đầu lưỡi ngài đưa một ít máu của mình vào khoang miệng nó.

Nó trợn tròn mắt, dùng toàn bộ sức đẩy ngài ra và ngồi dậy.

- Anh làm gì vậy?! Sao lại có máu thế này?! - nó hốt hoảng, lấy nước dưới con sông rửa môi mình.

- Ta đang giúp nàng. - ngài lấy chiếc khăn tay ra, đó là chiếc khăn cô gái ngài làm mất một phần ký ức tặng cho ngài. Khẽ lau miệng nó.

- T...tôi không muốn trở thành vampire! Tôi không muốn! - nó bật khóc.

- Trở thành vampire? Nàng đang nói gì vậy? - ngài lo lắng, lau đi vài giọt nước mắt của nó.

- Thôi đi! Sao anh lại làm thế hả?! - nó hất tay ngài ra, cứ thế khóc rất nhiều.

- Ta chỉ muốn giúp nàng thôi mà...Rin, ta yêu nàng...

- Đừng nói nữa! Tôi ghét anh! - nó đẩy ngài, đứng vội dậy và chạy đi.

- Vì nàng...ta đã chấp nhận việc vampire và con người đến với nhau cơ mà, nàng là con người, vì thế ta cho nàng nếm máu của ta để kéo dài tuổi thọ bằng vampire, máu của ta không thể khiến một con người trở thành vampire được vì một nửa của ta là thần. Ta đã làm gì sai sao? Nàng muốn...ở bên Len...ta chỉ giúp, thế là sai sao? Ta giúp nàng, để rồi khiến nàng ghét ta...

Chỗ ngài đứng bắt đầu trở nên lạnh lẽo, cả cây cối, hoa cỏ xung quanh đều héo tàn đi. Bầu trời bắt đầu tối lại, gió nổi lên. Ngài biến mất, sau đó trời đổ mưa...

Nó ngồi dưới gốc cây, lặng lẽ khóc một mình. Dù trời mưa và nó chỉ mặc một bộ quần áo mỏng, phải chăng đã có thừa gì đó vô hình luôn che chở, quan tâm nó khiến nó không bị lạnh.

Ngài đứng từ xa nhìn nó, dưới cơn mưa, những người dân trong khu phố đều thấy ngài với mái tóc bạch kim nổi bật, toàn thân ngài đều bị ướt...đang lặng lẽ đứng nhìn một cô gái.

Mọi người đều có thể cảm nhận được, nỗi buồn của ngài. Thật lạnh lẽo.

(Bạn nào thích King cứ bình tĩnh nha, Ry đã nghĩ sẵn cốt truyện và viết thôi nên mấy bạn hãy kiên nhẫn đọc a)

24. 23

- Rin, đừng khóc. Ta xin lỗi. - nó nghe thấy giọng King, vẫn im lặng mà gục đầu. - Máu của ta chỉ...

- Anh đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy hay nghe thấy anh! Làm ơn đi đi!

Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao những lời lẽ không tốt về nó. Ngài nhắm mắt, lườm về phía đám người xung quanh thì bọn họ đột nhiên im lặng vì sợ sệt. Cũng không ai dám nói nữa, ngài bây giờ rất đáng sợ.

- Ai dám nói xấu Rin. Sẽ sống không bằng chết. - ngài vút lại một câu, lập tức bọn kia chỉ biết run rẩy mà tuân theo. Rồi nhìn nó, ngài khẽ cười - Đây Rin, mau về đi.

- Tôi đã nói anh đi đi mà! - nó quát lên.

Mưa ngày một lớn hơn, ngài chỉ biết mất chứ không bỏ đi. Ngài không thể dừng mưa lại vì nó phụ thuộc vào tâm trạng của ngài, làm sao ngài có thể cười nổi. Nó vẫn khóc, ngồi kế bên nó, chỉ có thể lặng lẽ nhìn, ngài chẳng thể làm gì được.

Hắn đi tìm nó, khi phát hiện nó đang ngồi dưới cái cây thì vội chạy lại, với vẻ mặt lo lắng hắn ôm lấy nó.

- R...Rin. Em sao thế này?!

- E....em....em uống máu của King rồi...e...em bị cưỡng ép. - nó gào lên, khóc lóc - Em không muốn trở thành vampire!

- Đừng khóc nữa, không sao cả. - hắn lau nước mắt cho nó - Em có thể sống mà không cần máu đâu Rin à. Chúng ta quay về thôi.

- T...thật sao...? - nó mở to mắt, gương mặt hiền hậu trở lại, cười tươi - Em yêu anh Len.

- Được rồi. Để anh đưa em về, trời mưa bão rất dễ bị cảm lạnh.

Ngài dường như chết lặng, bây giờ ngài mới nhận ra một điều rằng người làm cho nó khóc chính là ngài. Và hắn là người luôn làm nó nở nụ cười, ngài hiện hình ra, ngồi cười một mình dưới gốc cây. Điều cười của ngài làm những người trong nhà đều phát hoảng, điệu cười chứa đựng sự đau thương, nỗi bất hạnh, sự chết chóc...

- Rin...tại sao ta lại yêu nàng chứ...hahaha! - giọng gió ngày một trở nên mạnh hơn, mưa to và sấm chớp rất nhiều. - Chuyện đã như thế rồi...ta phải có được nàng...

Đi chưa được bao lâu, ngài hiện ra trước mặt hắn và nó. Chưa kịp trở mình ngài đã giết được nó, hắn mặt cực kì bình tĩnh, dường như hắn biết ngài đã theo dõi hắn và nó nên chắc đã lường trước được chuyện này.

- T...thả tôi ra! - nó vùng vẫy - Kenji! Anh còn muốn gì nữa?!

- Len, ta rất yêu Rin. Và Rin phải là của ta. Người có thể giao Rin cho ta.

- Ngài sẽ không làm thế. Ngài đừng...làm Rin phải khóc nữa.

Ngài khựng người lại, cảm nhận được sự run rẩy phát ra từ người nó, ngài bèn buông nó ra.

Nó tức giận, tránh xa ngài.

- Anh không nên yêu tôi, thật là sai lầm. Làm sao tôi có thể yêu một người như anh được? Làm ơn đi đi và đừng làm phiền tôi nữa, có được không?

Đã hai ngày trôi qua, thời tiết vẫn xấu và không thay đổi, trời vẫn cứ mưa, mưa mãi không dứt khiến mọi nơi đều ướt đầm. Cây cối được trồng đều bị úng nước mà chết hết, thời tiết xấu khiến nhiều người không thể đánh bắt cá biển, và hơn hết có nhiều người chết vì nhà sập, bão cuốn đi.

Nó bắt đầu hoảng loạn, đứng nhìn từ cửa sổ thấy mọi nơi đều hoang tàn. Hắn ở đằng sau, tay đang ra vào phần dưới đang tung ra rất nhiều chất dịch trắng. Nó chống hai tay lên cửa sổ, đổ mặt. Hắn vén màn lại, mặc kệ bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, bèn đem nó lên giường.

King nghỉ ngơi trên thiên giới, ngài chẳng màng tới bên dưới xảy ra chuyện gì. Ngài không vượt qua nỗi sợ việc vừa rồi, tâm trạng ngài ngày một cứ xấu dần đi, mưa cứ thế rơi liên tục.

- Rin...ta yêu nàng... - cầm con búp bê giống y hệt nó trên tay, ngài không ngừng lẩm bẩm. Một vị thần, một vampire cao quý hiện tại chỉ đang tự lo cho mình với nhiều con búp bê giống Rin.

Trời mưa mãi. Em khó chịu lắm, tại sao trời cứ mưa mãi như vậy?

Ngài giật mình, giọng nó đột nhiên vang lên hai bên tai ngài. Ngài muốn làm tất cả mọi thứ cho nó, nhắm mắt lại, ngài nghĩ đến lúc trước những lần khi nó ở đây. Ngài đã nô đùa cùng nó biết bao lần và mọi lần đều vui.

Lập tức cơn mưa đã dứt, ngài trở lại hạ giới, hồi phục lại tất cả những gì ngài đã gây ra.

Trong phòng nhìn ra, có cầu vồng từ đằng xa rất đẹp nên nó cười tươi.

- Wow, hết mưa rồi anh. Có cầu vồng đẹp chưa kìa. - nó khựng người lại khi nhìn thấy ngài đang thoang thoảng ở đâu đó trong những người dân. Tim nó đau đớn khi thấy ngài khẽ mỉm cười nhìn nó, vì sao chứ...nó đã nói những lời nhảm tâm đến thế rồi cơ mà...

- Anh biết em chỉ muốn tốt cho King, những lời em nói trước đây chỉ vì muốn ngài ấy không yêu em nữa phải không, bằng cách làm tổn thương ngài ấy sao?

- Sao anh ấy lại cứng đầu đến vậy. Biết rõ em như thế nào với anh ấy, vậy mà còn...

Chiều hôm đó, hắn đưa nó đi ra ngoài hóng gió, vào thị trấn mưa ít đồ. Nó vui vẻ mưa đủ thứ vì hắn cho phép, và người dân đều hoan nghênh nhiệt liệt.

Do hăng hái quá nên nó đụng phải một người và làm rơi trái cây, thức ăn xuống đất.

- X...xin lỗi! - nó lúng túng nhặt trái cây bỏ lại vào túi.

- Kagamine Rin! - là Miku, cô ta kéo nó đứng dậy - Tôi muốn nói chuyện với cô.

Hắn hơi khó chịu đứng đợi cô và nó nói chuyện, đồng thời quan sát xung quanh, hắn cảnh giác lắm, lẽ như cô lại làm gì với nó thì một nữa.

- Rin, cô đã làm gì ngài King vậy hả? - cô với vẻ mặt nôn nóng, khó chịu lắc lắc vai nó.

- Ý cô là sao?

- Ngài ấy thay đổi hoàn toàn, hiền lành, dễ mến và không mang theo vẻ lạnh lẽo, ghê sợ như trước nữa. Tôi đã mạnh dạn hỏi nhưng ngài ấy chỉ bảo tất cả là do một người con gái. Đó là - cô - phải - không?!

- Tôi...không chắc nữa...

- Hai ngày vừa qua trời đều mưa, ắt hẳn tâm trạng ngài ấy rất tồi tệ, nhưng hôm nay lại bình thường rồi.

- Tôi không biết, nhưng anh ấy cho tôi uống máu của anh ấy rồi. Tôi đã cự tuyệt anh ấy vì lý do đó nên...không...tôi còn làm nhiều điều khác khiến anh ấy tổn thương..

- Sao cô lại cự tuyệt chứ?! Đúng là ngu ngốc! Chưa ai có thể nếm dù chỉ một chút vị máu của King, máu của King có thể khiến một người bình thường sống bằng cả tuổi thọ của vampire. Và đặc biệt là máu ngài ấy rất ngon, hiếm.

- Chẳng phải máu anh ấy khiến một con người bình thường trở thành vampire sao?!

- Cô điên à? Máu của Kaito mới...à không đâu, nhưng cô vậy là có phước lắm rồi! Tuổi thọ bằng chúng tôi chứ không ít đâu!

Bây giờ nó mới hiểu ra hết. Vấn đề là không biết nên tin hấn hay Miku...

25. 24

Nó lén hấn chạy ra bờ sông cũ, nhìn quanh, nó khẽ gọi tên ngài. Ngồi xuống, nhìn dưới mặt nước, khuôn mặt của nó hiện ra...nó cảm thấy mình thật xấu xa.

- Rin, có chuyện gì vậy? - ngài đứng đằng sau, khuôn mặt lạnh lùng nhìn nó.

- T...thật ra tôi...

- Nàng về bên Len đi, đừng có gặp ta nữa, nàng không sợ Len sẽ tức giận sao? - ngài quay lưng đi.

- Là tôi không tốt! Thật xin lỗi! - nó cúi đầu.

- Ta....

- Rin! - giọng của Len cắt ngang lời ngài, nhìn thấy nó đang cúi đầu hấn liền tức giận kéo tay nó. - Em đang làm gì ở đây?! Gặp King sao?!

- K...khoan đã Len... - hấn vác nó lên, lườm ngài rồi đi mất.

Không đi dạo gì nữa, hấn mang nó về. Đạp cửa phòng ném nó lên giường, hấn chặn hai tay nó, khuôn mặt tức giận.

- Nói, em làm gì ở đó với King?

- E...em chỉ đi xin lỗi thôi. Lần trước là do em hiểu lầm King nên mới quát anh ấy.

- Hừ, em xin lỗi làm gì? Anh còn chẳng muốn em đến gần hay bắt chuyện với King nữa.

- Em chỉ xin lỗi thôi anh có cần phải làm quá lên thế không?

- Đi đi. Đi ra ngoài. - hấn thả nó ra, chỉ ra cửa phòng. - Khi nào em biết lỗi thì hấn nói chuyện với anh.

- Len...

- Đi ngay đi. - hấn đẩy nó ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Nó ngồi phịch xuống ngoài cửa phòng, liên tục đập cửa nhưng hấn không nghe cũng không mở.

Rinto phòng bên cạnh đang ngủ nghe thấy tiếng ồn nên nhăn nhó mở rèm cửa ra. Thấy nó ngồi trước phòng hấn, cậu cười nhếch tiến lại gần.

- Cảm giác bị người mình yêu giận hờn thế nào? Trông cô kìa thật là đáng thương.

- Nói cái gì đó? Liên quan đến anh à? - nó dụi mắt, vênh vác nhìn cậu.

- Không có Len che chở cô, tôi cũng đã đuổi cô đi cho khuất mắt rồi.

- Anh nghĩ nói như vậy tôi sẽ sợ sao? - càng nói những lời tàn nhẫn nó càng nặng trĩu lòng mình.

- Cô không thấy ở bên Len mình yếu đuối thế nào à? Chỉ được cái mạnh miệng, giờ tôi đánh một cái cô thế nào cũng ngồi khóc. - cậu ngáp dài, đi lại vào trong phòng.

- Mình...yếu đuối sao...? - nó run rẩy.

Tối đó, nó ngồi ngủ gục đầu ở ngoài cửa phòng vì đợi hấn ra. Kaito lúc này anh đi ngang qua, thấy nó ngồi ngủ anh mới lại gần. Chạm vào mặt nó, anh khẽ cười.

- Xin lỗi, tôi phải sử dụng em để trả thù...dậy đi nào. - anh đánh nhẹ vào mặt nó.

- Ừm... - nó khẽ mở mắt, giật mình khi nhìn thấy anh.

- Suyt. - anh bịt miệng nó - Nhìn vào mắt tôi này...

Lát sau, hấn thấy lo lắng nên mở cửa và thấy nó đang đứng trước mặt mình. Nó đi vào trong, ngồi lên ghế.

- Em xin lỗi...

- Anh cũng xin lỗi...! - hấn ôm lấy nó.

- Em xin lỗi...

Hấn khụy xuống, máu chảy từ bụng hấn chảy xuống sàn, nó mặt không tí biểu cảm, trên tay cầm một con dao bằng bạc có khắc hình thập tự giá. Hấn trợn mắt, máu từ miệng chảy ra rồi ngã xuống.

Nó cũng ngắt đi với con dao trên tay, Kaito cười nhếch mép, khẽ đóng cánh cửa lại.

Nó chợt tỉnh dậy, nhìn quanh thấy mình bị xích và bị giam trong một căn ngục tối. Nghĩ tới hấn, nó kéo hai cái dây xích to lớn rồi thở hổn hển, mắt nó rưng rưng, nó hoàn toàn bị khống chế nên mới đâm hấn như vậy. Là Kaito, lúc nó vừa tỉnh dậy thì hầu như không thể cử động được, dù còn ý thức nhưng nó lại làm thế với hấn.

- Con khốn. - Rinto mở cửa ngục ra, khuôn mặt lạnh nhạt nhìn nó.

- L...Len sao rồi?! - nó hốt hoảng, khuôn mặt cực kì lo lắng.

- Thôi ngay cái giọng điệu lo lắng đó đi. Cô đã đâm Len bằng con dao bạc, cô nghĩ anh ấy có thể hồi phục nhanh được sao?! Nói, ai đã kêu cô làm vậy? Con dao bạc ở đâu ra? Hả?! - cậu bóp mặt cô.

- Là...là... - anh, là anh nhưng cô không nói ra được tên anh, tại sao vậy, cô không thể thốt ra lời nào được.

- Nghe đây, nếu Len xảy ra chuyện gì, cô đừng hòng. Đúng là con đàn bà thâm độc, anh ấy đã hết lòng yêu cô, vậy mà lại giả tạo ở bên anh ấy. Mục đích của cô là gì tôi không cần biết...nhưng ngày mai, cô sẽ bị hành hình trước tất cả người dân vì cái tội dâm dục này...haha chuẩn bị chết đi là vừa. - cậu cười lớn rồi bỏ ra ngoài.

- Hahaha...hahaha... - nó run rẩy.

Hấn mở mắt, chợt ngồi dậy liền thì đau nhói phần bụng, Rinto và Kaito ngồi bên cạnh giường. Cậu đẩy hấn nằm xuống lại, anh vẫn ngồi bình tĩnh đọc sách. Hấn lại ngồi dậy, lay lay vai cậu.

- Rin đâu?!

- Len! Anh đừng có yêu con đàn bà độc ác đó nữa, anh không thấy nó xém giết chết anh hay sao?! - cậu tức giận đánh vào mặt hấn.

- Nhất định là có kẻ nào đằng sau chuyện này, em đừng có đổ tội cho Rin! - hấn đánh lại cậu ngã xuống rồi nhăn nhó vì vết thương.

- Hừ, anh tưởng em không hỏi nó sao?! Nó còn do dự không thèm trả lời!

- Tránh ra, anh sẽ tự mình đi hỏi. - hấn đẩy cậu ra rồi vừa đi vừa ôm bụng ra ngoài.

- Kệ nó đi. - Kaito kéo cậu lại khi thấy cậu định đuổi theo - Nhưng chính mắt tôi thấy cô ta đâm Len nên mới gọi cậu tới.

- Rồi anh ấy phải chấp nhận sự thật thôi. Yêu phải một thứ rác rưởi rồi. - cậu bình tĩnh ngồi xuống.

Hắn xuống tầng hầm, chợt thấy trong hầm ngục nó đang bị xích treo lên, hai cổ tay đang chảy máu. Hắn phá cửa sắt đi vào, nó đưa mắt lên nhìn hắn, hắn gỡ hai cái dây xích ra thì nó liền ngã xuống, chống tay nó ngồi dậy nhưng vì đau nên nó nằm hẳn xuống lát gạch lạnh lẽo. Hắn đỡ nó dậy, gắng hỏi với vẻ mặt lo lắng.

- Ai đã đứng sau chuyện này? Rin hãy nói đi đừng sợ...k...không phải là em cố ý giết anh phải không? Em đâu có ý định đó phải không? Em...em nói đi...

- Không phải em...là là...là - nó cố gắng nói nhưng cổ họng lại đau lên, làm sao để có thể nói được tên anh ra đây?!

- Em nói đi! Đó là kẻ nào hả?! Đừng có che giấu cho hắn! - hắn lay lay nó.

- Là...là l...khụ khụ.... - nó không nói ra được, kéo áo hắn nó cố gắng muốn nói ra cái tên anh.

- Hừ! - hắn đẩy ngã nó - Cô nghe đây, tôi và Rinto đã cho cô cơ hội nói ra vì sao cô lại che giấu cho tên khốn đó?! Và chắc chắn hắn đã đưa con dao bạc cho cô phải không? Haha diễn kịch tốt lắm, tốt lắm đây cô đã ở bên tôi, khiến tôi yêu cô và đây là cái cách cô phản bội tôi phải không? Hay lắm Rin à. Vậy ngày mai cô chết rồi chứ gì? Đêm nay vui vẻ với tôi đi. - hắn kéo tay nó.

Trong phòng hắn, nó bị trói hai tay bằng dây thừng ra đằng sau. Hắn cởi áo ra, nó nhìn thấy phần bụng hắn được băng bó rất kĩ, nó lo lắng hỏi.

- Len...a...anh có sao không...?

- Lo lắng hả? - trả lời lại bằng một câu hỏi khác lạnh nhạt, hắn tát nó một phát - Tôi không sao đâu Rin à...tôi yêu cô mà nhỉ? Vì thế đêm nay cứ vui vẻ nhé, hai thân xác chúng ta sẽ hòa quyện phải không?

(Bộ này là Rin Len nhé, còn về phần King thì anh ấy sẽ có một cái kết khác.)

26. 25

Nó chống hai tay, run rẩy ngồi dậy nhưng lại ngã xuống lại giường, hắn nằm ngủ bên cạnh, tay vẫn cầm sợi dây xích. Nó nhìn hắn mà đau lòng, nó nào đâu muốn hại người mình yêu cơ chứ. Hắn đánh nó rất nhiều, còn làm những thứ kinh khủng với nó, làm cơ thể nó không còn nhúc nhích nổi và khắp nơi đều đau đớn tột cùng. Chân nó hắn đánh tới nổi sưng tấy cả lên và có vẻ như muốn gãy rồi. Nằm yên nhìn hắn, đáng lẽ ra nó không nên làm hắn giận lúc sáng, thì giờ này Kaito sẽ không làm được gì.

- Làm sao đây...em yêu anh...em không hề muốn hại anh...- nó chạm tay vào mặt hắn, nở nụ cười nhạt.

- Im mồm và ngủ đi. - hắn hất tay nó ra, xoay người.

- - nhìn bờ lưng rộng, nó muốn chạm vào nhưng không, nó thậm chí còn muốn ôm hắn. Bịt miệng mình, nó bật khóc, run rẩy quay lưng lại với hắn.

- Thật ồn ào. - hắn rời khỏi giường, nhấn nút đi ra ngoài và đóng sầm cửa.

Bịt tai lại, nó nhắm chặt mắt, liên tục khóc nức thành tiếng. Giờ đây nó thật thảm hại, tưởng tượng ngày mai mình sẽ chết như thế nào, nó úp mặt vào gối, hiện tại nó không thể mạnh mẽ được...

- Rin...nàng sao thế này? - nó giật mình, một giọng nói quen thuộc, trầm ấm.

- Kenji...? - nó quay mặt ra, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt lo lắng của ngài. Sợ hắn vào lại phòng nên nó quay ngoắt mặt đi, giọng lạnh nhạt. - Anh không cần quan tâm tôi, đi đi.

- Len làm gì nàng thế này.... - ngài chạm nhẹ vào mấy vết thương chằng chịt trên cơ thể nó, lập tức chúng biến mất.

- Anh đi đi mà... - nó đẩy vai ngài, nếu hắn phát hiện thì sẽ càng làm hắn tổn thương thêm thôi, nó không muốn thế.

- Được.... - ngài cau mày, từ từ biến mất.

- Cám ơn. - nó mỉm cười, đôi mắt ngài bỗng run lên và ngài biến mất hẳn.

Đêm nay gió lạnh, nó ngủ trong phòng một mình lại cảm thấy sợ hãi, từ lúc ban đầu tới đây, nó đã bị Loky cho ở cả đêm ngoài bóng tối và gió lạnh...tới bây giờ nó vẫn sợ. Gió thổi bức màn bay phấp phới sau mấy cái bóng cây bên ngoài, trời lạnh và chiếc chăn mỏng không đủ sưởi ấm...nó dù đau đớn nhưng vẫn gượng dậy cố gắng đi tới cửa. Mở cửa, hành lang tối tăm và lạnh lẽo, cầm cây đèn dầu, nó không muốn ngủ một mình nên nuốt nước bọt và đi cà nhắc ra khỏi phòng.

- Làm gì vậy? - hắn từ đâu xuất hiện làm nó giật mình và cây đèn rơi xuống.

- E...em...sợ... - nó run người, bám hai tay vào cánh cửa phòng.

- Tôi chỉ đi kiểm gì đó ăn thôi. Vào trong ngủ đi. - hắn cười gượng.

Hắn nhẹ nhàng bế nó vào trong, đặt nó lên giường, hắn ôm lấy nó.

- Len? - nó ngạc nhiên.

- Rin...tôi vẫn không tin được là em lại hại tôi...làm ơn nói ra đi...là kẻ nào? - hắn ôm chặt nó.

- Em...không nói được tên của hắn, miệng em rất đau khi cố gắng nói tên của hắn.

- Nói tôi biết, hắn có ở trong nhà mình không?

- Là cái tên tóc xanh! - nó chột lay vai hắn - Tên đó điều khiển em!

- Kaito?

- Đúng thế!

- Làm sao có thể như vậy được? Em nhầm chăng?

- Em không nhầm!

- Hắn ta...làm sao có con dao bạc được? Thứ đó...là của mẹ anh...Fiat. Trước khi bà ấy mất, anh còn không biết con dao ấy ở đâu nữa. Đó là vật duy nhất có thể làm anh bị thương.

- Len, em có cách này...

Sáng mai, nó bị xích hai tay ra đằng sau và cả hai chân. Bị nhốt vào một cái lồng sắt lớn và đang chuẩn bị được đưa đi hành hình. Và nó vẫn ngồi thẫn thờ như người mất hồn trong chiếc lồng sắt để giữa sảnh lâu đài. Mọi người bên ngoài đang hò hét, ném đồ vào bên trong lâu đài của hắn. Kaito từ đâu bước ra với vẻ mặt thỏa mãn, anh đưa tay vào vuốt mái tóc dài mượt mà của nó.

- Trước khi chết em vẫn rất xinh đẹp, Rin à. Tôi xin lỗi, vì trả thù nên tôi mới sử dụng em, dù vậy tôi mong em tha thứ và tôi rất yêu em Rin. Chắc hẳn em còn nhớ, khi em nhỏ xíu em đã cho kẹo một cậu bé đang khóc ở con hẻm nhỏ khi đi chơi phố cùng mẹ mình chứ?

- Hừ, vậy ra cậu bé đó là anh... - nó khẽ cười.

- Tôi trả thù hắn...vì hắn với vóc dáng nhỏ bé như vậy...lại có thể giết chết cha mẹ tôi chỉ vì cơn đói của hắn, và năm đó, cũng là lúc hắn thức tỉnh bản năng của một vampire...

- Đó chính là lý do mà trở về đây sao? - hắn từ trên cầu thang bước xuống, cực kì tức giận.

- Tất cả là do mà đã giết cha mẹ tao, thằng khốn. Trong khi đó Fiat bà ấy lại che chở cho mà! - anh đứng dậy.

- Cha mẹ mà...không hề do tao giết...mà có biết sự thật không? - hắn ngồi xuống cái ghế, nhắm mắt lại nói chuyện thật bình tĩnh.

- Sự thật gì?!

- Mày sinh ra vốn là một đứa trẻ vampire thuần chủng, cha mẹ mày đều là con người nhưng...mẹ mày, trước khi kết hôn với cha mày đã quan hệ với một vampire thuần chủng của một huyết tộc, vì thế bà ta sinh ra mày vốn đã là con của tên thuần chủng kia. Cha mày sau khi phát hiện sự thật mới vứt mày ngay con hẻm đó, và Rin ắt hẳn đã cho kẹo mày. Mẹ cô ấy giúp mày tìm về nhà nhưng cha mẹ mày đã chết và tao có mặt ở nhà mày nên mày đã hiểu lầm phải không? Tên vampire năm xưa đã quan hệ cùng mẹ mày, chính là cha thật sự của mày vì ghen tức, hẳn ta đã giết cả cha lẫn mẹ mày và bỏ đi. Fiat bà ấy đã kể tất cả sự thật cho tao khi tao lớn lên...

- M....mày đừng có bịa chuyện! - anh quát hẳn, tay nắm chặt lại.

- Con dao bạc...có phải bà ấy đưa cho mày không? Đó là vật quan trọng của bà ấy, là vật cha tao đã đưa bà ấy cất giữ. Bà ấy chỉ mong mày tha thứ, bà ấy đã không thể làm được gì khi thấy cha mẹ mày chết, và cả mày cũng phải nhìn cha mẹ mình chết. Đối với mày đó là cả cú sốc lớn, hôm đó tao và Fiat vô tình đi ngang nhà mày và đó đã tạo nên sự hiểu lầm mày dành cho tao.

- K...không thể nào đâu...! Tao cố gắng đến tận bây giờ vì cái gì chứ?! Tao đã điều khiển Rin đâm thẳng con dao vào trái tim mày nhưng không hiểu sao cô ấy lại đâm vào bụng mày! Nếu không mày đã chết rồi.

- Nếu mày muốn trả thù, hãy tìm ngài King. Ngài ấy chắc chắn sẽ biết đến chuyện cha mẹ của mày, đi đi trước khi tao đổi ý. - hẳn nhìn nó, trong lòng cười thầm.

Nó thở dài sau khi được thoát ra khỏi cái lồng ngột ngạt ấy, dựa người vào ghế trong khi hẳn đuổi mấy bọn ồn ào bên ngoài đi. Rinto lúc này hơi đỏ mặt, đi trên lầu xuống, tới trước mặt nó, cậu đánh nó một cái.

- Ui da! Cái gì vậy?! - nó xoa đầu mình.

- Đừng có nhìn! - cậu đẩy mặt nó đi chỗ khác, lấp ba lấp bắp nói - X...xin lỗi....! L...là tôi hiểu lầm cô rồi...! Tôi không cố ý làm tổn thương cô...

- Nè, anh không có yêu tôi đâu phải không?

- C....cô hỏi thế làm gì?! - cậu đỏ ửng mặt - L...làm gì có! Không bao giờ đâu!

- Cứ như vậy đi nhé. - nó quay mặt lại, cười tươi.

Tim cậu đập thành thịch, rồi cậu quay đi khi thấy hẳn trở vào.

27. 26

- Rin, có phải em đã cố gắng không đâm con dao vào tim anh phải không? - ôm chặt nó, hẳn cười nhếch.

- E...em...

- Không nghe Kaito nói sao? Thật là dễ thương mà. - hẳn móc tay qua người nó, bóp lấy một bên ngực nó.

Nó vẫn đang suy nghĩ, đột nhiên lại nhớ đến King, ngài ấy làm nhiều điều vì nó nhưng nó chỉ làm tổn thương ngài. Nó rất muốn ngài từ bỏ nó, đừng quan tâm nó nữa vì nó không hề xứng đáng một chút nào. Hẳn bực mình, đẩy nó mạnh bạo xuống ghế, xé rách váy nó, hẳn cắn mạnh vào cổ nó rồi hút lấy máu. Cổ tay nó bị hẳn đè chặt không cử động được, nó cau mày, vùng vẫy đập lung tung.

- Đau! Anh đừng có hút máu! Em không thích!

- Em đang nghĩ về ai vậy? Dám lơ anh sao? - hẳn liếm vết máu trên miệng, nét mặt khó chịu.

- D...dạo này anh cứ sao vậy? Anh thay đổi nhiều quá Len...- nó sợ hãi .

- Đang ở bên tôi mà em sợ sao? Em chán sống rồi hả, tôi là người em yêu thì mắc gì em phải sợ tôi? - hẳn nâng cằm nó, ánh mắt đỏ ửng - Sau này tôi cấm em nghĩ về ai khác khi ở bên tôi, cấm em sợ hãi tôi, em phải yêu tôi em hiểu không? Đừng hòng phản bội tôi, em sẽ có kết cục không tốt đâu Rin à.

Rinto đứng trước cửa phòng hẳn, tay nắm chặt lại. Nó khỏa thân, đang bị hẳn sờ mó khắp cơ thể, hai tay nó bị treo lên, chân không chạm tới đất. Cơ thể dính đầy rượu vang đỏ, hẳn đụng chiếc máy rung to vào ngực nó, cười nhếch.

- Tôi lấy thứ đồ chơi này từ một con người, chẳng biết nó có tác dụng gì nên cứ thử xem. - hấn đẩy mạnh ngay nhũ hoa làm nó rên lên. Hấn bỗng đỏ mặt, cười ghê rợn vì nó đang cảm thấy sung sướng, lấy trên bàn ly rượu, hấn bóp cầm nó đổ hết vào rồi lại ngồi ngay chiếc ghế, chống cằm nhìn nó.

- Học học...thả em...ra...ư... - nó giật nảy người, hai chân cọ vào nhau và mặt thì đỏ ửng.

- Chuyện gì đây? - hấn khoái chí khi thấy nhũ hoa nó cương hết lên - Con người còn có những loại thuốc kích thích thế này sao?

- Em khó chịu quá, cho em....cho em đi. Len....mau làm đi... - nó chảy nhiều mồ hôi, từ khuôn mặt khó chịu sang cầu xin nhìn hấn.

- Thật tuyệt! Rin! Em thật tuyệt! Cầu xin tôi nữa đi, cầu xin tôi đi nào! - hấn gỡ dây trói cho nó và đẩy nó lên giường.

- Len.... - nó bám lấy người hấn, kéo áo hấn xuống, đẩy hấn nằm xuống giường, nó liếm lên ngực hấn, liên tục để lại nhiều dấu hôn. - Em muốn...em khó chịu quá, Len!

- Đây là trừng phạt giành cho em, haha. - hấn lấy sợi dây lúc nãy trói hai tay nó ra phía sau, hai chân nó hấn xích lại.

Hấn biến mất, nó quẩn quại trên giường, thở gấp gấp, cố gắng thoát ra, hai tay cứ cố giật ra. Cậu mở cửa đi vào, đỏ mặt nhìn nó, đang bị trói, còn khóa thân, người đầy mồ hôi, thật gợi tình. Nó nhìn thấy cậu, vẫn thở và vùng vẫy thoát ra, cậu liền cắt đứt dây trói, nó vô ôm lấy cậu, hôn cậu và kéo áo cậu ra.

- Tôi không chịu được...ah! - nó vẫn chần chừ không muốn đụng vào cậu liền tự tát mình rồi liên tục chạm vào ngực mình. - Tôi không muốn thế này...cậu trói tôi lại đi, trói tôi lại đi...ah!

- Nếu tôi là Len, tôi sẽ không làm những việc thế này. - cậu cau mày. - Tôi sẽ giúp em.

Cởi áo mình ra, cậu ôm lấy nó mà hôn, miệng nó có mùi rượu vang xộc lên mũi cậu. Cậu càng phần khích hơn bèn cho thẳng hai ngón tay vào trong cô bé của nó, vì thuốc làm nó không thể khống chế bản thân liền rên la to lên, cậu đỏ ửng mặt, đang cởi thắt lưng quần ra và lật xấp nó lại.

- Cút. - hấn trên tay cầm những thứ đồ chơi, nhìn cậu đang chảy máu ở đầu nằm ngay hành lang ngoài phòng.

- Len...Len... - nó kéo tay hấn.

- Tôi chỉ quên khóa cửa mà nó đã vào đây giờ trò với em rồi. - hấn đóng sầm cửa, phong ấn cửa lại bằng một kết giới máu. Đổ đồng đồ chơi lên giường, hấn kéo nó ngồi dậy, cho nó uống thêm thuốc. - Rin, chúng ta sẽ chơi hết cái đồng này xem em như thế nào.

Một lần nữa nó bị trói hai tay lên thành giường, hấn đẩy hai chân nó ra, đút chiếc máy đang rung mạnh vào trong lập tức nó la lên. Hấn cười ghê rợn, đưa ra đưa vào chiếc máy, nó phát khóc, run rẩy chịu đựng. Liều thuốc quá cao khiến nó cảm thấy choáng váng, không thể tự điều khiển ý thức. Hấn ném chiếc máy đi, liếm thủy dịch chảy ra rất nhiều từ nơi tư mật đó, mút lấy cô bé của nó, hấn mạnh bạo cho lưỡi vào trong, nó liên tục rên la, càng ngày, hấn càng như một con thú liên tục hành nó sml.

- Vãi thật, nhìn Rin mà mình rất muốn nện cô ta. - cậu ở trong phòng đang coi TV và cứ nhép miệng, máu vẫn chảy ở đầu do hồi nãy bị hấn đẩy văng đi - Nếu Loky thoát khỏi căn phòng đó mà biết được chuyện này, liệu anh ấy có chấp nhận cho Rin đến với Len không đây...chỉ còn vài ngày nữa là anh ấy ra khỏi căn phòng đó rồi...

28. Nay, Máy Cậu...

Vì bộ này cũng sắp full rồi nên Ry nghĩ Ry nên cho bộ này một cái kết mở thì hơn, chẳng hạn như là:

...Rin quyết định sẽ sống chung với các vampire nhưng sẽ không chọn riêng ai cả, Rin và bọn họ sẽ sống với nhau như bạn bè, đó là một cái kết thứ nhất. [Khoảng 3 - 4 chap nữa]

...Rin do bị giành giật, và bị tổn thương nhiều lần, do không chịu được nên bỏ đi mất và chỉ để lại mảnh giấy có lời nhắn (bí mật), các vampire tìm kiếm Rin nhưng không thấy. Rin từ đó mất tích và không bao giờ quay lại nữa. Đó là kết thứ hai. [Khoảng 4 - 5 chap nữa]

...Rin kết hôn với Len nhưng Len vì cứu Rin do (bí mật) nên chết. King nguyện ý ở bên cạnh chăm sóc cho Rin thay Len, Rinto và Loky thì không muốn thấy mặt Rin nữa, một thời gian sau, Rin vẫn không thể quên nỗi cú sốc từ cái chết của Len nên từ chối King, Rin trở nên thờ ơ, đầu óc dần không bình thường và đã tự bỏ đi. Đó là kết thứ ba. [Khoảng 5 - 6 chap nữa]

Hãy chọn đi các cậu. Các cậu có thể nêu một cái kết khác cũng được.

29. 27

Hắn đang tắm rửa cho nó, sau một khoảng thời gian chơi hết đồng đồ chơi kia, nó mệt lả người. Mặc đồ vào cho nó, hắn mang nó ra giường.

- Thơm lắm. - hắn ngửi ngửi cổ nó, cặp răng nanh sắc nhọn lộ ra sau nụ cười quả quyết - Tôi khát rồi.
- Anh uống đi. - nó kéo vai áo ra.
- Ừc, ừc... - hắn ôm chặt nó, vùi đầu vào chiếc cổ nhỏ mà uống máu tươi.
- Ah, ah...nhẹ thôi! - nó càu vào tay hắn.

Hắn bịt miệng nó, ôm nó thật chặt và không ngừng hút máu. Nó run người, hắn tham lam quá, máu của nó dần rút đi từng ngụm một. Một cơn gió thoảng qua, mắt nó run lên, King đứng gần cái tủ áo, chiếc áo khoác màu đen đó vẫn bay phấp phới. Ngài đã không xuất hiện gần cả tuần, nhưng trong tình thế này, ngài lại đứng ngay trước mặt nó và nhìn nó với một vẻ mặt đau đớn.

Rồi ngài bỗng cười gượng, sau đó biến mất theo cơn gió. Ngài luôn giúp đỡ mọi người thoát khỏi sự thương tổn, ngài gánh chịu giúp họ, tới cả một đứa bé sắp chết vì bệnh tật, ngài cũng giúp đứa bé ấy sống, hoặc là bạo lực gia đình, tình yêu. Ngài đều giúp để không ai phải chịu sự tổn thương. Ngài biết cái cảm giác đó rất khó chịu.

- Rin, em mệt lắm sao? - hắn lấy khăn lau mồ hôi cho nó, vẻ mặt lo lắng - Mệt sao không nói với anh?
- Em muốn ngủ một chút... - nó dụi mắt nằm xuống.
- Em ngủ đi. Tôi ra ngoài mua chút gì đó cho em ăn. Em cứ yên tâm đi, Rinto sẽ không vào được đâu. - hắn xoa đầu nó, kéo chăn lên và đi ra ngoài. Cái kết giới máu khi này vẫn còn đó nên cánh cửa dù nó muốn mở cũng không được.

Lại là cơn gió khi này, ầm ập và dịu nhẹ. Nó ngồi bật dậy, hai tấm màn hai bên cửa sổ bay phấp phới, hoa anh đào bay vào cùng ngọn gió. King lại hiện ra, ngài hiện ra ngay trước mặt nó làm nó giật mình ngã xuống giường.

- Haha. - ngài khẽ cười.
- A...anh...
- Ta cảm thấy chán nên đến đây cho vui một chút. Có vẻ như mọi chuyện lắng xuống rồi nhỉ? - ngài ngồi lên giường.
- Đúng vậy... - nó vẫn còn cảm thấy ray rức vì những gì đã gây ra cho ngài.
- Len đi rồi à? Ta nên ích kỷ một chút vậy, dù ta có sai... - ngài quay người lại, bỗng dưng nó bị một lực kéo mạnh vào vòng tay ngài. - Xin nàng, một chút thôi...

Cảm giác mệt mỏi của nó dần tan biến đi, nó cảm thấy dễ chịu hơn bởi mùi hương và sự ấm áp từ ngài. Liếm nhẹ vết cắn trên cổ nó, ngài xoa nhẹ rồi vết cắn liền biến mất. Khuôn mặt nó đờm buồn, ngài đối tốt với nó như vậy, nhưng nó lại không thể cho ngài một cái gì đó tốt.

- Nàng sao vậy? Nàng vẫn còn cảm thấy khó chịu à? Những món đồ chơi đó khiến nàng đau sao? - ngài vuốt mặt nó.

- Eh?! Đồ chơi? L...là khi nãy sao? Len và tôi... - nó nói lấp bắp, đỏ ửng mặt.

- Ta thấy hết rồi. - ngài búng trán nó - Nhưng ta có làm gì đâu, ta chỉ hỏi thôi mà, nàng dễ thương thật.

- Anh...biến thái, đồ hentai! - nó đánh vào người ngài.

- Haha, hahaha.

Rinto đứng bên ngoài, tiếng đùa giỡn từ phòng hắt ra, có cái kết giới, cậu không thể giải được và cũng không vào được bằng mọi cách nào đi chăng nữa. Do hắt dưng sức mạnh quá nên vết thương của cậu còn không hồi phục nhanh, hiện tại cậu muốn nhìn thấy nó trực diện, ngắm mãi qua cửa sổ cũng chán.

- Kagamine Rin! Cô ra đây coi! Người hầu đi chơi hết rồi vì hôm nay là ngày nghỉ của họ, tôi đói quá! Cô có biết nấu thức ăn hay gì không?! - cậu đập cửa, giọng vênh vao.

- Len đang đi mua đồ ăn cho tôi rồi. Cậu cũng tự đi mua mà ăn đi Rinto! - giọng nó châm chọc cậu vang lên từ bên trong.

- King, tôi biết ngài ở trong đó nhưng Len mà phát hiện thì mệt lắm đấy. - cậu thở dài, bỏ đi.

Đang đi thì King hiện ra trước mặt cậu, thoát chống cậu bị mang luôn vào phòng hắt. Cậu đứng người một hồi lâu rồi quay sang ngài.

- Cái vẹo gì đây?! Ngài muốn tôi chết chùng với ngài à?! - cậu đập chân.

- Nãy ta không nghe rõ cậu nói gì nên mang cậu vào đây cho tiện. - ngài cười cười nham hiểm.

- Ngài đừng có nói dối, ngài đang trả thù tôi chứ gì?! - cậu tức mà không làm gì được.

- Hahahaha. - nó cười lẩn lộn.

- Rin, em cười gì đấy?! - giọng hắt vang lên bên ngoài.

- King, ngài mau mang tôi ra ngoài, có kết giới xung quanh căn phòng nên tôi không ra được! - cậu kéo tay ngài.

- Đó là chuyện của cậu, ta đâu biết mang cậu ra thế nào. Rin, hai ngày nữa có lễ hội, nàng nhớ tham nha nhé. - ngài đẩy đầu cậu, nhìn nó cười.

- Chắc chắn rồi, tạm biệt. - nó giơ tay, mỉm cười tươi nhìn ngài.

Rồi ngài biến mất cùng với Rinto, ngài nhìn nụ cười nó mà thấy vui lòng vô cùng, tuy rằng nụ cười này không dành cho ngài...

Lúc này đây hắt mở cửa, cầm bịch thức ăn to lớn trên tay, hắt ném lên người nó.

- Ăn hết cho tôi đấy. Đừng để tôi thịt em vì cái tội không ăn hết thức ăn tôi mua cho.

30. 28

- Len à, hai ngày nữa em muốn đi lễ hội. - nó sau khi ăn xong lẩn ra không nhéo.

- Lễ hội 1 năm 1 lần do King tổ chức à? Được thôi, nhưng em phải đi sát bên anh. - hắt ôm lấy nó, tay thò vào trong áo.

Cùng lúc đó, cậu đứng trước căn phòng nơi anh - Loky đã ra khỏi đó sau một thời gian nghỉ ngơi bên trong. Nhìn thấy anh bước ra, tóc anh đã dài hơn và nhọn ra nhiều hướng, đôi mắt sắc bén đã trông uy lực hơn trước. Cậu đột nhiên run sợ trước anh, anh khác hẳn hoàn toàn.

- Bao lâu rồi? - chất giọng trầm ấm nghe êm tai, anh nhìn quanh.
- Nửa năm rồi đó anh. - cậu đi khắp nơi, đụng chạm vào người anh - Wow, oni-sama thay đổi thật.
- Len đâu? Con nhóc loài người nữa? - anh lạnh lùng vãi cục, đi lướt qua cậu.
- Trong phòng Len đấy oni-sama. Vẫn ở chỗ cũ.

Anh vừa đi gần tới phòng hắt thì đột nhiên cánh cửa mở ra, hắt đi ra, áo thì không mặc. Hắt định đóng cửa thì sóng mũi bỗng nhức nhích như ngửi thứ gì đó, hắt nhìn sang tay trái, anh đứng trước mặt hắt, hai tay cho vào túi quần.

- Em quên Komi rồi sao? - anh khề nhếch cười.
- Oni-sama? Anh ra khỏi căn phòng rồi à? Cũng nửa năm rồi nhỉ?
- Bây giờ anh đã có thể dùng sức mạnh để trả lại 1 phần ký ức đã mất cho em. - anh đẩy chân vào cánh cửa, cánh cửa khề mở to hơn ra, nó nằm ngủ ngon lành trên giường hắt, mặc áo của hắt và đắp chăn. - Tốt hơn em nên từ bỏ con bé Rin, nó chỉ là con người mà thôi. Lễ hội năm nay, cô ta, Komi sẽ trở về.
- Komi là con quái nào? - hắt cau mày, đập cánh cửa đóng lại.
- Lễ hội, khi Komi nhìn thấy được em, chỉ cần em chạm nhẹ vào King sẽ lập tức nhớ ra tất cả. - anh chạm tay lên đầu hắt, cười.
- Đừng có đùa với em. - hắt gạt tay anh, mắt đối mắt - Với lại, đừng hòng giành Rin từ em.
- Cứ xem sao. - anh liếm khóe môi.

Mọi người từng bừng diện lễ phục đẹp mà King ban tặng, đêm trước ngày lễ hội, mỗi người từ trẻ em đến già đều có một bộ lễ phục cao quý do ngài ban tặng để diện tham gia lễ hội. Đây là một lễ hội lớn đã được ngài tuyên truyền từ vương quốc vampire, năm nay đặc biệt là con người cũng được tham gia nồng nhiệt. Lễ hội gồm nhiều trò chơi mới lạ và các cuộc thi, những thứ xinh đẹp và niềm vui sẽ được ngài ban phát cả ngày. Lễ hội này nhằm giải tỏa những niềm vui xẻo và nỗi buồn, cùng vui vẻ với nhau.

- Uhm...ừm... - nó cắn răng, đang vùng vẫy vì lại bị hắt đè xuống như mọi lần.
- Em có vẻ thích bị bạo hành. - hắt đẩy mạnh dương vật, nó bị đẩy liên tục, nước dịch dâm đang vẫn đang lấp đầy ga giường. Nó bị trói và hoàn toàn bất lực. - Ày da, anh quên mất hôm nay là lễ hội. Được rồi, anh chưa ra nên em gắng chút nhé.
- Len, anh thay lễ phục chưa? Lễ hội sắp bắt đầu rồi. - Rinto mặc một bộ trang phục màu đỏ cam trông rất đẹp, cậu thở dài đập liên tục vào cửa.
- Haizz, anh sẽ tính tiếp với em sau vậy, để anh tắm giúp em. - hắt chán nản, dừng lại.

Lát sau, hắt đang tắm bên trong, còn nó thì vừa tắm xong nên chỉ quấn mỗi chiếc khăn và ngồi đợi người hầu mang lễ phục đến. Cánh cửa sổ bỗng bật tung ra và hai bức màn bay mạnh phấp phới theo chiều gió, ngài hiện ra cùng với những chiếc cánh anh đào, ngài mặc một bộ trang phục hoành tráng màu vàng trắng, khác với màu đen u ám thường ngày. Nó đỏ mặt định kéo tấm chăn lên che cơ thể thì bỗng dưng bị một lực đẩy vô hình đẩy và nhào ngay tới phía ngài. Ngài ôm lấy nó rồi biến mất.

Lúc đấy cô hầu vừa mang lễ phục vào cho nó thì hắt liền xông thì trong nhà tắm ra vì nghe tiếng động của nó bên ngoài, chỉ là cánh cửa sổ mở toang và gió thổi nhẹ. Trên sàn nhà rơi đầy cánh hoa anh đào, hắt không mặc gì, cau mày nhìn xung quanh và biết nó đã bị mang đi mất, ngài một nửa là thần, thoát ẩn thoát hiện và là vô địch. Nước trên cơ thể sẵn chắc và tóc chảy xuống liên tục, đôi đồng tử xanh rờn nhìn qua phía cô hầu, cô ta bỗng đỏ ửng mặt rồi bỏ chạy ra khỏi phòng.

- King, ngài đúng là muốn gây chiến. - hấn cắn răng.

Nó bị đưa lên thiên giới, lại là căn phòng đầy bông gòn lẫn thú bông dễ thương, mái tóc dài ướt át xoa khắp giường. Nó che cơ thể mình.

- Kenji, anh bắt tôi lên đây chi vậy? T...tôi còn chưa mặc đồ!

- Nàng đặc biệt, vì thế ta muốn tự tay tặng lễ phục cho nàng. - má nó bị nhéo, có một thứ gì đó nâng nó lên khỏi mặt đất. - Nàng dễ thương quá, để ta xem, mái tóc này hợp với thứ gì.

- Thôi nào, nhột quá, đừng có vừa bế vừa chọc tôi như vậy. Anh hiện ra đi. - nó vùng vẫy đôi chân nhỏ - Len sẽ mắng tôi đấy.

- Ta bắt nàng đi thì đã sao? - ngài hiện dần ra, nó ngồi trên tay ngài, hai khuôn mặt sát gần nhau.

- Kya! Tôi chưa mặc đồ! - nó đỏ mặt, đôi tay nhỏ nhún nhảy mặt ngài liên tục.

- Yên nào Rin. Ta biết thứ gì hợp với mái tóc tuyệt vời này rồi. - ngài đặt nó xuống lại sàn bông, khẽ vuốt ve mái tóc nó.

Nhiều thứ lấp lánh ánh sáng tỏa ra khắp xung quanh, mắt nó sáng ngời, thứ ánh sáng kia trong nháy mắt hiện ra một bộ váy trắng tinh khiết. Long vũ bay khắp nơi, mái tóc nó được tết lại và trang trí bởi những cặp lông vũ xinh xắn, nhiều những hạt tiên nhỏ dính trên váy và tóc. Nó trông xinh đẹp như một nàng tiên, ngài khẽ cười, nắm lấy tay nó.

- Long vũ quả thật rất hợp với nàng. Sao, có thích bộ váy này không?

- Cám ơn Kenji, đẹp quá đi. - nó cười tươi, đi đến đâu, đuôi váy đều tỏa ra nhiều hạt tiên lấp lánh.

- Vậy nàng muốn bay thử không? - ngài bế nó lên.

- Bay sao? Tôi có thể bay sao? - mắt nó sáng rực.

- Ta sẽ vui đùa cùng nàng. - thấp thoáng ngài và nó hiện ra đứng trên một đám mây nhỏ, bên dưới là hạ giới. - Ta giúp cơ thể nàng nhẹ đi, nàng hãy bay xuống cây anh đào to lớn trên đồi núi đó.

Ngài biến mất, nó nhìn xuống bên dưới ban đầu cũng sợ hãi nhưng đột nhiên đám mây biến mất. Gió bay thấp thoáng những chiếc lông vũ mềm mại, cơ thể nó nhẹ như bông, nó mỉm cười thật tươi nhìn khắp nơi mà không quan tâm đến những người dân đang tập trung nhìn nó.

Ánh sáng lấp lánh cùng với những bụi tiên, nó bay khắp nơi với nhiều lông vũ, cây anh đào dạt dào ánh nắng sương sớm trông rất bắt mắt. Nó nhảy từng bước xuống thật nhẹ nhàng, cánh hoa bay hòa cùng với lông vũ tạo nên khung cảnh êm thơ, trong sáng. Nó như một thiên thần bay từ trên thiên giới, mãi mê vui chơi, nó không để ý rằng tất cả mọi người đều chỉ đang nhìn nó.

- Hihi, vui quá, tôi muốn bay lâu hơn nữa. Kenji. - nó mỉm cười khoái chí, tay kéo áo choàng của King.

Ngài bế nó lên bằng một tay, trên cao, những cánh hoa rơi xuống ngày một nhiều hơn khiến nó như rơi vào khung cảnh tuyệt đẹp này. Mãi mê vui vẻ với những cánh hoa và cơn gió, nó không biết gì xung quanh. Ngài ôm nó vào lòng, đôi mắt dần lạnh đi và nhìn hấn đứng trên nóc tòa lâu đài với Rinto. Ngài khẽ cười, bây giờ, ngài chính thức biến nó thuộc về mình bằng mọi cách.

- Kenji, Kenji. Xem này. - nó cười tươi khi tung nhiều cánh hoa bay khắp nơi.

- Đẹp lắm. - ngài đỏ mặt nhìn nó không ngừng. Ngài nói đẹp ở đây, chính là nó chứ không hề quan tâm đến những cánh hoa kia.

Ry nghĩ mình nên kéo dài thêm bộ này một chút, Ry đã nghĩ được cái kết rồi.

31. 29

- Cho nàng. - King đưa một bông hoa nhỏ cho nó, khẽ cười. Sau đó quay xuống nhìn mọi người bên dưới. Nó bây giờ mới để ý rằng tất cả mọi người đang nhìn mình. - Lễ hội năm nay sẽ khác, vì vậy mọi người hãy

tha hồ mà vui chơi, ta sẽ ban tặng nhiều phần quà cho những giải nhất của các trò chơi vận động.

- King, trông có vẻ vui quá. Tôi có thể tham gia được không? - mắt nó lại sáng rực lên và nụ cười tươi hiện ra.

- Tất nhiên là được. Nhưng nàng hãy vui chơi đi vì ta cần đi thăm những người dân ở đây, chữa bệnh và làm những điều khác. - ngài xoa đầu nó, khẽ hôn lên trán nó và dấu vết màu đỏ hiện lên trên trán nó xong biến mất.

Nghĩ rằng hắn cũng sẽ tham gia lễ hội nên nó chạy xung quanh đi tìm, không hiểu sao đi đến đâu mà có tên con trai lạ mặt nào đó chạm phải nó hay lại gần thì đều bị lực gì đó đẩy ra.

Hắn thấy nó từ xa nên đi tới, nó mệt nên đứng tại chỗ nghỉ ngơi, hắn vừa nắm tay nó thì lại bị đẩy ra nhưng không bị ngã như những người khác. Nó không hiểu gì nên chạy lại và hắn bị đẩy mạnh lùi ra sau, lát sau hắn đứng dậy và đứng cách nó một khoảng trống.

- Em trốn đi với King và để ngài ấy chiếm em sao? Em đang trốn tránh tôi đấy à? Em rốt cuộc đang nghĩ cái gì? - hắn cau mày, nét mặt thể hiện sự tức giận.

- E...em không hiểu anh đang nói gì...? Nhưng em bị ngài ấy bắt cóc trong lúc anh đang tắm còn gì?! - nó phồng má.

- Haizz, đừng có suốt ngày mà dễ thương như vậy. Có lẽ ngài ấy đã yểm gì đó lên trán em rồi nên không đứa con trai nào chạm vào em được.

Bỗng nhiên cơ thể nó bị bóng lên giữa phố, ngài hiện ra, nét mặt gian xảo nhìn hắn, trong đôi mắt đỏ đỏ ẩn chứa điều gì?

Hắn và ngài chạm mắt nhau, dường như không khí đang căng thẳng lên. Hắn thở dài.

- Ngài đang cố cướp Rin khỏi tôi sao? Ngài đừng có cướp đồ của người khác khi tôi chưa cho phép chứ, ngài là đáng tối cao, ngài lại không có lòng tự trọng của mình sao? - hắn trừng mắt, vừa nói xong thì nó đột nhiên run lên.

- Là do ngươi không giữ lấy, đồ của ngươi, ta cũng có thể lấy. - ngài cau mày, hai người đang đấu đá nhau.

- À...xin lỗi, em không phải món đồ. - nó vuốt tóc - Kenji, thả tôi xuống đi, tôi muốn vui chơi.

- - tay ngài khẽ run lên và đặt nó xuống.

Từ đằng xa, một cô gái có mái tóc ánh kim nổi bật đang đứng nhìn hắn. Nó đang bỏ đi thì bị King kéo lại, và hắn chạy tới đẩy tay ngài ra để giành lấy nó. Đôi mắt đỏ của cô ta không ngừng nhìn hắn, bỗng nhiên đầu hắn đau nhói, hai tay hắn chạm vào thái dương, một cơn đau dữ dội đang cố xé toạc não hắn.

- Len! Anh sao vậy?! - nó nắm lấy tay hắn, lo lắng.

- Rin... - hắn nhìn nó rồi cơn khát máu lại trở dậy, hắn kéo nó và cắn thật mạnh vào cổ nó, nó giật bắn mình, vùng vẫy.

- Ah...không! Đừng mà! - nó đau nhói lên ở chỗ hắn đang mạnh bạo cắn lấy.

- Không lẽ...Komi?! - ngài nhìn quanh, ánh mắt đang đảo liên tục tìm kiếm người con gái đó. - Rin! - ngài trợn mắt khi thấy nó ngất đi với khuôn mặt xanh xao. - Tên khốn này! Ngưng hút ngay nếu không Rin sẽ chết dù cho tuổi thọ có dài đi chăng nữa!

Hắn vẫn không ngừng vì vậy ngài đã đánh ngất hắn ngay lập tức, nó xanh xao, da trắng dần đi, ngài cắn tay mình chảy máu rồi mút lấy và truyền đường miệng cho nó. Tay ngài đầy máu, ngài cào một đường cho máu có thể rỉ ra nhiều hơn và nhỏ hết vào miệng nó. Nước da nó bình thường trở lại nhưng vẫn ngất đi. Hắn ngồi dậy, ngài cũng khá ngạc nhiên vì sau cú đánh đó mà vẫn có thể tỉnh lại nhanh như vậy.

- Tôi nhớ ra mọi chuyện rồi... - hắn liếm khóe môi, không chừa một giọt máu nào. - Hóa ra kẻ khiến cho cuộc chiến giữa con người và vampire là ngài...và Komi chính là con nhỏ đã sống sót sau cuộc chiến tàn khốc trước đây. Và bây giờ...mục đích của ngài rốt cuộc là gì?!

- Chắc, nếu người đã nhớ ra tất cả thì ta cũng không giấu làm gì... - ngài vẫn ôm chặt nó trong vòng tay - Mục đích của ta luôn muốn đem đến cho con người và vampire những cuộc chiến tàn khốc đầy thú vị. Sau khi tất cả con người và vampire của thành phố này hòa thuận với nhau...ta sẽ khiến cho bọn họ nếm trải đau đớn khi phải giết chóc lẫn nhau.

- Ngài không phải là đáng tối cao! Người là một con quỷ! - hấn lao tới nhưng bị văng bay ra xa.

- Xin lỗi nhé, ta là thần chứ không phải quỷ. Và cảm ơn người vì đã nhường Rin cho ta. - ngài đã bay ở trên cao, sau đó ngài khẽ cười. - Những vũ khí mà con người các người chạm phải sẽ trở thành vũ khí duy nhất có sức mạnh giết chết vampire, nhưng một khi mất đi thứ vũ khí đó, vampire sẽ chiến thắng con người. Một vết cào nhỏ của vampire sẽ khiến con người chết một cách đau đớn. 3 ngày sau nếu ai còn sống sót duy nhất sẽ không phải hứng chịu những cái chết đau đớn do thiên nhiên gây ra. Hãy tận hưởng đi nào.

Ngài vừa biến mất thì mây đen che phủ cả bầu trời, lễ hội tràn ngập tiếng cười đã mang nỗi đau của sự bất hạnh tột cùng. Vì nghe theo những lời của King nói, con người và vampire đã bắt đầu một cuộc chiến mới tàn khốc hơn bao giờ hết, hấn tức giận đứng lờm cô gái ấy. Hấn và cô ta chính là 2 người còn sống sót sau trận chiến đó và Loky, Rinto là 2 người may mắn không tham gia vào cuộc chiến vì làm nhiệm vụ ở xa. Komi và hấn chỉ cần nhìn thấy nhau và chạm vào King thì cuộc chiến mới sẽ bắt đầu, đến khi còn 2 người nữ và nam sống sót, mọi thứ sẽ còn lặp lại liên tiếp cho đến khi ngài không còn thấy chán.

- Cậu hãy hợp tác cùng tôi. - Komi đứng trước mặt hấn, đôi mắt mê hoặc cùng mái tóc huyền ảo đã khiến hấn ngớ lơ vài giây, nhưng cô ta không xinh xắn.

- Tôi cần máu. Hơn nữa không hiểu sao tôi thêm khát máu của Rin... - hấn ho một hơi dài.

32. 30

- T...tại sao anh lại làm vậy?! Khắp nơi toàn là máu đỏ! - trên thiên giới, nó nhìn xuống và không ngừng hoảng hốt, đó là sau khi ngài nói tất cả cho nó nghe. Trong khi nó ngất, ngài không ngừng cung cấp máu của mình cho nó, hơi thở nó yếu dần vì mất máu, nước da nhợt nhạt làm ngài nhìn mà đau lòng.

- Cuộc chiến này cần phải xảy ra...vì con người và vampire không thể nào sống bình thường với nhau, càng vui vẻ với nhau, càng sinh hận thù...bọn họ sẽ giết chóc lẫn nhau bằng tâm hồn...lí trí...mỗi lần như vậy, tim ta rất đau đớn. Cuộc chiến này sẽ công bằng cho tất cả. - ngài ôm nó.

- Không thể được Kenji! Đừng ích kỷ thế! - nó đẩy ngài, nhưng với sức yếu, chẳng làm được gì hết. - Ừm...uhm!

Nó vùng vẫy kịch liệt với nụ hôn của ngài, ngài vẫn giữ chặt nó, lần này nó không được đi đâu hết. Ngài không giao nó cho Len nữa, ở bên Len chỉ có đau khổ thôi. Dù gì ngài cũng là người trước đây chịu thương tổn vì nó.

Ngài có thể ích kỷ bây giờ.

- Đủ rồi! Đủ rồi! Dừng lại đi! - nó đánh vào mặt ngài khi ngài sơ hở nới lỏng tay.

Kinh sửng sờ nhìn nó, khuôn mặt đầm đìa nước mắt kia làm ngài run rẩy, ngài đang làm gì vậy.

- Rin... - ngài đưa tay về phía nó.

Nó lau nước mắt, hất mạnh tay ngài sang, trông nó rất tức giận. Ngài ôm lấy nó, đây không phải kết quả ngài muốn, ngài thật sự chỉ đang vì lợi ích bản thân mà làm tổn thương nó.

- Không, ta xin lỗi... - ngài run rẩy, hoảng loạn - Lần này thôi, ở bên ta đi...xin nàng...

- Không được, ngài mau dừng cuộc chiến lại. - nó đẩy ngài ra, chỉ xuống bên dưới.

- Ta không thể chịu đau đớn quá mức, nếu không có cuộc chiến này, kết quả sẽ còn thảm khốc hơn.

- N...nếu Len mà mất mạng...tôi biết phải làm sao?! - nó bám lấy y phục ngài, ánh mắt lo lắng.
 - Nàng yêu Len bao nhiêu, ta yêu nàng bấy nhiêu. Ta thì không được sao?
 - Không thể là bạn được sao?
 - Làm bạn, còn đau đớn hơn. Và nếu bây giờ ta dừng cuộc chiến lại giữa chừng, ta sẽ... - ngài bỗng dưng không nói nữa.
 - Anh không thể vì bản thân mà làm biết bao nhiêu mạng dưới kia oan ức được.
 - Nếu ta nói, ta sẽ tan biến nếu làm vậy, nàng còn muốn như thế không? - ngài cười khế, nhìn nó.
 - C...cái...? - mắt nó run nhẹ lên, nó thật sự vẫn không hiểu gì cả.
 - Chỉ có ta hiểu rõ nàng, nàng không hiểu rõ ta. Ta là vật thể gì, không phải người cũng không phải vampire, ta tự xưng là thần nhưng ta chẳng biết ta là thứ gì. Không hiểu sao ta được hiện thân tại một gốc cây đa, người dân và vampire đều rất sợ ta. Lúc ấy ta còn rất nhỏ, chỉ biết làm theo những gì người lớn sai vặt và khi ta rơi vào tay vampire, ta đã tàn phá dân làng, thành phố của con người. Càng ngày mối liên kết giữa trái tim ta là một nửa của con người, một nửa của vampire, khi họ lừa dối, đâm chọt lẫn nhau bằng lời nói làm tim ta đau nhói. Hơn nữa họ cười vui với nhau bằng bộ mặt giả tạo ta càng đau đớn hơn. Vì vậy bây giờ, **HÃY ĐỂ HỌ TỰ MÌNH GIẾT CHÓC LẪN NHAU ĐI.**
 - Anh điên rồi. Anh không phải là Kenji nữa!
 - Sao nàng lại nói vậy?! Nàng chẳng biết vì nàng ta đã hy sinh rất nhiều thứ thậm chí cả cảm xúc của ta! Nàng chỉ biết hạnh phúc bên Len mà chẳng để tâm đến ta! Ta yêu nàng biết bao nhiêu! - ngài cau mày, nắm chặt 2 vai nó.
 - Kenji! - nó tát vào mặt ngài - Hãy tỉnh ra đi!
- Bỗng nhiên, nước mắt của con mắt bên trái ngài chảy xuống. Ngài buông nó ra, nó nhìn ngài với vẻ mặt ngạc nhiên. Vì trước đây chưa bao giờ thấy ngài khóc cả, ngài có khóc cũng không để nó thấy nhưng lần này không hiểu sao...
- Đ...đau lắm sao?! - nó cuống quýt cả lên.
 - Giống như là ta bị nàng từ chối vậy. Ta không hiểu sao...
 - Mắt phải anh...
 - Trước đây ta bị loài người đem làm thí nghiệm, nên đã bị mất một con mắt rồi, đây là mắt cấy ghép, nếu ráng khóc sẽ rất đau và chảy ra máu.
 - R...rất cuộc quá khứ của anh là như thế nào?!
 - Đơn giản, quá khứ của ta chỉ có việc bị lợi dụng và đau khổ. Ta rất mệt mỏi vì vậy đã tự mình gây dựng lên, nhưng từ khi ta gặp nàng, ta biết yêu rồi.

-
- Cái thứ vũ khí đó, là cái...thứ gì?! - hắn cùng Komi nấp trên một cái cây, tay hắn chảy đầy máu.
 - Tôi nói với anh rồi, thứ vũ khí đó có sức mạnh của King, chúng ta sẽ bị chết nếu va phải chúng. Cũng may anh chỉ có bị bắn bằng cung bình thường.
 - King chết tiệt!
 - Để tôi băng nó lại.
 - Không cần, cô quên tôi là vampire sao? Lát nữa sẽ tự lành lại.
 - Không được đâu, trong cung có tấm thánh thủy (của Hội thánh đức chúa trời) vết thương sẽ không tự lành nhanh như vậy.
 - Đã bảo không sao rồi mà. - hắn tức tối, hất tay cô ra.

- Em người yêu bị mang đi nên muốn giải cứu à? Đây không phải là lúc để nghĩ tới việc đấy đâu, King cũng có vẻ thích cô bé đó nên ắt hẳn cô bé sẽ an toàn thôi. - cô cười đều chăm chọc hấn.
- Tôi biết, nhưng tôi rất lo lắng.
- Trước mắt, hãy sống sót hết 3 ngày.

33. 31 [end]

- Kenji! Nghe tôi nói... - nó bình tĩnh lại, ôm lấy ngài - ...tôi rất xin lỗi về những việc ích kỷ mình gây ra, nhưng giữa anh và Len...tôi không thể chọn được! Tôi chỉ không muốn một trong hai người đau khổ vì tôi!
- N...nàng...thật ảm. - ngài khẽ cười.
- Như anh thấy...tôi là một kẻ ích kỷ, tôi chỉ nghĩ cho bản thân mình, thật lòng tôi...chỉ muốn mọi thứ thật sự yên bình thôi... - nó òa khóc.
- Rin...nếu nàng không yêu ta, ta sẽ không ép buộc nàng. Nhưng ta gặp phải một lời nguyền...
- Sao cơ? - nó hoảng hồn nhìn ngài.
- Trái tim nàng thật sự thuộc về Len...lời nguyền này là một lời nguyền chết chóc khi thứ sức mạnh này mang vào người ta, sức mạnh kinh khủng như thế nào thì lời nguyền khủng khiếp như vậy...
- ...lời nguyền? - nó run người.
- Nếu ta yêu một người con gái, ta phải làm mọi cách để nàng ấy yêu ta, nếu khi trận chiến tiếp theo kết thúc, nàng không yêu ta...ta sẽ tan biến. - ngài cười, lau nước mắt trên mặt nó.
- K...không thể nào đâu... - nó càng nói, nước mắt càng ứa ra.
- Vì vậy...ta mong nàng hãy ở cùng ta 3 ngày cuối cùng...có được không?

Hắn và cô vừa đánh nhau tại một ngọn núi, ham muốn sự sống của vampire và tâm lý con người với nhau đã khiến họ mất đi lí trí, không màng những kỷ ức đã vui vẻ bên nhau mà giết chóc lẫn nhau.

Rất nhiều xác vampire lẫn con người nằm lẫn lộn khắp nơi, không ai có thể chạy thoát vì King đã tạo một kết giới.

Cô cũng chỉ là một con người, nên bị thương thì sức cũng mất dần, hấn không thể bỏ cô lại sau khi cô đã cứu mạng hấn nên hấn đã giúp cô trốn vào một cái hang núi gần đó.

- Hên cho cô, vết thương không chí tử. - hấn thở dài, ngồi bệch xuống.
- Cảm ơn anh vì không bỏ tôi lại.
- Ôn nghĩa gì? Tôi chỉ là trả mạng thôi.
- ... - cô cắn răng trước lời nói lạnh lùng đó - Anh thật sự không nhớ trận chiến trước đây sao?
- Nhớ, thì sao nào? Thật lòng, tôi cũng chẳng muốn nhớ lại đâu.
- Tại sao hả?! - cô hét lên làm hấn quay mặt lại nhìn.
- Cô đang muốn làm gì?
- Tôi...tôi tưởng như mình đã thiệt mạng trong trận chiến đó nhưng không, anh đã cứu tôi đến phút chót và chúng ta là 2 người sống sót cuối cùng! T...tôi...đã yêu anh... - cô vừa nói, vừa run rẩy.

- Cô cũng đã biết...tôi yêu Rin còn gì? Thế thì cô dẹp cái thứ tình cảm nhất thời ấy cho một tên đàn khác đi. - hấn cau mày.

Đã 2 ngày trôi qua, hiện tại đang là tối muộn của ngày thứ 3, mọi thứ hoang tàn, cảnh vật chết chóc, máu me đầm đìa khắp nơi.

Hấn và cô vẫn còn sống, nhưng bị thương rất nhiều, không phải vì hấn yếu, chỉ vì bọn chúng quá đông. Không có Loky và Rinto, hai người họ không thể tham gia trận chiến lần này vì kết giới không ở trong tòa lâu đài. Thật sự rất may mắn, nếu không hấn sẽ phải giết 2 người họ để cứu nó.

- Tại sao? Len lại đi chung với cô ta? Cô ta là ai? - nó run rẩy đứng trên thiên giới nhìn xuống, nó đã chấp nhận ở bên ngài đủ 3 ngày.

- Cô gái đó là người sống sót của cuộc chiến trước đây. - ngài chạm tay vào má nó - Ta không ngờ rằng 2 người bọn họ lại giúp nhau một lần nữa.

- T...tay anh... - nó chạm vào tay ngài, mọi da thịt đang dần tan biến.

- Đúng nửa đêm nay...ta sẽ hoàn toàn biến mất... - ngài cười.

- Không...không được...! - nó níu áo ngài.

- Cô hãy cố gượng đi. Sắp kết thúc rồi! - hấn công cô bỏ chạy.

- Bỏ tôi lại đi...đừng ép mình nữa... - cô bị thương khá nặng, hơn nữa 2 ngày qua đã không bỏ gì vào bụng.

- Nếu không có một đứa con gái sống sót cùng với một thằng con trai...cũng chết hết thôi. Nếu cô thật sự yêu tôi, hãy lo mà sống đi.

Cô đổ mặt, rất cuộc, cô càng yêu hấn hơn nữa khi hấn vừa thốt ra lời nói đó. Trước khi chết cô sẽ hữu dụng một ít, có lẽ...hấn cũng sẽ động lòng thôi.

Ngài ôm nó trong tay, khuôn mặt nhếch cười, nếu ngài không có được tình yêu của nó thì hấn cũng đừng hòng.

- Tôi không muốn nhìn nữa...hãy để anh ấy làm gì thì làm... - nó dựa đầu vào người ngài.

- Rin...sau cuộc chiến này...sự tan biến của ta sẽ khôi phục lại tất cả...vì vậy hãy sống cho tốt nhé... - ngài xoa đầu nó.

Bầu trời thật sự tối sầm, chỉ có chút ánh sáng phát ra từ cơ thể ngài nhưng đang tan dần đi, nó nhìn ngài, khuôn mặt buồn rầu ngây ngô ấy. Dục vọng trong ngài thật sự muốn vậy bần, nhưng Len đã làm điều đó từ rất lâu, cảm giác được yêu và hạnh phúc, ngài cuối cùng cũng hiểu được sau ngần ấy năm.

- Tạm biệt... - ngài mỉm cười, đôi bàn tay đang chạm vào nó tan biến hoàn toàn.

- Đ...đừng đi...! Đừng đi mà! - nó nước mắt chảy, hai tay đang vơ tới chỗ ngài nhưng chúng đều xuyên qua cả.

Kết giới đang ngày càng mờ dần đi, những cái xác khô, cảnh vật hoang tàn cũng đang khôi phục lại tình trạng ban đầu, đây chỉ là một cuộc chiến kéo dài từ lâu đã có hồi kết...

Bầu trời sao lấp lánh, nó tỉnh dậy thì đã thấy mình đang nằm ở một gốc cây. Đứng dậy, chạy xung quanh, nó run rẩy hô to tên ngài, khóc rất nhiều...nhưng King không còn ở đây nữa. Mãi mãi.

- Cô ổn rồi. - hấn để cô nằm tại một căn nhà, vết thương trên cơ thể cô đang lành lại - Tôi phải đi tìm Rin.

- Đừng đi! Làm ơn! - cô níu áo hấn.

- Kết thúc rồi. - hấn kéo tay cô ra, bỏ chạy ra khỏi căn nhà.

Chạy đến dòng sông cạnh tòa lâu đài, nơi hấn nghe thấy tiếng của nó.

Nó ngồi thừ ở đấy, mắt sưng lên vì khóc, vừa nhìn thấy hắc chạy lại, nó còn ứa thêm nước mắt ra.

- Đ...đừng lại gần em...! - nó hoảng hốt, đứng dậy bỏ chạy.

- Rin! Chuyện gì đã xảy ra hả?! - hắc đương nhiên là chạy nhanh hơn nó, vừa kịp bắt nó lại.

- K...King...aa...Kenji biến mất rồi! - nó run rẩy bám lấy tay hắc.

- Không đâu...nếu hắc ta thật sự biến mất thì mọi thứ sẽ không được khôi phục. Tôi vẫn còn cảm nhận được...sự hiện diện của hắc.

Dưới dòng sông, bỗng dưng ngài bay từ dưới đó lên với một cơ thể trần truồng. Hắc cau mày che mắt nó lại.

- Rin...nàng đã mang cho ta một cơ thể mới! - ngài cười.

- Cái gì?! Không lẽ...! - hắc trợn tròn mắt lên.

- Người đoán đúng đấy...lời nguyện...đã bị hóa giải rồi. Giờ ta chỉ là một vampire cao quý thôi. - ngài cười.

- Rin...em...em yêu hắc? - hắc kéo mặt nó, cơn giận lên đến đỉnh điểm.

- E...em...đều không muốn hai người phải đánh nhau...phải tổn thương...tất cả chỉ có thể... - nó dựa đầu vào người hắc rồi gục mặt.

Ngài ngồi trên cửa sổ tòa lâu đài và khoác một bộ trang phục quý tộc rất ngẫu, mọi thứ ảm đạm trước đây đã khôi phục tất cả. Ngài cứ tưởng mình sẽ tan biến mãi mãi, không hiểu sao ngài lại nằm dưới dòng sông đó.

- Rin...nàng ấy...cũng có tình cảm với ta sao?

- King...Rin cô ấy tỉnh rồi. Ngài đến xem đi. - Rinto đứng trước cửa phòng.

Ngài được Loky đón về tòa lâu đài, sau cuộc chiến ngài thật sự tự tin về thân phận vampire quý tộc của mình, một diện mạo rõ ràng. Được người dân chào đón, chấp nhận sau những gì đã xảy ra.

Yên bình...đây là từ ngữ để diễn tả bây giờ.

Về Komi, cô gái có tình cảm với hắc đã được hắc cho phép làm việc tại lâu đài, cô chấp nhận vì muốn được nhìn thấy người mình yêu thương hạnh phúc.

1 năm sau...

Cô gái mặc trên người bộ váy trắng thuần khiết đang chạy vui vẻ tung tăng trên một cánh đồng đầy hoa, sự yên bình đã lấn át nơi này đến độ không còn một thứ gì của cuộc chiến trước kia nữa...mọi người chung sống hòa thuận...nhường nhịn lẫn nhau.

- Kenji! Len! Cả Rinto nữa! Đến đây đi! - Kagamine Rin, cô gái ngày ngọ đã lớn thêm 1 tuổi. Vẫy tay chào hai người đang ngồi dưới một gốc cây hoa anh đào.

- Nhìn thấy cô ấy cười mỗi ngày...thật tuyệt. - ngài cười, nhìn sang phía hắc.

- Như chúng ta đã thỏa thuận, tất cả là...vì hạnh phúc của Rin. - hắc thở phào, vẫy tay lại với nó.

Cậu đang ngồi trên xích đu cũng đỏ mặt nhìn...

Cả 2 đều có tình cảm với một cô gái, cô ta sẽ không thể chọn lựa giữa 2 người, vì thế...họ quyết định nhường nhau chỉ vì hạnh phúc của cô.

Một cuộc tình trải qua bao nhiêu sóng gió...sự yên bình là kết thúc cho họ...

Quả thật...đây là một câu chuyện dài...

Cám ơn đã đọc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yandere-miku-em-rat-ngon>